Έτος Θ΄

Τεύχος 204ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἄνω : Ἓν ἐλάχιστον τμῆμα τῆς πληγείσης περιοχῆς Μπουρναζίου.
Κάτω : Ἀστυνομικοὶ εἰς τὸν τόπον τῆς θεομηνίας μετὰ τὰς ὑπεραν-
θρώπους προσπαθείας των πρὸς διάσωσιν ἀνθρώπων καὶ περιουσιῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 627-469 & 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 204ον

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΔΗΜ. ΔΑΒΑΚΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΛΗΨΕΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

Ἀναλαμβάνων ἀπὸ σήμερον τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν πρὸς ὃ ὡς γνωστὸν ἡ Πολιτεία ἔχει ἐμπιστευθῇ τὸ κυριώτερον ἀγαθὸν τοῦ πολίτου ἤτοι τὴν Δημοσίαν Τάξιν καὶ Ἀσφάλειαν καὶ ἔχων πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης μου καὶ τῆς λεπτῆς ἀποστοστολῆς μου, ἀπευθύνω πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ πρὸς τὸ Πυροσβεστικὸν Σῶμα τὸν θερμόν μου χαιρετισμόν.

ΔΗΜ. ΔΑΒΑΚΗΣ

Εἰς τὴν πρώτην μου ταύτην διαταγὴν θεωρῶ χρέος μου ν' ἀποτίσω φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ἀπόλυτος προσήλωσις τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὸ ὑψηλὸν φρόνημα αὐτῶν, κατέκτησαν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ ἐνέπνευσαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς θὰ προστατευθῇ μὲ πίστιν ἀπὸ οἱανδήποτε ὕπουλον καὶ ἀνατρεπτικὴν πρόθεσιν τῶν ἐχθρῶν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Εἰς τὸν ἐκπολιτιστικὸν τομέα εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ πολίτου, θ' ἀποτελῇ τὸν ὁδηγόν σας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἰσοπολιτείας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

Ἐπιθυμῶ νὰ καταστῇ σαφὲς ὅτι ἡ ἐπιδίωξίς μου εἶναι ὄχι μόνον ἡ διατήρησις, ἀλλὰ καὶ ἡ προαγωγὴ τῆς ἀξιοζηλεύτου καὶ παραδειγματικῆς ἀσφαλείας καὶ τάξεως

τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνει σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ τὴν ὁποίαν θεωρῶ ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν τῆς προόδου τῆς Χώρας μας.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης θὰ εἶμαι συμπαραστάτης σας καὶ θὰ παρακολουθήσω μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς σας καὶ θὰ ἐπιδείξω ἔντονον ἐνδιαφέρον πρὸς βελτίωσιν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν μέσων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Σᾶς προσκαλῶ ὅθεν, ὅπως ἐξακολουθήσητε νὰ εἶσθε μὲ τὴν αὐτὴν θέρμην προσηλωμένοι εἰς τὸ καθῆκον, ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν ἐνάσκησιν αὐτοῦ μετὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἱστορίας τῶν Σωμάτων καὶ τὴν προαγωγὴν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
ΔΗΜ. ΛΑΒΑΚΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΗΣΑΝΤΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΠΑΝ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἀπερχόμενος τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν ἐκφράζω τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν μου πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, διὰ τὴν συμβολήν των πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως, κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, διὰ τῆς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἀψόγου στάσεώς των καὶ ἀμερολήπτου ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των.

Παρὰ τὰς δυσχερείας τῆς ἀποστολῆς των κατὰ τὴν ἀνωτέρω περίοδον τὰ ὄργανα ἀσφαλείας ἐπέτυχον ἀπολύτως, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πειθαρχίαν, ψυχραιμίαν καὶ ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον των, ἀποδειχθέντα οὕτω ἄξια ὄργανα ὡς φρουροὶ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ ἡμῶν Πολιτεύματος καὶ ἄξια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

(Ἄρθρα 1—4 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

V. Οἱ κανόνες in dubio pio nitiore καὶ in dubio pro reo.

Εἶναι δυνατὸν κατὰ τὴν ἑρμηνείαν διατάξεώς τινος νὰ δύναται ἰσχυρῶς νὰ θεμελιωθῶσιν δύο ἑρμηνευτικαὶ ἀντιλήψεις. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν καὶ κρατοῦσαν γνώμην, κρατεῖ ὁ κανὼν in dubio pro mitiore, ἤτοι ἐν ἀμφιβολίᾳ προτιμητέα ἡ διὰ τοῦ κατηγορουμένου εὐμενεστέρα ἐκδοχὴ (1). Οὕτω π.χ. ἂν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἐὰν ἡ ἐφαρμοσθησομένη διάταξις ἀποτελῇ ἀνάλογον ἐφαρμογὴν ἢ διασταλτικὴν ἑρμηνείαν, δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι πρόκειται περὶ ἀναλογικῆς ἑρμηνείας καὶ ἑπομένως ὁ κατηγορούμενος νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος. Διότι—κατὰ τὰ ἀνωτέρω—ἀναλογία in malam partem δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή.

Σχετικῶς πρὸς τὸν κανόνα in dubio pro mitiore εἶναι καὶ ὁ κανὼν in dubio pro reo τοῦ δικονομικοῦ δικαίου, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἂν ὁ δικαστὴς δὲν πεισθῇ ἀπολύτως ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος δέον νὰ ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς ἀθῳώσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

Ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τοῦ ἠπιωτέρου νόμου.

1. Ἐὰν ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως μέχρι τῆς ἀμετακλήτου ἐκδικάσεως αὐτῆς ἴσχυσαν πλείονες νόμοι, ἐφαρμόζεται ὁ περιέχων τὰς εὐμενεστέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον διατάξεις.

2. Ἐὰν διὰ μεταγενεστέρου νόμου ἡ πρᾶξις ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνέγκλητος, παύει καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς μετὰ τῶν ποινικῶν ἐπακολούθων αὐτῆς.

I. Ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπιεικεστέρου νόμου ὡς ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος n. c. n. p. s. l.

Ἐλέχθη ἀνωτέρω ὅτι δυνάμει τοῦ ἀξιώματος n. c. n. p. s. l. ἡ ἐπιβαλλομένη κατὰ τοῦ ἐγκλήματος ποινὴ ρυθμίζεται συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως καὶ κατὰ συνέπειαν προγενέστερον αὐτῆς, μὴ συγχωρουμένης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τῆς ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῶν ποινικῶν νόμων. Ἡ ἀρχὴ ὅμως αὕτη ὑπόκειται εἰς μίαν θεμελιώδη ἐξαίρεσιν, ἥτις ἀφορᾷ καὶ τὸν ἐπιεικέστερον νόμον. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 2 § 1 τοῦ Π.Δ. ἡμῶν. Κατ' αὐτὸ «ἐὰν ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως μέχρι τῆς ἀμετακλήτου ἐκδικάσεως αὐτῆς ἴσχυσαν πλείονες νόμοι, ἐφαρμόζεται ὁ περιέχων τὰς εὐμενεστέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον διατάξεις».

Οὕτω πως λοιπὸν διὰ τῆς διατάξεώς του ταύτης ὁ νέος Κῶδιξ καθιεροῖ τὴν ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ καλουμένην ἀρχὴν τῆς ἐπιεικείας ρητῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Π.Ν. ὅστις δὲν περιεῖχεν ἐπὶ τοῦ θέματος διάταξιν.

Παρὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτόν,

---

1. Σχετικῶς Ἠλιοπούλου «Σύστημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου» 1919 σελ. 55, Τούσης Γεωργίου, «Ποινικὸς Κῶδιξ» 1958 σελ. 6 § 24, Χωραφᾶ op. cit. σελ. 58 κλπ.

Αὐθεντικὴ ἑρμηνεία.

Ὡς διδάσκεται ἐν τῇ ἐπιστήμῃ νόμος αὐθεντικῶς ἑρμηνεύων παλαιόν, ἔχει πάντοτε ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἐφ' ὅσον θεωρεῖται ὡς ἀποτελῶν ἓν σῶμα μετὰ τοῦ νόμου τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύει. Ἡ ἀναδρομικότης του ἀναγνωρίζεται καὶ ὅταν καθιερώνῃ αὐστηροτέραν ἑρμηνείαν ἀπὸ τὴν πρότερον κρατοῦσαν ἐν τῇ νομολογίᾳ (Γάφου κριτ. σημείωμα ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 372(1952 Α.Π. Ποιν. Χρ. Γ. σελ. 13).

ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἦτο ἐφαρμοστέος ὁ ἐπιεικέστερος νόμος. Ζήτημα ὅπως ἐγεννήθη, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, ἴσχυσεν ἐν τῷ μεταξὺ ἕτερός τις ὅστις καὶ κατηργήθη.

Ἤδη οὐδεμία ἐπὶ τοῦ ζητήματος δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἰσχύσῃ καὶ ὁ κατὰ τὸ μεσόχρονον διάστημα ἰσχύσας καὶ καταργηθεὶς ὡς τοῦτο συνάγεται ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διατυπώσεως τοῦ Κώδικος χρησιμοποιοῦντος τὴν φράσιν π λ ε ί ο ν ε ς ν ό μ ο ι.

Καθ' ὁμοιον τρόπον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου μας ἐγεννήθη ζήτημα, περὶ τοῦ κατὰ πόσον ἦτο ἐφαρμοστέος ὁ ἐπιεικέστερος νόμος ὁ ἐκδοθεὶς μετὰ τὴν τελεσίδικον ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ νομολογία ἐκυμαίνετο, οἱ δὲ συγγραφεῖς πλείονας γνώμας ἐξέφρασαν. Πάντα ὅμως ταῦτα ἤδη ἔχουν θεωρητικὴν ἀξίαν, καθ' ὅσον ὁ Κῶδιξ δέχεται ὅτι ἐφαρμόζεται ὁ περιέχων τὰς εὐμενεστέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον διατάξεις, μέχρι τῆς ἀ μ ε τ α κ λ ή τ ο υ ἐκδικάσεως τῆς πράξεως.

Κατὰ ρητὴν διατύπωσιν τοῦ Κώδικος, ἂν ὁ ἐπιεικέστερος νόμος ἐξεδόθη μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀμετακλήτου ἐκδικαστικῆς ἀποφάσεως, τότε ἐφαρμόζεται καὶ οὗτος, ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τὴν πρᾶξιν ὡς ἀνέγκλητον. Οὕτω, ἂν ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ δὲν ἤρξατο εἰσέτι ἐκτελουμένη οὐδαμῶς ἐκτελεῖται, ἂν δὲ ἤρξατο ἐκτελουμένη παύει ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ποινικῶν ἐπακολούθων της. Εἶναι δὲ ποινικὰ ἐπακόλουθα, ὡς ἄλλως τε ρητῶς τονίζεται τοῦτο ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως, αἱ παρεπόμεναι ποιναὶ (ἄρθρα 59–68 Π.Κ.).

Ὡσαύτως τὰ ποινικὰ ἐπακόλουθα εἶναι ἡ λῆψις ὑπ' ὄψιν τῆς ποινῆς διὰ τὴν ὑποτροπὴν (ἄρθρον 88) ἢ διὰ τὴν ὑφ' ὅρον ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως καταγνωσθησομένης τυχὸν ποινῆς (ἄρθρον 99) (Μπουρόπουλος σελ. 11). (Ἀντιδοξοῖ Χωραφᾶς ὡς πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα δεχόμενος ὅτι ὁ ἡμέτερος Κῶδιξ ἐννοεῖ ἐπακόλουθα συνυπάρχοντα μὲ τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινήν, οὐχὶ δὲ ἀναφαινόμενα μετὰ τὴν κατάγνωσιν ταύτης, ὡς εἶναι ἡ ὑποτροπὴ κλπ.) (Χωραφᾶ σελ. 66 σημ. 10).

Ἂν ὅμως ἡ πρᾶξις τιμωρῆται ἠπιώτερον, μὴ χαρακτηριζομένη ὡς ἀνέγκλητος, τότε ἐλλείψει ρητῆς νομοθετικῆς διατάξεως ἡ ποινὴ δέον νὰ ἐκτελῆται κατὰ τὰ διατεταγμένα τοῦ προγενεστέρου νόμου. Τὸ ἄτοπον δέ, δύναται κατὰ τοὺς συγγραφεῖς νὰ θεραπευθῇ διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ, ἤτοι τῆς ἀπονομῆς χάριτος.

Παρὰ ταῦτα ὅμως ὁ νόμος ἡμῶν καίτοι μὴ περιέχων εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος διάταξιν περιέχει μεταβατικὰς τοιαύτας, ρυθμίζων δι' αὐτῶν συγκεκριμένας τινάς, ἐπὶ μέρους περιπτώσεις.

Ὡς τοιαύτην ἀναφέρομεν τὴν τοῦ ἄρθρου 469 Π.Κ. καθ' ἣν «αἱ ἀμετακλήτως κατεγνωσμέναι στερητικαὶ τῆς ἐλευθερίας ποιναὶ κατὰ τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των» ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Π.Ν. λογίζονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Π.Κ. ὡς ποιναὶ περιορισμοῦ ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος. Ἂν ἡ κατεγνωσμένη ποινὴ εἶναι ἡ τοῦ θανάτου, ἢ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν μετατρέπεται αὐτοδικαίως εἰς περιορισμὸν ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος 10—20 ἐτῶν.

II. Τίς ὁ ἐπιεικέστερος νόμος.

Ἤδη προβάλλει τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: Ποῖος ὁ ἐπιεικέστερος νόμος οὗτινος καὶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχύς; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα δίδει αὐτὸς οὗτος ὁ κῶδιξ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 παράγρ. 1 αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπιεικέστερος εἶναι «ὁ περιέχων τὰς εὐμενεστέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον διατάξεις». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐφαρμόζεται ὁ περιέχων τὰς ἐλαφροτέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον ποινικὰς συνεπείας, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν. Τίνες δὲ αἱ ἐλαφρότεραι ποινικαὶ συνέπειαι, θὰ κριθῇ ἀπὸ ὁλόκληρον τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σύστημα τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

Μιὰ τοιαύτη σύγκρισις δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολος ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως

φαίνεται. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συγκρίνονται μόνον δύο ποιναί, ἀλλὰ δύο ποινικοὶ νόμοι, τὰ δὲ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὸ ἐπιεικέστερον τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, δὲν εἶναι πάντοτε εὐχερῆ. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡ σύγκρισις θὰ γίνῃ κατὰ πρῶτον λόγον μεταξὺ τῶν κυρίων ποινῶν τῶν διαφόρων ποινικῶν ὁρισμῶν, ἀκολούθως δὲ μεταξὺ τῶν παρεπομένων ποινῶν κλπ. Συγκρίνονται ὡσαύτως πρόσθετοι τινὲς ὁμοίως λ.χ. λόγοι ἀποκλείοντες τὸ ἄδικον, οἵτινες δυνατὸν νὰ μὴ προεβλέποντο ὑπὸ τοῦ προηγουμένου νόμου ἢ νὰ περιώριζον τὴν διάρκειαν τῆς ποινῆς ἢ καὶ ἀντιστρόφως. Δυνατὸν ἐπίσης διὰ τοιούτων ὅρων νὰ ἐξαφανίζηται ἐπιβαρυντικὴ τις περίστασις ἢ νὰ καταργῆται παρεπομένη ποινὴ ἢ νὰ αὐξάνηται τὸ ὅριον τῆς ποινικῆς ἀνηλικότητος κτλ. Διὰ τοιούτων τέλος ὅρων δυνατὸν ἐνίοτε νὰ ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν νεώτερον νόμον ἡ ἔμπρακτος μετάνοια ὑπὸ εὐνοϊκωτέρους ὅρους ἢ κατὰ τὸν παλαιὸν κ.ο.κ.

Εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ θέματος παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς : Πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπιεικέστερος ποινικὸς νόμος εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐκεῖνος ἐκ τῶν ὑπὸ σύγκρισιν τοιούτων, ὅστις ἢ καταργεῖ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τὴν ποινὴν ἢ ἀποκλείει τὴν δίωξιν λόγῳ παραγραφῆς ἢ ἐλλείψεως ἐγκλήσεως.

Παραδείγματα :

α) Κατὰ τὸν προϊσχύσαντα Π.Ν., ἔνοχος ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν ἦτο ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις καὶ ὁ παραπλανῶν εἰς συνουσίαν κόρην ἀνήλικον ἀμέμπτων ἠθῶν (Π. Ν. 279 Α). Κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα ὁ τοιοῦτος δράστης τιμωρεῖται μόνον ἂν τὸ θῦμα εἶναι ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἐπιμέμπτων ἠθῶν (Π. Κ. 339). Ἐν δεδομένῃ λοιπὸν περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ πρόκειται περὶ νεάνιδος 17 ἐτῶν, ἀναμβισβητήτως ἐπιεικέστερος εἶναι ὁ Π. Ν., ὅστις καὶ ἐν προκειμένῳ ἀποκλείει τὴν ποινήν.

β) Κατὰ τὸ ἄρθρον 359 Π.Κ. τιμωρεῖται ὁ ἐν ἀπορίᾳ ἢ ἄλλως ἀβοήθητον ἐγκαταλείπων τὴν παρ' αὐτοῦ καταστᾶσαν ἔγκυον. Ἡ περίπτωσις δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Π.Ν. δι' ὃ καὶ χαρακτηριστέος οὗτος ὡς ἐπιεικέστερος.

γ) Κατὰ τὸν καταργηθέντα Π.Ν. τὰ πλημμελήματα τὰ διωκόμενα κατ' ἔγκλησιν παρεγράφοντο μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως, τὰ δὲ αὐτεπαγγέλτως μετὰ τριετίαν. Κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα Π.Κ. ταῦτα παραγράφονται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν μετὰ πέντε ἔτη. Εἰς πλείστας ὅθεν περιπτώσεις ἰδίᾳ διὰ πράξεις ἐκδικασθείσας κατὰ τὰ ἔτη 1951 καὶ ἑπόμενα, ἐφαρμοστέος ὁ Π.Ν. ἔστω καὶ ἂν ἠπειλεῖτο παρ' αὐτοῦ βαρυτέρα ποινή.

δ) Ὁ ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀσέλγειαν (βιασμὸς ἄρρενος) κατὰ τὸν Π.Ν. ἐδιώκετο κατ' ἔγκλησιν (Π.Ν. 273 καὶ 280). Σήμερον ἂν πρόκειται περὶ ἄρρενος διώκεται αὐτεπαγγέλτως (Π.Ν. 337). Ἐλλειπούσης ἐγκλήσεως ἐπιεικέστερος ὁ Π.Ν.

ε) Ὁ Π.Κ. ἐτιμώρει μέχρι τῆς τροποποιήσεώς του ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4000/1959 τὴν ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην διὰ φυλακίσεως 10 ἡμερῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν. Ἤδη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4000/1959 ἂν αὕτη μαρτυρῇ ἰδιάζουσαν θρασύτητα καὶ προκλητικότητα κατὰ τῆς κοινωνίας τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν 6 μηνῶν μέχρι 3 ἐτῶν. Ἐπιεικέστερος ὁ Π.Κ. ὡς συνεπληρώθη ἤδη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4000/1959.

στ) Ὁ Π.Κ. ἐτιμώρει τὴν ἐκμετάλλευσιν πορνῶν (ἄρθρον 350) μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν. Ἤδη, μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἄρθρου 350 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4090/1960 αὕτη τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν 5 μηνῶν μέχρι 3 ἐτῶν. Ἐπιεικέστερος ὁ Π.Κ. ὡς ἰσχύει ἤδη.

ζ) (Ἐκ τῆς νομολογίας Α.Π. 286/1952 Χρ. Β. σελ. 384). Κατὰ τὸ ἄρθρον 394 τοῦ Π.Ν. ἐτιμωροῦντο ὡς ὑπεξαιρέται οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ ἰδιοποιούμενοι χρήματα, ἅτινα ἔλαβον ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ταύτην . Τὸν ὁρισμὸν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου δὲν ἔδιδεν ὁ Π.Κ. Δι' ὃ ὀρθῶς ἐθεωρεῖτο ὡς τοιοῦτος, ὁ ὑπὸ τοῦ δημοσίου δικαίου χαρακτηριζόμενος δημόσιος ὑπάλληλος, ἤτοι πᾶν πρό-

σωπον ὅπερ διωρισμένον εἰς νενομοθετημένην θέσιν οἱασδήποτε ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον ὑπηρεσιακὴν σχέσιν δημοσίου δικαίου πρὸς τὴν πολιτείαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξασκήσεως πολιτειακοῦ λειτουργήματος. Ὅθεν οἱ ὑπάλληλοι νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὡς ὁ Ο.Λ.Π. δὲν κατελέγοντο μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω. Ἤδη, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 στ' α τοῦ Π.Κ. καὶ οὗτοι εἶναι ὑπάλληλοι καὶ τιμωροῦνται βάσει τῆς ἀντιστοίχου διατάξεως ἄρθρου 258 τοῦ Π.Κ. μὲ τὰς αὐτὰς ποινὰς (τοῦ ἄρθρου 394 Π.Ν.). Ἐπιεικέστερος ὁ Π.Ν. Ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν οἱ ὡς ἄνω ὑπάλληλοι τοῦ Ο.Λ.Π. ἠδύναντο νὰ διωχθῶσι διὰ κοινὴν ὑπεξαίρεσιν.

Καθ' ὅμοιον τρόπον, ἐγένετο δεκτὸν ὅτι κατὰ τὴν σύγκρισιν τῶν κυρίων ποινῶν ἡ χρηματικὴ ποινὴ δέον νὰ θεωρῆται ὡς δεινὸν ἠπιώτερον τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας (οὕτω Α.Π. 357/1952).

Δυνατὸν ὅμως ἐνίοτε ἐν συγκεκριμένῃ τινὶ περιπτώσει, νόμος τις νὰ προβλέπῃ βαρυτέραν ποινὴν διὰ τὴν τελεσθεῖσαν πρᾶξιν καὶ ὅμως νὰ ἐφαρμόζηται ὡς εὐμενέστερος, καθ' ὃ περιέχων καὶ ἄλλους ὅρους ἐπηρεάζοντας τὸ συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα, ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον. Οὕτω λ.χ. εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

α) Κατὰ τὸ ἄρθρον 285 ἀριθ. 2 τοῦ Π.Ν. ἐπεβάλλετο ποινὴ τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν εἰς τὸν μοιχὸν σύζυγον. Ἀντιθέτως κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα Π.Κ. ἐπιβάλλεται τοιαύτη μέχρις ἑνὸς ἔτους. Καὶ ὅμως περιπτώσεως συντρεχούσης εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμισθῇ ὁ τελευταῖος οὗτος «ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως δὲν ὑφίστατο συμβίωσις τῶν συζύγων», ὡς τοῦτο ὁρίζεται ὑπὸ τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 257 Π.Κ., ὁπότε καὶ τὸ δικαστήριον «δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον».

β) Ἐπὶ παρανόμου κατακρατήσεως (ἄρθρ. 322 παράγρ. 1 καὶ 2 Π.Ν.), ὁ δράστης ἐτιμωρεῖτο δι' εἱρκτῆς, τὸ ἔγκλημα ὅμως ἐδιώκετο κατ' ἔγκλησιν. Σήμερον ὑπὸ τὸν Π.Κ. τὸ ἔγκλημα ἐπισύρει ποινὴν φυλακίσεως διώκεται ὅμως αὐτεπαγγέλτως. Θὰ ἦτο ὅθεν δυνατὸν ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Π.Ν. ἔστω καὶ αὐστηρότερος, ἂν εἶχε παρέλθει τὸ πρὸς ὑποβολὴν ἐγκλήσεως χρονικὸν διάστημα.

Ἀλλ' ὅμως, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, δὲν ἐλλείπουν καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ εἷς ἐκ τῶν νόμων ἐμφανίζεται ὡς ἐν μέρει ἐπιεικέστερος καὶ ἐν μέρει αὐστηρότερος, πρᾶγμα ὅπερ συμβαίνει κυρίως ἐν ᾗ περιπτώσει, ὁ εἷς ἐλαττώνει τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ποινῆς καὶ αὐξάνει τὸ κατώτερον καὶ ἀντιστρόφως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ ἰσχύσῃ καὶ πάλιν ὁ νόμος ὅστις ἐπιτρέπει τὴν ἐπιεικεστέραν ἐκτίμησιν τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως, ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι αὐστηρότερος δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ. Τοῦτο ὑποστηρίζουν πλεῖστοι συγγραφεῖς ὡς καὶ ὁ Λ.Π. (120/53) ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται τρίτος νόμος οὗτινος, καθ' ἃ ἀνωτέρω, ἡ ἐφαρμογὴ εἶναι ἀπηγορευμένη καὶ ἐκφεύγει τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ δικαστοῦ. Ἡ ἄποψις αὕτη ὅμως δὲν εὑρίσκει σύμφωνον τὸν καθηγητὴν κ. Χωραφᾶν, ὅστις ἐν προκειμένῳ δέχεται ὅτι δὲν δημιουργεῖται τρίτος νόμος, ἀλλ' ἐφαρμόζεται εἷς καὶ μόνον ἐκ τῶν πλειόνων τούτων, κατὰ τρόπον ὅμως ἐξασφαλίζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἀναδρομικότητος μὲν τῶν αὐστηροτέρων διατάξεων, τῆς ἀναδρομικότητος δὲ τῶν ἐπιεικεστέρων τοιούτων.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ἀνωτέρω ἔστω τὸ ἑξῆς π α ρ ά δ ε ι γ μ α : Ἐπὶ ἑκουσίας ἀπαγωγῆς γενομένης ἐπὶ σκοπῷ γάμου κατὰ τὸ ἄρθρον 332 παράγρ. 2 Π.Ν. προεβλέπετο ποινὴ φυλακίσεως 6 μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν. Ἀντιθέτως κατὰ τὸν νέον Π.Κ. (ἄρθρον 328) προβλέπεται τοιαύτη 10 ἡμερῶν ἕως τριῶν ἐτῶν. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω (Χωραφᾶς) περιπτώσεως συντρεχούσης θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Π.Κ. ἀλλὰ ἡ ἐπιβληθησομένη ποινὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερβῇ τὸ μάξιμουμ, τῆς ὑπὸ τοῦ Π.Ν. προβλεπομένης τοιαύτης ἤτοι τὰ 2 ἔτη. Ὁ δικαστὴς ἑπομένως δέον νὰ κινηθῇ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν 10 ἡμερῶν ἕως δύο ἐτῶν.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΗΘΩΝ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΟΥΝ ΑΝΗΣΥΧΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Ἕνα θέμα ποὺ ἀνησυχεῖ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα εἶναι τὸ πρόβλημα τῶν ἠθῶν.

Ὑπάρχει στὸ τόπο μας ἔκλυσι ἠθῶν ; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ποὺ μὲ ἀγωνία τίθεται, κάθε φορὰ ποὺ ἀνακαλύπτονται εἰδεχθῆ ἀδικήματα ἐκλύσεως ἠθῶν, ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι εὔκολη. Αἱ δημιουργούμεναι ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοιούτων ἀδικημάτων δίδουν μιὰ ψευδῆ εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα.

Ἀναμφισβήτητα καὶ στὸν τόπον μας, μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, ἐδημιουργήθησαν συνθῆκαι ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν. Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων καὶ κυρίως τῶν νέων, ἔγιναν πιὸ εὔκολες. Οἱ κοπέλλες δὲν «φοβοῦνται», σήμερα τὸν ἄνδρα καὶ μᾶλλον ἐπιδιώκουν τὴν μετ' αὐτοῦ γνωριμίαν. ὥστε νὰ δημιουργῆται ἡ ψευδαίσθησις τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν. Φυσικὰ δὲν παραγνωρίζεται ὅτι μέσα στὸ κλῖμα αὐτὸ τῆς ἐλευθεριότητος δροῦν καὶ κινοῦνται διάφοροι ὕποπτοι τύποι, ποὺ ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀμάθειαν, τὶς ἀνάγκες καὶ τὴν ἔμφυτη ροπὴ τῶν νεανίδων στὴν ἐπίδειξι χειραφετήσεως, νὰ ἀγρεύουν τὰ θύματά τους. Ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῆ ὅτι ἡ ἔλλειψις ἐργασίας, ἡ πλημμελὴς οἰκογενειακὴ παρακολούθησις τῆς ἐξωοικιακῆς ζωῆς τῆς κοπέλλας καὶ τοῦ νέου, ἡ ἀνάγκη περισσοτέρων ὑλικῶν ἀπολαύσεων ποὺ δίδει ὁ σύγχρονος πολιτισμός, ἡ παρακολούθησις κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ἡ ροπὴ ἐπιδείξεως «σὲξ» καὶ ἄλλοι πειρασμοὶ ἔχουν ἀμβλύνει τὴν δύναμιν ἠθικῆς ἀντιστάσεως. Κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ διάφοροι ἄλλοι παράγοντες, ποὺ σπρώχνουν τὴν γυναίκα πρὸς τὴν ἀνηθικότητα ὅπως τὴν ἀναγνωρίζουν τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη, ἔθιμα καὶ παραδόσεις καὶ τὸν ἄντρα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα «νὰ ζήσῃ», τὴν ζωή του κατὰ τὸν πιὸ ἔντονο τρόπο, ἀδιαφορώντας διὰ τὰ μέσα. Ἀλλὰ εἴπαμε. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ ψευδῆ εἰκόνα, ποὺ τὴν διαψεύδουν οἱ ἐπίσημοι ἀριθμοί.

Ἂς δοῦμε τώρα τί λένε οἱ ἀριθμοί. Ποῖα εἶναι τὰ συμπτώματα ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀνηθικότητα ἢ μᾶλλον τὴν ἔκλυσιν ἠθῶν ; Διεθνῶς καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Ποινικὴ Δικονομία εἶναι : ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀσέλγειαν, αἱμομιξία, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, σωματεμπορία, ἀποπλάνησις παίδων, βιασμοί. Καὶ τὰ ἀδικήματα αὐτὰ κατὰ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα, δὲν εἶναι ἀνησυχητικὰ γιὰ τὸν τόπον μας. Καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ μᾶς δίδει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ ἡ Βασιλικὴ Χωροφυλακὴ ἀπὸ τὰ τηρούμενα ἀρχεῖα. Ἔτσι κατὰ τὸ 12μηνον διάστημα τοῦ 1960 στὸ πλέον νευραλγικὸν σημεῖον, τὴν περιοχὴ Πρωτευούσης, τὰ κρούσματα ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀνηθικότητα εἶναι ἀσήμαντα ἐν συγκρίσει πάντοτε μὲ τὸν πληθυσμόν, μόνιμον καὶ κινητόν. Ἔτσι ἔχομεν μόνον 30 κρούσματα διευκολύνσεως ἀλλοτρίας ἀκολασίας, 12 βιασμούς, 73 ἀποπλανήσεις παίδων, 14 ἀσέμνων πράξεων καὶ 90 σωματεμπορίας, μαστρωπείας καὶ ἐκμεταλλεύσεως πόρνης.

Ἀναμφισβήτητα οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ δὲν ἀπεικονίζουν τὴν πραγματικότητα διότι ἀναφέρονται σὲ διαπιστωμένα ἀδικήματα ποὺ ἔλαβε γνῶσιν ἡ Ἀστυνομία. Ἕνας ἄλλος ἀριθμὸς ἀδικημάτων, φυσικὰ δὲν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο σημαντικὸς ὥστε νὰ ἀλλοιοῦται ἡ πραγματικότης. Καὶ τὸ συμπέρασμα αὐτὸ βγαίνει ἐπίσης ἀπὸ στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίδει ἡ Ἀστυνομία ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν «ἀσέμνων γυναικῶν» ποὺ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ 1960 περισυνελέγησαν καὶ ἐξητάσθησαν. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ περισυνελέγησαν 2.044 ἄσεμνοι γυναῖκες ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 108 διὰ πρώτην φοράν, ἐνῷ τὸ 1959 εἶχον περισυλλεγῆ 2.756. Καὶ ἡ

παρατηρουμένη μείωσις εἶναι ἐνδεικτικὴ ὄχι μόνον τῆς ὑφέσεως τῆς ἀνηθικότητος ἀλλὰ καὶ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἀστυνομίας, διότι ἀναμφισβήτητα ὁ φόβος τῆς συλλήψεως ἀποτελεῖ ἀνασχετικὸν τεῖχος στὴν ροπὴν πρὸς ἀσέλγειαν οἱοασδήποτε μορφῆς. Καὶ πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπὸ τὴς γυναῖκες αὐτές, ἀρκετὲς προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν. Ἀνίδεες κοπέλλες, θαμπωμένες ἀπὸ ὑποσχέσεις, ἄγνωστον ποίου, ἢ κοπέλλες ποὺ ζήτησαν στὴν Πρωτεύουσα μιὰ καλύτερη ζωή, παρεστράτησαν καὶ ἀνίκανες νὰ ἐπιστρέψουν ξανὰ στὰ σπίτια τους συνέχισαν μιὰ ζωὴ μέχρις ὅτου τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τὶς ἀνεκάλυψαν καὶ 3 ἀπὸ αὐτὲς παρέδωσαν στοὺς γονεῖς τους ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ἄλλες 17 εἰσήγαγον σὲ Ἀναμορφωτικὸν Κατάστημα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἡ διακριτικότης καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία Ἐλέγχου Ἠθῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Χάρις στὴν σωστὴ καὶ ὀρθὴ τακτικὴ τῶν ὀργάνων αὐτῶν πολλὰ δράματα ἔχουν ἀποφευχθῆ καὶ πολλὰ παραστρατημένα κορίτσια ἔχουν ξαναβρῆ τὸ σωστὸ δρόμο, εὐγνωμονοῦντα τὸν ἀστυνομικὸν ποὺ μὲ τὴν κατάλληλη διαπαιδαγώγησι τὰ ἔκαμαν νὰ δοῦν τὸν ὅλεθρο ποὺ ὡδηγοῦντο ἀπὴ τὴν «εὔκολη» ζωὴ ποὺ ἔκαναν. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι μικρὸ ἐπίτευγμα. Ἡ περιστολὴ τῆς ἀνηθικότητος δὲν θὰ εἶχε καὶ μεγάλη σημασία ἂν ἐπραγματοποιεῖτο μὲ μέτρα κολασμοῦ. Σημασία ἔχει τὸ παρεκτρεπόμενον ἄτομο νὰ αἰσθάνεται μόνο του καὶ νὰ γνωρίζῃ τὸν κίνδυνο ὥστε οἰκεία βουλήσει ν' ἀποφεύγῃ ἐφεξῆς νὰ ὑποπίπτῃ σὲ τοιούτου εἴδους ἀδικήματα, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ντρέπεται. Καὶ αὐτὸ σὲ πολλὲς περιστάσεις τὸ κατώρθωσαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ὑφέσεως στὴν ἔκλυσι τῶν ἠθῶν δὲν μᾶς τὸ δίδει μόνον ἡ Ἀθήνα. Καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνεκεντρώθησαν ἀπὸ τὸ πρῶτο λιμάνι, τὸν Πειραιᾶ, τὴν ἴδια εἰκόνα μᾶς παρουσιάζουν. Ἔτσι μέσα στὸ 1960 στὸν Πειραιᾶ εἴχαμε 4 βιασμούς, 1 κροῦσμα ἐξαναγκασμοῦ εἰς ἀσέλγειαν, 7 μαστρωπείας, 7 ἐκμεταλλεύσεις πορνῶν, 4 σωματεμπορίας, 7 ἀσέμνους πράξεις καὶ 28 ἀποπλανήσεις παίδων. Καὶ ὁ Πειραιεὺς εἶναι ἕνα λιμάνι μὲ σφύζουσα ζωή, μὲ χιλιάδες δικούς μας καὶ ξένους ναυτικοὺς καὶ γενικὰ μιὰ περιοχὴ ποὺ προσφέρει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη τὴν ἀνηθικότητα. Ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι στὸν τόπο μας ἡ ἀνηθικότητα καὶ ἡ ἔκλυσι τῶν ἠθῶν βρίσκεται σὲ πολὺ χαμηλὸ ἐπίπεδο, δεῖγμα ὅτι αἱ ἀγναὶ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις δὲν ἐξέλειπαν καὶ οἱ νέοι καὶ νέες δὲν ἀκολουθοῦν διδάγματα ἄλλων χωρῶν. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρω ἐπίσης ὅτι κατὰ τὸ 1960 στὸν Πειραιᾶ συνελήφθησαν 190 ἄσεμνοι γυναῖκες γιὰ πρώτη φορὰ καὶ 110 γιὰ πολλοστή, ἀριθμὸς σχετικὰ ἀσήμαντος ἀνάλογα μὲ τὸν Πειραιᾶ σὰν διεθνὲς λιμάνι. Ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο ποὺ πρέπει νὰ ἀναφέρω εἶναι ὅτι κατὰ τὸ 1960 στὴ περιφέρεια τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης συνελήφθησαν 25 κίναιδοι. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἀσήμαντος, μηδαμινός, συγκρινόμενος μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν κιναίδων ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν Πόλεων. Ἴσως πολλοὶ νὰ ἰσχυρισθοῦν, καὶ οὐχὶ ἀδίκως, ὅτι ἡ ἀνηθικότητα δὲν ἀπεικονίζεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ παραθέσαμε. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο. Πολλὰ ἀδικήματα ἠθῶν δὲν ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς Ἀστυνομίας διὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους. Τὸ θέμα ὅμως τῶν κιναίδων, δεδομένου ὅτι ὁ κίναιδος δὲν κρύβεται εὔκολα, μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἀνηθικότητος βρίσκεται στὸ χαμηλότερο ἐπίπεδο τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀσιατικῶν λαῶν. Πολλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι τὰ ἐλαττώματα τῶν Ἑλλήνων, ἀτομικὰ καὶ γενικά, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἠθικῆς εἶναι, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, μέσα στὸ αἷμα μας καὶ τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα ἀνηθικότητος ποὺ παρουσιάζονται εἶναι μᾶλλον ἀποτέλεσμα ἀνεπαρκοῦς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας μας τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια καὶ τῶν συνθηκῶν ζωῆς. Καὶ σὰν τέτοια εὔκολα μπορεῖ νὰ ἐκλείψουν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχωμεν μιὰ πλήρη εἰκόνα τοῦ θέματος πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τί γίνεται καὶ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς

Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, τὸ θέμα τῆς ἀνηθικότητος παρουσιάζεται ὡς κατωτέρω εἰς τὰς 65 Διοικήσεις Χωρ/κῆς. Βιασμοὶ 69, ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀσέλγειαν 34, αἱμομιξία 5, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια 11, μαστρωπεία–ἐκμετάλλευσις πορνῶν 61, σωματεμπορία 28, ἄσεμνοι πράξεις 61 καὶ ἀποπλάνησις παίδων 150, ἄλλα ἀδικήματα 74. Πλέον αὐτῶν ἔχομεν 23 παιδοκτονίες, 15 ἀμβλώσεις καὶ 72 ἐκθέσεις βρεφῶν, ἀδικήματα ποὺ δὲν παρουσιάζονται στὰς 'Αθήνας καὶ Πειραιᾶ. 'Αναμφισβήτητα οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι πολλαπλάσιοι τῶν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως παρουσιάζουν τὴν ὕπαιθρον 'Ελλάδα ἀνηθικωτέραν τῆς Πρωτευούσης. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ψευδής, διότι τὰ ἀδικήματα κατὰ ἠθῶν τῆς Πρωτευούσης ἀνάγονται σὲ πληθυσμὸ 1.400.000 κατοίκων, ἐνῷ τὰ ἀναφερόμενα στὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς Βασιλικῆς Χωρ/κῆς σὲ πληθυσμὸ 7.000.000 κατοίκων καὶ περιλαμβάνουν καὶ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα ἐπαρχιακὰ ἀστικὰ κέντρα.

Γενικὰ κατὰ τὸ 1960 εἰς τὰς 65 Διοικήσεις Χωρ/κῆς ἔχομεν 493 ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν ἔναντι 610 τοῦ 1959. Δηλαδὴ παρουσιάζεται μιὰ αἰσθητωτάτη μείωσις ποὺ δικαιολογεῖ τὴν ἄποψιν ὅτι εὑρισκόμεθα πρὸ κάμψεως τῆς ἀνηθικότητος καὶ οὐχὶ ἐξάρσεως αὐτῆς, ὅπως ψευδῶς δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῶν περιγραφῶν ἐνίων ἐντύπων. Χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν συναγωγὴν συμπερασμάτων εἶναι ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 493 ἀδικημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν, τὰ 239 διεπράχθησαν σὲ 21 πόλεις μὲ πληθυσμὸν ἄνω τῶν 25.000 κατοίκων καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ 103 στὴν Θεσσαλονίκην, 81 σὲ πόλεις 10.000—25.000 κατοίκων καὶ 24 εἰς πόλεις ἀπὸ 5.000—10.000 κατοίκους καὶ τὰ ὑπόλοιπα σὲ πόλεις καὶ χωρία κάτω τῶν 5.000 κατοίκους. Φυσικὰ ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμὸν ἑκάστης περιοχῆς εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν. 'Επίσης χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι εἰς τὴν ὕπαιθρον ἔχομεν τὰ ἀδικήματα τῶν παιδοκτονιῶν, ἀμβλώσεων καὶ ἐκθέσεων, γεγονὸς ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι λόγῳ τῶν δυσχερειῶν ποὺ παρουσιάζονται διὰ τῶν ἀποκρύψεων ἀθεμίτων σχέσεων οἱ ἔνοχοι αὐτῶν ἐγκληματοῦν οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι καὶ στὰς 'Αθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχουν ἀδικήματα ἀμβλώσεων κυρίως, τὰ ὁποῖα οὐδόλως ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψιν τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη εἶναι ἄλλων. Καὶ ἡ εὐχέρεια ποὺ ὑπάρχει στὴ Πρωτεύουσα γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ «ἐκ τοῦ βάρους» τῶν ἀθεμίτων σχέσεων ἴσως νὰ ὁδηγῇ πολλὲς κοπέλλες στὴν ἀνηθικότητα. Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους ὥστε νὰ ἐπισημανθοῦν τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν.

"Ενα ἄλλο χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ θέματος εἶναι τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἀσκεῖ τὸ ἄτομο ποὺ διαπράττει ἀδίκημα κατὰ τῶν ἠθῶν. Κατὰ τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν διεπράχθησαν ὑπό : ἐμπορευομένων 26, βιομηχάνων 9, ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων 42, γεωργῶν 65, ποιμένων καὶ κτηνοτρόφων 30, ναυτικῶν 6, βιοτεχνῶν 14, ὁδηγῶν αὐτοκινήτων 18, ἐργατῶν 82, ὑπαλλήλων 3, ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων 70 κληρικῶν 5, στρατιωτικῶν 5, ἀνέργων 54, ἀτσιγγάνων 1, διαφόρων ἐπαγγελμάτων 75 καὶ ἄνευ ἐπαγγέλματος 78. Διὰ τὰ ἀνωτέρω ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν συνελήφθησαν 368 ἄνδρες καὶ 54 γυναῖκες ἐκ τῶν ὁποίων 1 κάτω τῶν 13 ἐτῶν, 58 ἀπὸ 13—18 ἐτῶν, 65 ἀπὸ 19—22 ἐτῶν, 128 ἀπὸ 23—30 ἐτῶν, 69 ἀπὸ 31—40 ἐτῶν, 55 ἀπὸ 41—50 ἐτῶν καὶ 46 ἄνω τῶν 51 ἐτῶν. Γενικὰ τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν κατὰ ποσοστὸν 35% διεπράχθησαν ὑπὸ γυναικῶν καὶ τὸ 65% ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκτὸς τῶν παιδοκτονιῶν ποὺ ὅλες, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀδικήματος, διεπράχθησαν ὑπὸ γυναικῶν, ἀμβλώσεων κατὰ 85,7% καὶ ἐκθέσεων κατὰ 69,2%. Εἰδικώτερα νέοι καὶ νέαι μέχρι 22 ἐτῶν διέπραξαν 124 ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, δηλαδὴ τὸ 1/3 περίπου τοῦ συνόλου τῶν ἀδικημάτων.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνηθικότητος φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιληφθῇ στὰ ὅρια ποὺ δίδουν οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοί. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἕνα ποσοστὸν ἀδικημάτων διαφεύγει εἴτε διότι δὲν ὑπέπεσαν ταῦτα στὴν ἀντίληψι τῶν ἀρχῶν ἢ δὲν κατηγγέλ-

θησαν ὑπὸ τῶν παθόντων. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ δὲν ἀλλοιώνει σημαντικὰ τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ὅτι ἡ ἀνηθικότης στὸν τόπον μας βρίσκεται στὸ στάδιον τῆς ὑφέσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλες χῶρες ποὺ βρίσκεται σὲ ἔξαρσι.

Καὶ σ' αὐτό, ἐκτὸς τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν ποὺ διέπουν τὴν κανονικὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων, συντελοῦν καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ ἡ Βασιλικὴ Χωροφυλακή, τὰ ὄργανα τῶν ὁποίων διὰ τῆς συνεχοῦς ἐπαγρυπνήσεως προλαμβάνουν ἀρκετὰ καὶ συντελοῦν στὴν ἐπάνοδο στὸν ὀρθὸ δρόμο καὶ τῶν τυχὸν κατὰ τὸ πρῶτον παρεκτρεπομένων. Καὶ αὐτὸ εἶναι σημαντικὸ στοιχεῖο ποὺ πρέπει νὰ τύχῃ τῆς δεούσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας καὶ τῶν Ταγῶν αὐτῆς.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ φανέλλα τοῦ στρατιώτη

Πλέκει ἡ μάννα στὸ νυχτέρι,
πλέκει καὶ ἡ ἀδερφή,
καὶ ὁ νοῦς τους φουντωμένος
τρέχει στὸν πολεμιστή...

*

Τρέμουνε τῆς γρηᾶς τὰ χέρια
καὶ δακρύζει ἡ ματιά...
Τέτοια ἱστορικὰ νυχτέρια,
δὲν ξανάχαν ὁμορφιά...

*

Νὰ σὲ λίγο καὶ τελειώνει
ἡ φανέλλα τοῦ στρατιώτη!..
Παραβάλθηκε ἡ μάννα
νὰ τελειώσῃ ἀπόψε, π ρ ώ τ η !

*

Μέσ' στὸν κόρφο της τὴν σφίγγει
μὲ τὴν πιὸ θερμὴ στοργή...
Γυιόκα μου, σὰν τὴ φορέσῃς,
νἄχῃς λιονταριοῦ ὁρμή...
Νἄν' οἱ πλάτες σου, σὰν βράχοι
καὶ τὰ βόλια ν' ἀστοχιάζουν!
Νὰ φτερώνῃς μέσ' στὴ μάχη
κι' γ' ὀχτροί σου νὰ οὐρλιάζουν...
Νὰ δαμάζῃ ἡ λεβεντιά σου
κάθε κίνδυνο τριγύρω,
γιατὶ σοῦχω στὴ φανέλλα
τῆς εὐχούλας μου τὸ μῦρο...

*

Τὴν παλληκαριά σου ἀπόψε,
καὶ στὸν ὕπνο μου τὴν εἶδα...
Δεῖξε το πὼς εἶσαι, γυιέ μου,
ἀπὸ μάννα ΕΛΛΗΝΙΔΑ!...

Κα Ζαντρίς

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

'Εξεφωνήθη την 27-10-1961, ενώπιον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **Δ. ΥΦΑΝΤΗ**

Κάθε λαὸς ἔχει τὴν ἱστορία του, μέσα στὴν ὁποία ἔχουν γραφῆ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς του, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διαβάζουν οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς γιὰ νὰ θυμοῦνται τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων των καὶ νὰ φρονηματίζωνται ἀπ' αὐτὰ οἱ μεταγενέστεροι.

Τὸ 'Ελληνικὸν "Εθνος, ἀπὸ τότε ποὺ φάνηκε στὸν κόσμο, δὲν ἔχει κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δημιουργῆ σταθμούς, ἱστορικούς, εἰς τὴν μακραίωνα διαδρομή του, οἱ ὁποῖοι κατέπληξαν τὸν κόσμο καὶ ὡς φάροι τηλαυγεῖς φωτίζουν τὴν ἀνθρωπότητα.

'Ανάμεσα, ὅμως, σ' αὐτοὺς τοὺς σταθμοὺς ξεχωρίζουν ὡρισμένα κατορθώματα, τὰ ὁποῖα κατεθάμβωσαν ὅλες τὶς ἀνθρώπινες γενεὲς καὶ κατηύγασαν, σὰν φωτεινὰ μετέωρα, τὸν κόσμον ὁλόκληρο, μὲ τὸ ἄφθαστο μεγαλεῖο τους. Τέτοιοι ἀθάνατοι ἱστορικοὶ σταθμοί, ποὺ μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα χαράχθηκαν στὴν ἱστορία τῆς 'Ελλάδος καὶ κατέπληξαν τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης, εἶναι ἡ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου ὁ Λεωνίδας εἶπε τὸ θρυλικὸν ἐκεῖνο «μολὼν λαβέ» καὶ ὕστερα ἔπεσε μὲ τοὺς τριακοσίους του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος «τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι». Εἶναι ἡ πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ἔπεσεν ἡρωϊκῶς ὁ τελευταῖος τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσε τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη ἀπάντησι στὸν πορθητὴ «τὴν πόλιν σοὶ δοῦναι οὐκ ἐμὸν ἔστιν οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐνταῦθα· Κοινῇ γὰρ γνώμῃ αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν». Εἶναι ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὅπου μία χούφτα ἄνθρωποι, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὴν μακραίωνα δουλεία καὶ χωρὶς ὅπλα καὶ πολεμικὰ ἐφόδια, μὲ σύνθημα τὸ «ἐλευθερία ἢ θάνατος» κατάφεραν νὰ δαμάσουν μιὰ ὁλόκληρη αὐτοκρατορία καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν 'Ελλάδα. Εἶναι τέλος ἡ 28ῃ 'Οκτωβρίου 1940 μὲ τὸ ἱστορικὸν «**"Οχι**», ὅπου ἡ 'Ελλὰς, χάρις στὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία τῶν παιδιῶν της, σ' ἕνα ἄνισον ἀγῶνα μὲ δύο κολοσσιαῖες αὐτοκρατορίες ἐθαυματούργησε καὶ ἔκαμε τὸν κόσμο ὅλο νὰ σταθῇ ἔκθαμβος καὶ ἐκστατικὸς μπροστὰ στὰ κατορθώματά της.

Τέτοιοι ἱστορικοὶ σταθμοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονηθοῦν, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ζοῦν εἰς τὴν αἰωνιότητα, γιὰ νὰ φωτίζουν τοὺς λαοὺς καὶ νὰ τοὺς διδάσκουν, πῶς πρέπει νὰ ζοῦν καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγωνίζωνται οἱ δοῦλοι γιὰ νὰ γίνουν ἐλεύθεροι.

'Ο πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐπετείων ἀποτελεῖ ἱερὰν διὰ τοὺς λαοὺς ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ καὶ 'Εθνικὴν ἀνάγκην, διότι ἔτσι δίδεται ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς ἐπεγενομένους νὰ στρέψουν μὲ εὐλάβεια τοὺς στοχασμοὺς των πρὸς τοὺς δημιουργοὺς τῆς ἱστορίας των καὶ ν' ἀναπολήσουν, μὲ εὐγνωμοσύνην, τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων των, ἀντλοῦντες πίστιν καὶ αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον των.

Γι' αὐτὸ συγκεντρωθήκαμε καὶ μεῖς ἐδῶ σήμερα, γιὰ νὰ πανηγυρίσουμε τὴν ἐπέτειο ἑνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος μεγίστης 'Εθνικῆς σημασίας καὶ νὰ ζωντανέψουμε στὴν μνήμη μας ἡμέρες θριάμβων καὶ ὑπερηφάνων ἀναμνήσεων.

Συνήλθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπέτειο τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940, τοῦ ἱστορικοῦ «**"Οχι**», νὰ λησμονήσουμε πρὸς στιγμὴν τοὺς μόχθους καὶ τὶς φροντίδες τοῦ καθημερινοῦ βίου, ν' ἀποβάλουμε τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, νὰ τονώσουμε τὴν μνήμη μας γιὰ νὰ ξαναθυμηθῇ δοξασμένες μέρες καὶ νὰ στρέψουμε εὐλαβικὰ

τὴ σκέψη μας πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ ἐπικοῦ ἐκείνου ἀγῶνος, ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα τῆς ἡμερομηνίας ἐκείνης εἰς τ' ἄγρια φαράγγια τῆς Πίνδου καὶ τὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῆς Ἠπείρου, ὑπῆρξε τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα γιὰ τὰ περίτρομα καὶ κατεπτοημένα Ἔθνη καὶ ἐδικαίωσε τὴν ὕπαρξη ἐλευθέρας καὶ ἀνεξαρτήτου Ἑλλάδος.

Πρὸ 21 ἀκριβῶς ἐτῶν, σὰν καὶ σήμερα, σύμπας ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς Κρήτης μέχρι τῆς Ροδόπης καὶ ἀπ' τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τῶν νησιῶν τοῦ Ἰονίου πελάγους, ξεσηκώθηκε καὶ διεκήρυξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἀνάμεσα στὶς τόσες ἄλλες, ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, ὅτι προτιμᾷ τὸν θάνατο ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση καὶ ἐδίδαξε τὰ Ἔθνη ὅτι, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσῃ κανεὶς τὴν ζωή του, εἶναι ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν θυσιάσῃ γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Τὴν ἐπέτειο, λοιπόν, ἑνὸς ἀπ' τὰ μεγαλύτερα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἐξύψωσε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα εἰς τὴν αἴγλην τῆς Ἀρχαίας καὶ τὴν κατέστησε καὶ πάλιν θρῦλον εἰς τὰ μάτια τῆς οἰκουμένης, σεβαστὴν εἰς τοὺς φίλους της καὶ τρομερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς της, ἑορτάζουμε σήμερα.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε πρὸς στιγμὴν τὴν σκέψη μας νὰ γυρίσῃ 21 χρόνια πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴν φαντασία μας νὰ σχηματίσῃ τὴν εἰκόνα, ποὺ ὑφίστατο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ἕνα καὶ πλέον ἔτος εἶχε κυλίσει ἀπὸ τότε ποὺ οἱ θωρακισμένες Γερμανικὲς μεραρχίες εἶχαν εἰσβάλει εἰς τὸ Πολωνικὸν ἔδαφος καὶ σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα εἶχον καταλύσει ἕνα Κράτος 40 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Ἔτσι εἶχε ἀρχίσει ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος.

Μετὰ τὴν Πολωνία, ἄλλα κράτη πλούσια εἰς ὑλικοὺς πόρους καὶ ἰσχυρότερα τῆς Ἑλλάδος, εἴτε παρεδόθησαν ἀμαχητὶ εἴτε ἐκάμφθησαν μετὰ σύντομον ἀγῶνα καὶ κατέρρευσαν ὡς ἀθύρματα χάρτινα ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν χαλυβδίνων καὶ σιδηροφράκτων στρατιῶν τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας, καὶ οὕτω, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940, δὲν ὑπῆρξε πλέον, ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, ὠργανωμένη κατὰ τοῦ Ἄξονος ἀντίστασις.

Περιδεεῖς καὶ κατεπτοημένοι οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ ἔβλεπον τὰ κράτη νὰ καταποντίζωνται μέσα στὸν καταρράκτη τοῦ Γερμανικοῦ σίφουνα, ἀπὸ τοὺς χαλυβδίνους δεινοσαύρους τοῦ Χίτλερ καὶ τὴν πλάστιγγα τῆς νίκης νὰ κλείνῃ ἐπικινδύνως ὑπὲρ τοῦ ἀξονικοῦ συνασπισμοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Εὐρώπη διήνυε τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ πολέμου καὶ ἡ Ἑλλάς, μοιραίως καὶ ἀναποτρέπτως, εἰσήρχετο εἰς τὸ προσκήνιον τοῦ μεγάλου δράματος. Διότι, διὰ νὰ προσεγγίσουν τὴν ἐγγὺς Ἀνατολὴ οἱ σιδηρόφραχτες στρατιὲς τοῦ ἄξονος καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸ κλείσιμο τῶν Στενῶν καὶ τὴν ἀπομόνωση τῆς Ρωσίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ ἐστρέφοντο ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἔπρεπε, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ διέλθουν διὰ τῶν ἀποκρήμνων ὀρέων καὶ τῶν χαραδρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι, ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἦτο ἀναγκαία προϋπόθεσις γιὰ τὴ μελετωμένη ἐπιχείρηση πρὸς ἀνατολὰς καὶ γιαυτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ Ἑλλάς, γιὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν σχεδίων τοῦ ἄξονος πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἕξαλλος σύμμαχος τοῦ Χίτλερ, ὁ Μουσολίνι.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 27—28 Ὀκτωβρίου, ὁ τότε Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀφυπνίζετο ἀπ' τὸν Ἰταλὸ Πρεσβευτὴ Γράτσι, γιὰ νὰ δεχθῇ ἕνα ἰταμὸ τελεσίγραφο τοῦ Μουσολίνι ποὺ εἶχε τὴν ἀξίωση ν' ἀφήσῃ τὸν Ἰταλικὸ στρατὸ νὰ περάσῃ στὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὡς ἀπάντηση ἐδόθη ἀπὸ τὸν Ἕλληνα Πρωθυπουργὸ τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο **«Ὄχι»**, ποὺ γράφτηκε μὲ χρυσᾶ γράμματα στὶς σελίδες τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἔτσι, πρὶν ἀπ' τὰ χαράματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ προτοῦ νὰ ἐκπνεύσῃ

ἡ προθεσμία τοῦ τελεσιγράφου ἐκείνου, ἄρχιζε ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ξυπνοῦσε ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ οὐρλιασμα τῶν σειρήνων, γιὰ νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀτιμωτικὴν ἐνέργειαν τοῦ Μουσολίνι. Ἡ πληροφορία αὐτὴ προξένησε ἔκπληξη, στὴν ἀρχή, στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ ἀγανάκτηση σὲ λίγο, γιὰ τὴν ἀπρόκλητη ἐπίθεση κατὰ τῆς Πατρίδος. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ μεταδόθηκε ὅτι κηρύχθηκε γενικὴ ἐπιστράτευση, ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε ὅλους τοὺς Ἕλληνας, γιατὶ θὰ πολεμοῦσαν καὶ πάλιν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος καὶ στ' αὐτιά τους ἔφθαναν, μέσα ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων, τ' ἀθάνατα ἐκεῖνα λόγια τοῦ ἱστορικοῦ παιᾶνος τῆς Σαλαμῖνος «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων ! ἐλευθεροῦτε Πατρίδα, ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἕδη, θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών».

Καὶ τότε, ἕνας ἀντίλαλος ἀκούστηκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς κάθε Ἕλληνος καὶ Ἑλληνίδος, κάθε γέροντος καὶ νέου, ἕνας ἀντίλαλος ποὺ ἐδόνησε τὰ βουνὰ καὶ τὰ φαράγγια, τ' ἀκρογιάλια καὶ τὰ πελάγη, τὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους, ἕνας ἀντίλαλος αὐθόρμητος ἐπιτάσσων τὴν προάσπισιν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος. «ΟΧΙ» οὔτε σπιθαμὴν γῆς, οὔτε μόριον τιμῆς.

Ὑπάρχουν στιγμὲς στὴ ζωή, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μεταρσιοῦται, ξεφεύγει ἀπ' τὸ γήϊνο περιβάλλον καί, ἀφοῦ φορέσῃ ἀόρατα πτερά, πετάει σὲ ἄλλους κόσμους, ἀποβάλλει τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, γίνεται ὑπεράνθρωπος καὶ θαυματουργεῖ. Τέτοιες ἦταν οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες ποὺ ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἡνωμένη, ἀδελφωμένη καὶ ἀδιαίρετος, σχημάτιζε ἕνα χαλύβδινο φράγμα καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες εὑρέθησαν αὐτοστιγμεὶ ἐπὶ ποδὸς πολέμου καὶ ἔσπευδαν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐτοπεποίθηση στὰ σύνορα γιὰ νὰ πολεμήσουν τὸν εἰσβολέα, τραγουδώντας τὸ ἀθάνατο ἐμβατήριο «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει, δὲν τὴν σκιάζει φοβέρα καμμιά». Ναί ! καμμιὰ φοβέρα δὲν μπορεῖ νὰ τὴ φοβίσῃ, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν τιμή της καὶ τὴν ἐλευθερία της. Καὶ τώρα, τίποτε δὲν φοβίζει τοὺς ἀνταξίους ἀπογόνους τῶν Σαλαμινομάχων, γιατὶ θ' ἀγωνισθοῦν γιὰ τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά, γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δικαιοσύνη.

Ἠγνόησαν οἱ θλιβεροὶ ἐπιδρομεῖς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἠγνόησαν ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς ἐνδημεῖ εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἐλησμόνησαν ὅτι τὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος δὲν δύνανται νὰ ὑπολογίζουν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν λογχῶν καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξε πάντοτε ἰδέα, σύμβολον τῆς ἐλευθερίας καὶ κήρυξ αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο εὐάλωτος λεία.

Ἔτσι, ἐκεῖ στῆς Πίνδου τὰ ὑψίπεδα καὶ τὶς ἀπρόσιτες κορφὲς ἀνεμετροῦντο ἡ ὕλη μὲ τὴν ἠθική, ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖ, πρῶτος ὁ ἡρωϊκὸς συνταγματάρχης Δαβάκης, μὲ λίγους ψυχωμένους πολεμιστὰς ἀντεμετώπιζε τοὺς ἐκλεκτοὺς κοκορόφτερους τοῦ Μουσολίνι, τοὺς ἔτρεπεν εἰς φυγὴν καὶ χάριζε στὴν Ἑλλάδα τὴν πρώτη νίκη. Ἐκεῖ, ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ ὑπέκυπτε πρὸ τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς. Τὰ λεφούσια τοῦ Μουσολίνι δὲν κατώρθωσαν ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἀητοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ καταλάβουν τὸ ἔδαφος τῆς Πατρώας γῆς, γιατὶ δὲν εἶχαν τὴν ψυχικὴ δύναμη καὶ τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ νικήσουν.

Καὶ ὅπως τραγούδησε καὶ ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἐθνικός μας ραψῳδὸς «Ἡ μεγαλωσύνη στὰ Ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα»·«μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα μετριέται καὶ μὲ τὸ αἷμα».

Μόλις ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς συγκεντρώθηκε στὰ σύνορα, ἀκολούθησαν κι' ἄλλες νίκες καὶ ἀπὸ ἀμυνόμενος πέρασε στὴν ἐπίθεση. Καί, ἀφοῦ ἔδιωξε πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τοὺς θρασεῖς εἰσβολεῖς, εἰσήρχετο θριαμβευτικὰ στὴ Βόρειο Ἤπειρο. Ἡ ὥρα τοῦ πεπρωμένου τῆς πολυπαθοῦς καὶ πολυβασανισμένης Ἑλληνικῆς αὐτῆς

γῆς, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της, ἐσήμαινε καὶ οἱ ἀλύτρωτοι ἀδελφοί μας Βορειοηπειρῶται ἄρχιζαν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι τελείωσαν τὰ μαρτύριά των καὶ ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμὴ τῆς ἑνώσεώς των μὲ τὴν μητέρα Πατρίδα καὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς των ἀπὸ τὴ σκλαβιά, μέσα στὴν ὁποία ἔζησαν ἐπὶ ἑκατοντάδες χρόνια. Καὶ πράγματι ραγδαία ὑπῆρξε ἡ προέλασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη αἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου ἀπηλευθεροῦντο. Τὸ Ἀργυρόκαστρο, ἡ Χειμάρα, ἡ Κορυτσά, τὸ Τεπελένι, ἡ Κλεισούρα, ἡ Πρεμετή, ἡ Μοσχόπολις περιήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὠχυρωμέναι θέσεις τῶν Ἰταλῶν ὅπως τὸ Πόγραδετς, ἡ Τρεμπεσίνα, ἡ Ἐρσέκα, ὁ Μορόβας, ἐξεπορθοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀηττήτου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς ὀπισθοχωροῦσε πανικόβλητος.

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐθριάμβευεν καὶ ἐκ παραλλήλου ἐσημείωναν παντοῦ ἐπιτυχίας καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἀεροπορία. Ἀλλὰ καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας δὲν ὑστέρησαν εἰς πράξεις εὐψυχίας, ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας.

Ἔκθαμβοι καὶ κατάπληκτοι οἱ λαοὶ τῆς Οἰκουμένης παρακολουθοῦσαν τοὺς γενναίους Ἕλληνας μαχητάς, οἱ ὁποῖοι, στὴν ἀκάθεκτο προέλασή των, ἔτρεπον εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν τοὺς κοκορόφτερους κενταύρους καὶ τοὺς γελοίους λύκους τῆς Τοσκάνης καὶ κυρίευαν τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς ὠχυρωμένας Ἰταλικὰς θέσεις. Ὑπερήφανος ἡ Πατρὶς Ἑλλὰς ἔστρεφε τὰς σκέψεις της καὶ τὸ στοργικό της βλέμμα στὰ γενναῖα παιδιά της, στοὺς ἀητούς τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ, τῆς Θεσσαλίας, καὶ τῆς Ἠπείρου, τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Κρήτης καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν νησιῶν, πού, ἀήττητα καὶ φτεροπόδαρα, κυνηγοῦσαν τοὺς θρασεῖς φρατέλους, πού τόλμησαν νὰ μολύνουν τὸ ἅγιο χῶμά της.

Ὁ μικρὸς Δαβίδ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μεγαλόχαρης, κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν ἐπηρμένο καὶ ὑπερφίαλο Γολιὰθ καὶ νὰ καταπλήξῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

Αἱ Ἑλληνικαί, ὅμως, νῖκαι καὶ τὰ ὑπέροχα καὶ μεγαλειώδη κατορθώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ δὲν ἐπέπρωτο δυστυχῶς νὰ ἀξιοποιηθοῦν καὶ τὸ ἅλικο αἷμα τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, πού πότισε τὰ πολυβασανισμένα χώματα τῆς Βορ. Ἠπείρου, ἦτο μοιραῖον νὰ χυθῇ ἐπὶ ματαίῳ. Διότι, τὸν 6ην Ἀπριλίου 1941, ἔσπευδεν εἰς βοήθειαν τοῦ κατεξευτελισθέντος Ντοῦτσε ὁ σύμμαχός του Φύρερ, ὅστις ἐκήρυττε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ διασώσῃ τὸν κατάπτυστον σύμμαχόν του.

Ἡ Ἑλλὰς ἔδωκε καὶ στὸν Χίτλερ τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, παρ' ὅλον ὅτι εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ διμέτωπον ἀγῶνα καὶ μάλιστα κατὰ κολοσσῶν, δὲν ἐδίστασε ν' ἀναμετρηθῇ καὶ μὲ τοὺς Γερμανούς, παρὰ τῶν ὁποίων, ὡς ἦτο βεβαίως φυσικόν, ἡττήθη, ἀλλ' ἐπέτυχε νὰ γράψῃ λαμπρὰς σελίδας δόξης στὴν ἱστορίαν της γιὰ τὸ ἀκατάβλητον καὶ μεγαλειῶδες θάρρος της.

Ἔπαινοι καὶ ὕμνοι καὶ διθύραμβοι ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, πού, αὐτὴ μόνη, τόλμησε νὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀνάστημά της μπροστὰ σὲ δύο αὐτοκρατορίες καὶ σκόρπισε, μὲ τὸ παράτολμο θάρρος της καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά της, τὴν ἐλπίδα στὴν κατεπτοημένη ἀνθρωπότητα.

Ὁ τότε Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Τσῶρτσιλ, εἰς τηλεγράφημά του πρὸς τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάνν. Μεταξᾶν, τὴν 28-10-40, ἔλεγε: «Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς προσείλκυσε τὸν θαυμασμὸν τοῦ Βρεταννικοῦ λαοῦ διὰ τὸ θάρρος του. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἀγγλία θὰ καρπωθοῦν ἀμφότεραι τῶν καρπῶν τῆς νίκης».

Ὁ Ἤντεν, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἔλεγε: «Ἐλέχθη εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ 2.300 ἐτῶν, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ἐλευθερίας εἶναι τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία. Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες πρέπει νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἔδωσαν νέαν ζωὴν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν παράδοσιν». Ὁ Βρεταννὸς Ὑπουργὸς Νόελ Μπαΐκερ ἔλεγεν, ἀπὸ ραδιοφώνου, τὸ 1942: «Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἐνέδιδεν, ἡ Ἀγγία θὰ ἔχανεν ὁλόκληρον τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ πιθα-

νῶς καὶ αὐτὸν τὸν Πόλεμον». Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς Οὐέλλες ἔλεγεν ὅτι: Ὁ «ἡρωϊκὸς λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνέτρεψε τὸν μῦθον τοῦ ἀηττήτου τοῦ ἄξονος». Ὁ ἀποθανὼν Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Ροῦσβελτ ἐδήλωνε: «Ὅταν πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχον ἀπολέσει σχεδὸν κάθε ἐλπίδα διὰ τὴν νίκην, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐτόλμησε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ ἀήττητον τῶν Γερμανῶν, ἀντιτάσσων, ἐναντίον ἀπανθρώπων μηχανημάτων τοῦ πολέμου καὶ τῆς ψυχρᾶς στρατηγικῆς τοῦ πολιτισμοῦ, μόνον τὸ ἰδικόν του ὑπερήφανον πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας». Καὶ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας εἰς ἐκπομπήν του, τὴν 27-4-42, πρώτην ἐπέτειον τῆς εἰσόδου τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετέδιδε: «Ἕλληνες ἐπολεμήσατε ἄοπλοι ἐναντίον πανόπλων καὶ ἐνικήσατε. Ἐπολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ ἐπικρατήσατε. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι εἶσθε Ἕλληνες. Ἐκερδίσαμεν χάριν εἰς τὴν θυσίαν σας χρόνον διὰ ν' ἀμυνθῶμεν. Ὡς Ρῶσοι καὶ ὡς ἄνθρωποι σᾶς εὐγνωμονοῦμεν».

Ἀκόμη καὶ ὁ Χίτλερ ἐξύμνησε τὴν ἀνδρείαν τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπέδειξε μεγαλοφροσύνην γιὰ τὴν γενναιότητά των. Οὗτος εἰς λόγον του τὴν 4-5-41 ἔλεγε: «Ἡ ἀντίστασις τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἦτο ἐξαιρετικῶς γενναία. Ἐκ τῶν ἀντιπάλων οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀντεμετώπισαν, μόνον ὁ Ἕλλην στρατιώτης ἐπολέμησε μὲ παράτολμον θάρρος καὶ ὑψίστην περιφρόνησιν, πρὸς τὸν θάνατον. Οἱ Ἕλληνες αἰχμάλωτοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, λόγῳ τῆς ἐπιδειχθείσης ἀνδρείας των».

Αὐτὰ καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα ἐλέγοντο καὶ ἐγράφοντο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γιὰ τὴν ἀνδρείαν, τὸ παράτολμον θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι, μόλις θὰ ἐτελείωνεν ὁ πόλεμος καὶ οἱ νικηταὶ θὰ ἐμοιράζοντο τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, θὰ ἐπερίσσευε κάτι καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τῆς ἔψαλαν, τότε ποὺ εἶχον τὴν ἀνάγκην της, παιᾶνας καὶ διθυράμβους καὶ τὴν ἀνέβαζαν σὲ ὕψη θεόρατα.

Καὶ ὅμως ὄχι μόνον τὴν ἠγνόησαν καὶ δὲν ἐπερίσσεψε τίποτα γι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπεβουλεύθησαν καὶ τὴν ὑπενόμευσαν καὶ τὴν ἐσυκοφάντησαν κατὰ τρόπον αἰσχρὸν καὶ ἀνήθικον. Καὶ ἐνῷ ἡ Ἀγγλία, διὰ στόματος τοῦ Τσῶρτσιλ, εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ ἐμοιράζετο μὲ τὴν Ἑλλάδα τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, ἀντετάχθη μὲ πεῖσμα στὴν ἱκανοποίηση τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων καὶ ἐπροξένησε ἀνυπολόγιστον ζημίαν στὴν Κυπριακὴν ὑπόθεσιν. Ἡ δὲ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἡ ὁποία τὸ 1942 διεκήρυσσε τὴν εὐγνωμοσύνη της πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν θυσίαν της ὑπὲρ τῆς ἀμύνης της, ὄχι μόνον οὐδὲν προσέφερεν, ἀλλὰ ἐπεβουλεύθη καὶ ἐπιβουλεύεται τὴν ἐλευθερίαν της καὶ μόλις προσφάτως ἐξεπέμφθη ἐκ μέρους της φοβερὰ ἀπειλὴ ἐναντίον τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ μικροῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ αἰῶνας καὶ χιλιετηρίδας. Αἱ τραγικαὶ θυσίαι, εἶναι θυσίαι ἰδικαί του, ἀλλ' οἱ ἀγῶνές του εἶναι ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ οἱ θρίαμβοί του, εἶναι θρίαμβοι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ αἱ θυσίαι καὶ οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ θρίαμβοι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ λησμονοῦνται, κατὰ κανόνα, ταχέως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διεθνοῦς σκοπιμότητος καὶ δὲν ἀπομένει σ' αὐτὸν παρὰ μονάχα ἡ πικρὴ γεύση τῆς ἀγνωμοσύνης ἀλλὰ καὶ ἡ κατάκτηση τῆς δόξης.

Ὑπάρχουν μερικαὶ αἰώνιαι ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἐπιζοῦν γιὰ νὰ κατευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, αἱ ὁποῖαι ἐξεπορεύθησαν ἀπ' τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα καὶ παραμένουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀκατάλυτοι καὶ ἀδιάφθοροι γιὰ νὰ φωτίζουν τοὺς λαοὺς στὸν δρόμο τῆς προόδου, τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ τῆς θυσίας ἀκόμη.

Αἱ ἀρχαὶ αὗται σήμερον κινδυνεύουν καὶ ὡς προανέφερα, μόλις πρὸ ὀλίγου ἐξαπελύθη ἀπὸ τοῦ Βορρᾶ φοβερὰ ἀπειλὴ γιὰ τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, γιὰ τὸν Παρθενῶνα, τὸ ἱερὸ αὐτὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν καταστροφὴ τοῦ ὁποίου ἠπείλησεν ὁ Ρῶσος Πρωθυπουργός.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἐξεπέμφθη πρὸς ἐκφοβισμόν. Ἀλλὰ οἱ ἐκπέμψαντες αὐτὴν ἀγνοοῦν τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἀκατάβλητον μαχητικότητα καὶ αὐτοθυσίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι, μὲ παρομοίας ἀπειλάς, ἐμφανίζονται στὸν κόσμον ὡς στυγνοὶ ἡγήτορες τῆς βίας καὶ ὡς ξένοι πρὸς πᾶσαν εὐγενῆ ἰδέαν καὶ πρὸς πᾶσαν ἀνωτέραν πίστιν ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἀνθρωπότης διέρχεται καὶ πάλιν δυσκόλους στιγμάς. Ἡ δύναμις ὅμως δὲν ἔγκειται στὰ ὅπλα μόνον ἀλλὰ καὶ στὴν γενναιότητα τῆς ψυχῆς τῶν λαῶν. Καὶ οἱ λαοὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου διατηροῦν ἄσβεστον τὸν πόθον τῆς ἐλευθερίας καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ὑποχωρήσουν πρὸ οἱουδήποτε ἐχθροῦ, ὁσοδήποτε ἰσχυρὸς καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ ἡ Ἑλλάς, ἂν καὶ αἱ ἑκατόμβαι τῶν θυσιῶν της οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὸ ἠθικόν των ἀντίκρυσμα καὶ οἱ ἀγῶνες της ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης οὐδέποτε ἐδικαιώθησαν, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη, θ' ἀγωνισθῇ καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν πανανθρωπίνων ἰδανικῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάντοτε τὸ «**Ὄχι**» σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ σκεφθοῦν νὰ ἐπιβουλευθοῦν τὴν ἐλευθερίαν της.

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἰδέα, ποὺ ἡ ρίζα τους βρίσκεται μέσα στὰ βάθη τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν θὰ σβύσουν ποτὲ ἀλλὰ θὰ ὑπάρχουν στοὺς αἰῶνας γιὰ νὰ φωτίζουν, κατὰ τὴν ἀτέρμονα διαδρομὴν τοῦ χρόνου, τὸν κόσμον καὶ νὰ διδάσκουν τοὺς λαοὺς πῶς πρέπει νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι.

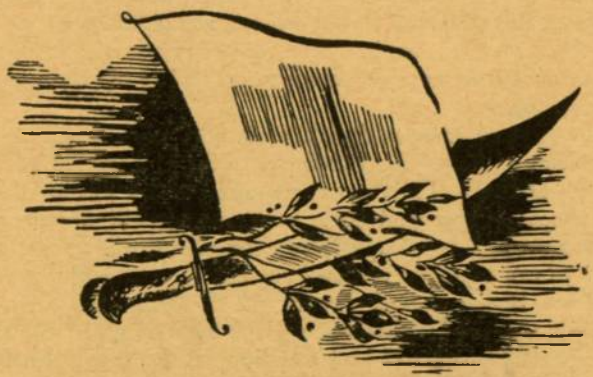
Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ποὺ δὲν χάνεται ποτέ, ὅπως ἐτόνισεν κι' ὁ ποιητής :

Δὲν χάνομαι στὰ τάρταρα, μονάχα ξαποσταίνω
Στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι καὶ λαοὺς ἀνασταίνω.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, κατὰ τὴ σημερινὴ ἔνδοξο ἐπέτειο καὶ ἀποτίοντες φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς νεκρούς, τοὺς ὑπὲρ πατρίδος πεσόντας, ἂς στρέψουμε μ' εὐλάβεια τὶς σκέψεις μας πρὸς τὶς ἀόρατες σκιές τους καὶ ἂς δώσουμε ὅρκο ἱερό, ὅρκο πίστεως, ὅτι θὰ ἐκπληρώσουμε τὸ χρέος μας πρὸς τὴν Πατρίδα, ἀλύγιστοι πάντα καὶ ὑπερήφανοι γιὰ νὰ προασπίσουμε τὰς αἰωνίας ἀρχὰς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ προπύργιον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς εἰρήνης.

Ζήτω ἡ αἰωνία Ἑλλάς.

ΔΗΜ. ΥΦΑΝΤΗΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

'Από τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ο Φὶνν τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔκανε ἔκκλησι πρὸς τὴν ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Σόενφελντ νὰ ἰδῇ τὰ γράμματα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄλλαξαν τὰ πράγματα καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ ἔφεραν ἀποτελέσματα. Φωτοστατικὰ ἀντίγραφα τῶν σημειωμάτων ποὺ ἐφύλαττε ζηλότυπα ἡ ἀστυνομία παρεδόθησαν στὸν ψυχίατρο καὶ τὸν Νοέμβριο ὁ Σόενφελντ ἀνέφερε τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν του στὸν Φὶνν. Τὰ σημειώματα, εἶπε, ἐνίσχυαν τὶς ἀρχικές του ἀπόψεις. Τώρα αὐτὸς καὶ ὁ Φὶνν ἔπρεπε νὰ καταστρώσουν τὸ σχέδιο δράσεώς των.

'Ο γιατρός, μὲ βάσι τὰ σημειώματα, ἄρχισε νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Τζών. Πρῶτα-πρῶτα ἦταν Γερμανός. Τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ποὺ ἦταν στὰ γράμματα γιὰ τὰ λύτρα προήρχοντο ὁπωσδήποτε ἀπὸ μετανάστη ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέπτεται γερμανικά. Πιθανῶς ζοῦσε στὴ Μπρόγξ, ἀφοῦ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα «Χόουμ Νιοὺς» τῆς Μπρὸγξ καὶ ἀπὸ τὶς λεπτομερεῖς ὁδηγίες ποὺ ἔδινε στὸν Δρ. Κόντον προέκυπτε ὅτι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν περιοχή.

'Αλλὰ ἡ πλέον ἀποκαλυπτικὴ μαρτυρία γιὰ τὸν Τζών, προήρχετο ἀπὸ τὴν ἀσυναίσθητη λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου του, ὅπως ἔδειχναν τὰ σημειώματα. 'Ο τόνος στὸν ὁποῖο ἔγραφε ἦταν ἐγωϊστικός... «'Η ἀπαγωγὴ ἑτοιμαζόταν ἐπὶ ἕνα σχεδὸν χρόνο».

Τὸ πιὸ κτυπητὸ παράδειγμα ἦταν ἡ φράσις: «εἶναι πράγματι ἀπαραίτητο νὰ τὸ κάνωμε διεθνὲς ζήτημα». 'Από τὸ κείμενο φαίνεται ὅτι ὁ Τζὼν ἤθελε νὰ γράψῃ «Μὰ πρέπει πράγματι...» 'Αλλὰ ὁ ἐγωϊσμός του καὶ ἡ ζήλεια του ἀπὸ τὴν προσέλκυσι τῆς παγκοσμίας κοινῆς γνώμης ποὺ προεκάλεσε ἡ πτῆσις τοῦ Λίντμπεργκ, ἀπεκάλυπταν τὸ ὑποσυνείδητό του.

Συνεχίζοντας ὁ Σόενφελντ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὸ τελευταῖο σημείωμα τῶν λύτρων προέκυπτε καὶ ἄλλη μαρτυρία: 'Ο Τζὼν εἶχε γράψει τὸ ὄνομα «Γλαίη Χέντ». 'Υπὸ μεγεθυντικὸ φακὸ φαινόταν ὅτι ἀρχικῶς εἶχε γραφῆ «Γκὰν Χὶλλ» καὶ μετὰ ἀλλάχθηκε. 'Η Γκὰν Χὶλλ ἦταν μιὰ κεντρικὴ πολυσύχναστος ὁδὸς τῆς Μπρόγξ. Ἴσως τὸ σφάλμα αὐτὸ στὸ γράψιμο νὰ μαρτυροῦσε τὴ γειτονιὰ ὅπου κατοικοῦσε ὁ Τζών.

'Ο Φὶνν καὶ ὁ Σόενφελντ μελέτησαν μαζὶ ἕνα χάρτη τῆς περιοχῆς καὶ ἐσημείωσαν τὶς θέσεις ποὺ εἶχε ἀναφέρει ὁ Τζὼν στὶς ὁδηγίες του πρὸς τὸν Δρα Κόντον. 'Η περιοχὴ στὴν ὁποία, κατὰ τὴν γνώμη τους, ἔπρεπε νὰ ψάξουν γιὰ τὸν Τζών, ἦταν μιὰ περιοχὴ πρὸς δυσμὰς πλησίον τοῦ νεκροταφείου τοῦ Γουντλῶον, παρὰ τὴν λεωφόρον Τζέρομ καὶ ἡ ὁποία πρὸς δυσμὰς συνόρευε μὲ τὴν ὁδὸ Γκὰν Χίλλ.

Σχεδὸν ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ ὁ συνταγματάρχης Σβάρτζκοπφ ξανάρχισε τὶς ἐρευνές του ἀπὸ τὴ σκάλα. Τὴν ἐξέτασαν γιὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὴν φωτογράφησαν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, μελετήθηκε ἀπὸ ξυλουργοὺς καὶ τεχνικοὺς τοῦ γραφείου ἐρευνῶν τῆς Οὐάσιγκτων. 'Αλλὰ τίποτε τὸ σημαντικὸ δὲν προέκυψε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς μελέτες.

'Ο Ἄρθουρ Κόολερ, προϊστάμενος τοῦ κρατικοῦ τεχνολογικοῦ ἐργαστηρίου δασικῶν προϊόντων, εἶχε ἐξετάσει μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ ξύλο, ἀλλὰ ὄχι ὁλόκληρη τὴ σκάλα.

Τώρα ὁ Σβάρζκοπφ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Κόολερ ἦταν ἄσσος στὸ εἶδος τῆς ἐργασίας του. Σὲ μιὰ περίπτωσι ἑνὸς ἐγκλήματος ἦταν ἀρκετὸ νὰ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ ἀναγκαστῇ ὁ δράστης νὰ ὁμολογήσῃ.

Παρὰ τὴν ἀποστροφή του πρὸς τοὺς ἐρασιτέχνας ὑπερντέτεκτιβς, ὁ Σβάρζκοπφ ἀπεφάσισε στὴν προκειμένη περίπτωσι νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ Κόλερ. Ὁ Κόλερ δέχθηκε εὐχαρίστως. Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγή, ὁ Κόλερ εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴ σκάλα καὶ εἶχε γράψει στὸν Λίντμπεργκ προσφέροντας τὶς ὑπηρεσίες του. Μέσα στὸ κατακλυσμὸ ὅμως τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἐδέχετο ὁ Λίντμπεργκ, δὲν δόθηκε σημασία στὸ γράμμα τοῦ Κόλερ. Τώρα ἔχοντας στὴ διάθεσί του τὴ σκάλα, θὰ τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσῃ πλήρως ὅλες τὶς ἐγκυκλοπαιδικὲς γνώσεις του γύρω ἀπὸ τὸ ξύλο.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κόλερ διέλυσε τὴ σκάλα καὶ μέτρησε ἕξη σκαλοπάτια καὶ ἕξη πλάγια στηρίγματα. Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μικροσκοπίου ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ μυστικὰ τοῦ ξύλου. Μὲ τὶς πρῶτες του παρατηρήσεις ἀνεκάλυψε ὅτι ὑπῆρχαν τέσσερες τρύπες ἀπὸ πρόκες στὸ ἀριστερὸ ἄνω καδρόνι τῆς σκάλας. Οἱ τρύπες εἶχαν γίνει μὲ παλαιοῦ τύπου τετράγωνες πρόκες καὶ οἱ καθαρὲς γωνίες τους ἔδειχναν ὅτι ἡ ξυλεία εἶχε προηγουμένως ἀποθηκευθῆ πρὸς προστασίαν ἀπὸ τὶς καιρικὲς συνθῆκες. Ἐὰν τυχὸν συνελαμβάνετο κανένας ὕποπτος, εἶπεν ὁ Κόλερ στὸν Σβάρτζκοπφ, θὰ ἦταν καλὴ ἰδέα νὰ ἐρευνηθῆ καὶ τὸ σπίτι του πρὸς ἀνεύρεσι τεμαχίου ξύλου τοῦ ὁποίου οἱ διαστάσεις θὰ συνέπιπταν κατὰ προσέγγισιν μὲ τὸ ξύλο τῆς σκάλας, γιατὶ μιὰ ἁπλῶς τυχαία σύμπτωσις τῶν διαστάσεων ἦταν μαθηματικῶς ἀνύπαρκτος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Κόλερ ἐξήτασε λεπτομερῶς μιὰ σειρὰ ἀπὸ σχεδὸν ἀνεπαίσθητες αὐλακώσεις στὸ κάτω μέρος τῶν δύο καδρονίων. Οἱ ραβδώσεις αὐτὲς εἶχαν γίνει ἀπὸ τὶς λεπίδες τοῦ ἐργοστασίου ἐπεξεργασίας ξυλείας, ἀλλὰ τώρα ἕνα στοιχεῖο μαρτυρίας προέκυπτε ἀπὸ τὶς λεπτὲς αὐτὲς γρατσουνιές. Κατὰ μῆκος τῆς γωνίας τῶν καδρονίων—τὰ ὁποῖα ἀρχικῶς ἦταν μέρη κορμοῦ πεύκου—ἕνα ἐλάττωμα μιᾶς λεπίδος τοῦ μηχανήματος ἐπεξεργασίας εἶχε σκαλίσει ἕνα ἀμυδρὸ ἀλλὰ ἀλάνθαστο αὐλάκι. Κατὰ τὶς ἐκτιμήσεις τοῦ Κόλερ, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἦταν τὸ δακτυλικὸ ἀποτύπωμα τοῦ μηχανήματος.

Κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης τῶν ὑπὸ μεγέθυνσι φωτογραφιῶν τῶν ἐγκοπῶν τῆς λεπίδος, ὁ Κόλερ προσδιώρισε τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πλάνης καὶ τὴν ἀκριβῆ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία ὁ κορμὸς τοῦ πεύκου εἶχε εὐθυγραμμισθῆ.

Ὁ Κόλερ ἔγραψε μετὰ σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια ἐπεξεργασίας ξυλείας ποὺ ἦταν μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἀλαμπάμας—ἦταν ἐν συνόλῳ 1598—ζητώντας ἀπὸ τοὺς ἐργοστασιάρχες νὰ τὸν πληροφορήσουν ἐὰν εἶχαν μηχανὴ μὲ τὰ ὡρισμένα εἰδικὰ γνωρίσματα ποὺ τοὺς κατωνόμαζε.

Οἱ ἀπαντήσεις—μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες καθυστέρησαν πάρα πολὺ—τὸν βοήθησαν νὰ περιορίσῃ τὴν ἔρευνά του σὲ 23 ἐργοστάσια. Τότε, ἀπὸ τὰ 23 ἐργοστάσια ζήτησε δείγματα ἀπὸ τοὺς κορμοὺς πεύκων ποὺ εἶχαν ἐπεξεργασθῆ ἀπὸ τὶς πλάνες τους. Ἐπὶ τέλους σὲ ἕνα δεῖγμα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τῶν Ντὸρν στὴ Νότιο Καρολίνα, βρέθηκαν τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ σημάδια ποὺ ὑπῆρχαν πάνω στὰ καδρόνια τῆς σκάλας. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως οἱ αὐλακιὲς ποὺ εἶχαν προκληθῆ στὰ καδρόνια ἀπὸ τὴν ἐλαττωματικὴ λεπίδα, πρᾶγμα ποὺ ὁ Κόλερ τὸ περίμενε. Γιατί, ἤξερε ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἡ ἐλαττωματικὴ λεπίδα θὰ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ἀανισθῆ ἢ ἀντικατασταθῆ.

Ὁ Κόλερ πῆρε ἕνα κατάλογο μὲ ὅλα τὰ φορτία κορμῶν πεύκου ποὺ εἶχαν φορτωθῆ ἀπὸ τὰ βόρεια τοῦ ποταμοῦ Πότομακ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες. Ἦταν ἐν ὅλῳ 46 φορτία (αὐτοκινήτων) τὰ ὁποῖα εἶχαν σταλῆ σὲ 25 ἐργοστάσια. Ὁ Κόλερ ἤξερε τώρα ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ξυλείας θὰ εἶχε περάσει ἀπὸ τόσα πολλὰ χέρια ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ἦταν ὅμως ἀποφασισμένος νὰ δοκιμάσῃ.

Κατὰ τοὺς ἑπομένους μῆνες συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Λιούϊς Μπόρνμανν, ὁ Κόλερ ἐπισκέφθηκε τὴ Νιοὺ Τζέρσεϋ, Κονέκτικουτ, Νέα Ὑόρκη καὶ Μα-

σαχουσέτη, σημειώνοντας τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν πελατῶν ποὺ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ τὸ φορτίο ποὺ εἶχε παραδοθῆ στὸ ἐργοστάσιο Ντὸρν. Ὁ νέος κατάλογος ὀνομάτων βύθισε τὸν Κόολερ σὲ μιὰ τεραστίας ἐκτάσεως ἔρευνα ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι.

Μὲ τὴν ἐξουσιοδότησι καὶ παρουσία τοῦ ἀστυνομικοῦ Μπόρνμανν, σταματοῦσε σὲ κάθε ὕποπτο σημεῖο καὶ ἔκανε λεπτομερεῖς ἀναζητήσεις. Ἐξέταζε ἕνα κομμάτι ξύλο σ' ἕνα γκαράζ, σὲ μιὰ σοφίτα, σ' ἕνα ὀρνιθῶνα, σ' ἕνα φράκτη. Πουθενὰ δὲν βρῆκε τὸ εἶδος τὸ ὁποῖο εἶχε τὰ γνωρίσματα τοῦ ξύλου τῆς σκάλας, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἔρευνα περιορίζονταν. Τελικὰ στὶς 29 Νοεμβρίου, ὁ Κόολερ μὲ τὸν Μπόρνμανν ἐπισκέφθηκαν στὴ Μπρόγξ τὸ ὑποκατάστημα τῆς Νάσιοναλ Λάμπερ καὶ Μιλγουώρκ.

Στὰ βιβλία τῆς ἑταιρείας ὁ Κόολερ βρῆκε τὴν ἐγγραφὴ ποὺ ἤθελε: Μιὰ ποσότης πεύκου εἶχε ἐπεξεργασθῆ στὸ ἐργοστάσιο Ντόρν, καὶ εἶχε παραδοθῆ στὴν ἑταιρία ἀκριβῶς τρεῖς μῆνες πρὸ τῆς ἀπαγωγῆς. Μήπως ὑπῆρχε ὑπόλοιπη ἀπούλητη ἀκόμα; Ὁ ἐπιστάτης σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μετὰ ὡδήγησε τὸν Κόολερ μὲ τὸν Μπόρνμανν στὴν ἀποθήκη, καὶ ἔκοψε μὲ τὸ πριόνι τὴν ἄκρη μιᾶς σανίδας ποὺ προεξεῖχε. Ὁ Κόολερ ἔφερε τὸ ξύλο στὸ φῶς καὶ τὸ ἐξέτασε. Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὶς αὐλακιὲς τῆς ἐλαττωματικῆς λεπίδας. Τὰ σημάδια ἦταν αὐθεντικὰ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Τὸ ξύλο ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ κατασκευασθῆ ἡ σκάλα ἔπρεπε νὰ προέρχεται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη ξυλείας τῆς Μπρόγξ.

Σχεδὸν συγκινημένος ὁ Κόολερ ἔδωσε τὸ κομμάτι τὸ ξύλο στὸν Μπόρνμανν. Μετὰ ρώτησε τὸν ἐπιστάτη ἐὰν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὰ βιβλία. Ὁ ἐπιστάτης εἶπε ὅτι δὲν ὑπῆρχαν βιβλία. Ἡ ἑταιρία πουλοῦσε μόνο τοῖς μετρητοῖς. Ὁ Κόολερ δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῆ νὰ μὴ ρωτήσῃ γιὰ τελευταία φορά. Μήπως θυμόταν αὐτὸν ποὺ εἶχε φέρει τὰ πεῦκα; Ὄχι, εἶπε ὁ ἐπιστάτης. Ἦταν σχεδὸν τώρα δύο χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τοὺς ἔφεραν τὴ ξυλεία.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν πολύμηνο ἔρευνα κλονίσθηκε ἡ πεποίθησις τοῦ Κόολερ. Καθὼς ἔφευγαν, ὁ Μπόρνμανν τὸ πρόσεξε αὐτὸ καὶ διέκοψε τὴ σιωπή. «Πολὺ καλὰ» εἶπε. «Τὰ νέα ἦταν ἄσχημα ἀλλὰ κάτι μάθαμε. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφτιαξε τὴ σκάλα κατοικοῦσε στὴ Μπρὸγξ ἢ τὴν ἤξερε πολὺ καλά. Ἦταν πελάτης τῆς Νάσιοναλ Λάμπερ καὶ Μιλγουὼρκ Α.Ε. καὶ μπορεῖ ἀκόμα νὰ εἶναι. Δὲν τὸ νομίζεις αὐτὸ πρόοδο;».

Ὁ Κόολερ συμφώνησε μαζί του χαμογελώντας. Δήλωσε ὅτι θὰ συνέχιζε τὴν ἔρευνά του. Εἶχε παρατηρήσει μερικὲς γρατσουνιὲς στὰ ἐλάτινα καδρόνια τῆς σκάλας. Μποροῦσαν ν' ἀρχίσουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πιθανῶς τὰ σημάδια αὐτὰ νὰ τοὺς ὁδηγοῦσαν πίσω στὴ Μπρόξ, σὲ μιὰ ἀποθήκη ξυλείας ἡ ὁποία τηροῦσε βιβλία στὰ ὁποῖα κατεγράφοντο οἱ πελάτες της.

Μετὰ τὰ γεγονότα τῆς ἀπαγωγῆς ὁ Λίντμπεργκ ἐπανέλαβε καὶ πάλι τὴν ὁμαλὴ ζωή του. Ἡ συμπεριφορά του στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν ἦταν ἡ ἴδια ὅπως καὶ πρίν. Μόνο ποὺ φαινόταν γερασμένος καὶ εἶχε χάσει ἀπὸ τὸ βάρος του τουλάχιστο 20 κιλά.

Ὅταν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1932 ἡ Ἄννα γέννησε ἕνα δεύτερο γυιό, ἕνα ὑγιέστατο ἀγοράκι, ποὺ ὀνομάσθηκε Τζών, ὁ Λίντμπεργκ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους:

«Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ κατοικοῦμε στὴ Νιοὺ Τζέρσεϋ. Φυσικὰ ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ συνεχίσωμε ἐκεῖ τὴ ζωή μας. Ἐν τούτοις, μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκθέσωμε τὴ ζωὴ τοῦ δευτέρου παιδιοῦ μας μὲ τὴ δημοσιότητα, πρᾶγμα ποὺ θεωροῦμε ὅτι ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου μας παιδιοῦ».

Οἱ φόβοι του δὲν ἦταν ἀβάσιμοι γιατὶ ἕνα παράξενο φαινόμενο παρουσιάζοταν ἀπὸ τότε ποὺ ἀπήχθηκε τὸ παιδὶ τῶν Λίντμπεργκ. Ἐνῷ πρὶν ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ

μόνο μιὰ ἀπαγωγὴ εἶχε θεωρηθῆ ἀξία λόγου νὰ δημοσιευθῆ καὶ νὰ σχολιασθῆ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανικὸ τύπο, τώρα τὰ ἐγκλήματα ἀπαγωγῆς αὐξήθηκαν καὶ ἔγιναν μιὰ μεγάλη ἀπειλὴ στὴν εὐημερία τοῦ κοινοῦ, παρὰ τὸ «Νόμο Λίντμπεργκ» ποὺ εἶχε ψηφισθῆ στὶς 22 Ἰουνίου 1932 διὰ τοῦ ὁποίου καθίστατο τὸ ἔγκλημα τῆς ἀπαγωγῆς προσβολὴ κατὰ τῆς πολιτείας. Τόσο συχνὰ γινόταν ἀπαγωγές, ὥστε οἱ Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης δημοσίευαν πάντοτε στὴ πρώτη σελίδα μιὰ μικρὴ περίληψη τὰ πλέον πρόσφατα γεγονότα τῶν σοβαρωτέρων ἀπαγωγῶν. Ἀκόμα καὶ οἱ Λίντμπεργκ εἶχαν λάβει ἀπειλητικὰ γράμματα γιὰ τὸ παιδί τους τὸν Τζών.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἦταν πράγματι ἀδύνατο γιὰ τοὺς Λίντμπεργκ νὰ ἀποφύγουν τὴν δημοσιότητα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν πτῆσι τὴν ὁποία ἐπραγματοποίησαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1933 γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν πιθανὲς γραμμὲς γιὰ τὴν ὑπερατλαντικὴ ἀεροπορικὴ ἐπικοινωνία, δημιουργήθηκε ἕνας νέος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τους.

Ἦταν ἕνα ἀσύνηθες ταξίδι. Ὁ Τσὰρλς ὁδηγοῦσε καὶ κρατοῦσε ἡμερολόγιο σχετικῶς μὲ τὶς παρατηρήσεις του. Πλήρωμα καὶ χειριστὴς ἀσυρμάτου ἦταν ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία κατέγραφε καὶ μετεωρολογικὲς πληροφορίες. Ἐντὸς πέντε μηνῶν εἶχαν διανύσει κάπου 30.000 μίλλια, εἶχαν διασχίσει δύο ὠκεανούς, τέσσερες ἠπείρους καὶ 21 χῶρες. Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀναγγελθῆ ἡ ἐξαφάνισίς τους. Εἶχαν πετάξει ὑπεράνω τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ ἐπιστρέφοντες στὴν Ἀμερικὴ χωρὶς νὰ σταθμεύσουν πουθενά. Εἶχαν διασχίσει τόσο μεγάλη περιοχὴ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὅση δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ κανεὶς ἄλλος ἐξερευνητής. Οἱ ἐφημερίδες παραδέχθηκαν ὅτι ἡ συμβολή τους στὴν ἐξερεύνησι τοῦ πλανήτη μας ἦταν ἀνεκτίμητη.

Τὸ σπίτι τους στὴ Χόουπγουελ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦσαν πλέον ὡς κατοικία. Ὁ Τσὰρλς μὲ τὴν Ἄννα τὸ εἶχαν δωρήσει γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς κεντρικὸς παιδικὸς σταθμός, ὅπου παρείχετο δωρεὰν καὶ χωρὶς φυλετικὲς διακρίσεις, στέγη σὲ παιδιὰ ποὺ ἤθελαν νὰ σπουδάσουν.

Οἱ Λίντμπεργκ ἐπέσπευσαν τὰ τελευταῖα στάδια τοῦ ταξιδίου τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸ παιδί τους. Εὐθὺς ἀμέσως μόλις προσγειώθηκαν ἔτρεξαν στὴν κατοικία τῆς Μόρροου στὴν Ἔγγλεγουντ καὶ ἀνέβηκαν γρήγορα τὶς σκάλες ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ τους γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν Τζὼν καὶ τὴν παραμάνα Μπέττυ Γκάους.

Ἀλλὰ τώρα ὑπῆρχαν περισσότερες ἐλπίδες. Στὸ Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐξετάσθηκε καὶ πάλι ὁ χάρτης τοῦ ὑπαστυνόμου Φίνν. Οἱ λιγοστὲς σκόρπιες καρφίτσες οἱ ὁποῖες σημείωναν τὶς πρῶτες ἐμφανίσεις τῶν γραμματίων τῶν λύτρων, εἶχαν πολλαπλασιασθῆ καὶ ἐσχημάτιζαν ἕνα μικροσκοπικὸ δάσος. Ὁ Φίνν, μελετώντας τὸ χάρτη κάθε μέρα, εἶχε παρατηρήσει καὶ εἶχε διαπιστώσει ἕνα ἀλάνθαστο ντοκουμέντο:

Ἡ Μπρὸγξ ἦταν ἡ πόλις ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἀπαγωγεύς. Ὁ Φὶνν εἶχε σύρει λεπτὲς γραμμὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς καρφίτσες ὥστε ὁ χάρτης φαινόταν σὰν ἱστὸς ἀράχνης. Εἰς τὸ κέντρον, ὅπου οἱ γραμμὲς ἐτέμνοντο, ἐσχημάτιζαν ἕνα κόμβο καὶ οἱ καρφίτσες λιγόστευαν ὅσο ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὴ Μπρόγξ.

Ἐπὶ πλέον οἱ καρφίτσες ἔδωσαν σάρκα στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀπαγωγέως. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους, καταστηματάρχας, ταμίας κλπ., εἶχαν ἀναγνωρίσει τὰ γραμμάτια καὶ εἶχαν προσέξει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ ἐξαργύρωνε. Ἡ ἀξιοσημείωτος ὁμοιόμορφος περιγραφή, ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ εἶχε δώσει ὁ Δρ. Κόντον: ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε γαλανὰ μάτια, ἐξωγκωμένα ὀστᾶ παρειῶν, πλατειὰ μάγουλα καὶ προεξέχον πηγούνι. Μιλοῦσε μὲ γερμανικὴ προφορά.

Ἄλλη μιὰ πρόοδος σημειώθηκε στὴν ἔρευνα. Καθὼς ὅλα τὰ σημάδια ἔδειχναν πρὸς τὴ Μπρόγξ, ὁ συνταγματάρχης Σπάρτζκοπφ τὸ βρῆκε πολὺ δύσκολο νὰ δικαιολογήσῃ τὸν πρωτεύοντα ρόλο τῆς ἀστυνομίας τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ στὴν ὑπόθεσι καὶ στὸ τέλος ἔδωσε τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει καὶ στὶς ἄλλες ἀστυνομίες.

Τώρα καὶ οἱ τρεῖς ὑπηρεσίες ἀναζητήσεων, ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ κοινοῦ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ, ἀνταλλάσσοντας ἐλευθέρως μεταξύ τους στοιχεῖα καὶ ὑποδείξεις.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1934 ὁ ὑπαστυνόμος Φὶνν ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἄρχισαν νὰ αὐξάνουν οἱ πιθανότητες γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ Τζών. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις, σὲ μιὰ δραστικὴ ἐνέργεια νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐγκληματικότητα, εἶχε διατάξει ὅπως ὅλος ὁ χρυσὸς—ἀκατέργαστος, κέρματα καὶ γραμμάτια—ἐπιστραφῇ στὴν ὁμοσπονδιακὴ τράπεζα ἐπ' ἀνταλλαγῇ μὲ νέα νομίσματα. Παρ' ὅλον ὅτι μία τεραστία ποσότης γραμματίων χρυσοῦ παρέμενε ἀκόμα στὰ χέρια ἰδιωτῶν, τώρα ἦταν περισσότερον ἐμφανῆ, διότι οὐσιαστικῶς ἡ κυκλοφορία τους ἦταν παράνομη. Τὰ δύο τρίτα τῶν λύτρων εἶχαν καταβληθῇ σὲ γραμμάτια. Ἀσφαλῶς τὸ ἀπόθεμα τοῦ Τζὼν σὲ γραμμάτια τῶν 5 δολλαρίων εἶχε ἐξαντληθῇ. Εἶχε ἐξαργυρώσει τώρα δύο γραμμάτια τῶν 10 δολλαρίων καὶ ἴσως σὲ λίγο θὰ βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐξαργυρώνῃ τὸ ἀπείραχτα γραμμάτια τῶν 20 δολλαρίων.

Ἡ αὐξανομένη πεποίθησις τοῦ Τζὼν ὑποστηρίχθηκε περαιτέρω ἀπὸ ἕνα νέο σχέδιο παγιδεύσεως τοῦ ἀπαγωγέως. Ἀπ' ὅλα ὅσα ἦταν γνωστά, ἦταν βέβαιο ὅτι ὁ Τζὼν ὁδηγοῦσε αὐτοκίνητο. Ἔτσι ὁ Φὶνν ἔστειλε ἀπὸ ἕνα ἀντίγραφο τῶν ἀριθμῶν τῶν γραμματίων τῶν λύτρων σὲ ὅλους τοὺς σταθμοὺς καὶ πρατήρια βενζίνης τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὴν παράκλησι πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους νὰ γράφουν ἐπάνω στὸ ἴδιο τὸ γραμμάτιο τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ θὰ ὡδηγεῖτο ἀπὸ κάποιο, ὁ ὁποῖος θὰ πλήρωνε τὴ βενζίνη ἢ τὸ λάδι μὲ γραμμάτιο τῶν 10 ἢ 20 δολλαρίων.

Ἐν τούτοις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου ἔτους, οἱ ἀριθμοὶ ἀδειῶν κυκλοφορίας οἱ ὁποῖοι ἀναφέρθηκαν στὴν ἀστυνομία δὲν ὡδήγησαν σὲ κανένα ὕποπτο ἄτομο. Τὸ μόνο ἐνθαρρυντικὸ στοιχεῖο ἦταν ὁ ὄγκος τῶν ἀναφορῶν ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μεγάλος.

Στὶς 14 Φεβρουαρίου, ἡ Ἄλις Μόρφυ, ταμίας τῆς Κρὸς Ὄστιν & Ἄϊρλαντ Κόμπανυ ἐπὶ τῆς 149ης ὁδοῦ τῆς Μπρόγξ, ἀντιλήφθηκε μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο της δύο ἀνθρώπους ποὺ προχωροῦσαν κατὰ μῆκος τῆς αὐλῆς, κουβαλοῦσαν ἕνα μεγάλο φύλλο κόντρα-πλακὲ ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῆς ἑταιρίας.

Ἡ Δις Μόρφυ τοὺς συνάντησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Παρατήρησε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε γαλανὰ μάτια, πλατειὰ μάγουλα καὶ προεξέχον πηγούνι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἐξήγησε μὲ γερμανικὴ προφορὰ ὅτι ἤθελε νὰ κόψῃ ἕνα μέρος τοῦ κόντρα-πλακὲ σὲ ὡρισμένες διαστάσεις. Πόσο θὰ κόστιζε; Ἡ Δὶς Μόρφυ τοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ κόστιζε σαράντα σέντς. Ὁ ἄγνωστος τῆς ἔδωσε ἕνα γραμμάτιο τῶν 10 δολλαρίων. Αὐτὴ τὸ πῆρε διστάζοντας. Δὲν ἦταν παράνομη ἡ κυκλοφορία τῶν γραμματίων αὐτῶν.

Φώναξε ἕνα ἐπιστάτη ποὺ ἦταν στὴν αὐλή, ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος ξανάβαλε βιαστικὰ στὴν τσέπη του τὸ νόμισμα. «Δὲν πειράζει» εἶπε ὁ σύντροφός του καὶ ἔδωσε στὴν ταμία 40 σέντς. Ἡ Δὶς Μόρφυ τοὺς ἐξήγησε ὅτι σὲ ἕνα λεπτὸ θὰ ἦταν κομμένο τὸ ξύλο. Αὐτοὶ ὅμως ἀπάντησαν ὅτι ἦταν βιαστικοὶ καὶ θὰ ἐπέστρεφαν ἀργότερα γιὰ νὰ τὸ πάρουν.

Ἡ Δις τοὺς παρακολούθησε ὅπως ἀπομακρύνονταν. Ἦταν πολὺ παράξενο, σκέφθηκε, τὸ ὕποπτο γραμμάτιο, ἡ βιαστικὴ ἀναχώρησις. Αὐθορμήτως παρακολούθησε τοὺς δύο ἀγνώστους καὶ τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνόταν, αὐτὴ πῆρε τὸν ἀριθμὸ ἀδείας κυκλοφορίας του.

Μετὰ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο καὶ συνέχισε τὴν ἐργασία της ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθόρυβα γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ δύο ἀνθρώπους ποὺ ἐργαζόντουσαν στὸ διπλανὸ γραφεῖο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε συστηθῇ σ' αὐτὴν ὡς Κ. Κόολερ καὶ ὁ ἄλλος ὡς Μπόρνμανν καὶ ἠσχολοῦντο μὲ τὸν ἔλεγχο τῶν πωλήσεων ὑπὸ τῆς ἑταιρίας ξυλείας πεύκου κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνες πρὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1932.

Ὁ Κόολερ δὲν ἀντιλήφθηκε καλὰ-καλὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς ὑπαλλήλου καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐργασία του. Εἶχε συγκεντρώσει ἕνα κατάλογο ἀπὸ φορτία καὶ ἡ ἐπίσκεψίς του στὶς ἀποθῆκες ξυλείας τῆς Μπρὸγξ εἶχε σκοπὸ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς προελεύσεως τῶν καδρονίων τῆς σκάλας. Ἐν τούτοις, στὴν Ἄλις Μόρφυ δὲν εἶπε τίποτε γιὰ τὴ σκάλα, οὔτε τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Μπόρνμανν ἐργαζόταν γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν Λίντμπεργκ.

Οἱ ἄγνωστοι αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἀγοράσει τὸ κόντρα-πλακὲ δὲν ἐπέστρεψαν ξανά.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, κατὰ τὸν Αὔγουστο, ὁ Δρ. Κόντον βρισκόταν μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Γουΐλλιαμς Βρίτζ τῆς Μπρόγξ. Ὁ γηραιὸς καθηγητὴς κατὰ τὰ δύο χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος τοῦ βρέφους, δὲν ἔμενε ἀδρανής. Σύμφωνα μὲ τὰ διάφορα σημειώματα ποὺ ἐλάμβανε ταχυδρομικῶς, εἶχε ταξιδεύσει μὲ δικά του ἔξοδα πάνω καὶ κάτω ὅλη τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὸ Μοντρεὰλ μέχρι τὸ Μαϊάμι ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀθέτησε τὸ λόγο του.

Ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ λεωφορείου, ὁ Δρ. Κόντον εἶδε ἕνα ἄνθρωπο νὰ περπατᾷ κατὰ μῆκος ἑνὸς ἀνοικοῦ χώρου, ἐκεῖ κοντά. Γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν πίστευε σ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Ἦταν ὁ Τζών, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁρκισθῇ ὅτι θὰ ἔψαχνε νὰ βρῇ μέχρις τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Ὁ Κόντον φώναξε στὸν ὁδηγὸ νὰ σταθμεύσῃ. Ὁ ὁδηγός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν Κόντον, φρενάρισε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα καὶ ὁ Δρ. Κόντον ἔσπευσε νὰ κατέβῃ. Ἀλλὰ ὁ Τζὼν εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ κατάλαβε ὅτι ἦταν ἀνώφελο νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν καταδιώξῃ.

Ἀμέσως τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, τοὺς εἶπε. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τζὼν καὶ μάλιστα στὴ Μπρόγξ.

Μήπως δὲν ἦταν ὁ Τζών; Ὁ Φὶνν καὶ οἱ συνεργάτες του δὲν μποροῦσαν νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι ὁ Δρ. Κόντον εἶχε κάνει λάθος καὶ εἶχε ἐκλάβει κάποιον ἄλλον γιὰ τὸν Τζών, γιατὶ ξαφνικὰ ἡ ἐξαργύρωσις τῶν γραμματίων σταμάτησε ἀπότομα. Μήπως ὁ Τζὼν ἔφυγε μακρυά; Ἢ μήπως ἁπλῶς ἀποφάσισε νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τρόπο ποὺ νὰ μὴ προκαλῇ τὴν προσοχή;

Ἴσως, συμπέρανε ὁ Φίνν, ἡ ἀπάντησις νὰ βρισκόταν στὸ χειρισμὸ ἐκ μέρους τοῦ τύπου τῆς ὑποθέσεως. Κατὰ τὸ παρελθόν, ὅταν δημοσεύοταν στὸν τύπο ἡ ἐξαργύρωσις ἑνὸς γραμματίου, ὁ Τζὼν σταματοῦσε νὰ ἐξαργυρώνῃ γιὰ μιὰ ἢ δύο ἡμέρες. Ἀργότερα, πρὶν δημοσιεύσουν καὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως Λίντμπεργκ οἱ ἐκδότες ἐξαπέστελναν τοὺς ἀνταποκριτάς των νὰ συλλέξουν καὶ τὴν παραμικρὴ πληροφορία γιὰ κάθε γραμμάτιο ποὺ ἐξαργυρωνόταν. Πιθανῶς ὁ Τζὼν νὰ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ δώσῃ πλέον ἀφορμὴ μέχρις ὅτου ἡσύχαζαν τὰ πράγματα.

Ὁ Φὶνν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς Τόμας Σίσκ, κατέστησαν τὸν τύπο ὑπεύθυνο. Ὅσο γρηγορώτερα σταματοῦσαν νὰ δημοσιεύουν, τόσο γρηγορώτερα ὁ Τζὼν θὰ βρισκόταν στὴ φυλακή. Οἱ ἐκδότες συμφώνησαν. Ὁ Τζὼν δὲν θὰ διάβαζε ξανὰ πλέον στὴν καθημερινή του ἐφημερίδα τὶς λεπτομερεῖς περιγραφὲς τῶν ἐνεργειῶν του.

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν χωρὶς καμμιὰ νέα πληροφορία. Ξαφνικά, στὶς 5 Σεπτεμβρίου ἐξαργυρώθηκε ἕνα γραμμάτιο τῶν 10 δολλαρίων. Ὁ διευθυντὴς τοῦ παντοπωλείου ποὺ τὸ κατέθεσε στὴν τράπεζα, θυμόταν τὸν πελάτη ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὸ εἶχε λάβει, γιὰ νὰ πληρώσῃ ψώνια ἀξίας ἕξη σέντς. Καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀτόμου δὲν ἄφησε ἀμφιβολίες στοὺς ἀστυνομικούς. Ἦταν ὁ Τζών.

Ὅλην ἐκείνη τὴν ἑβδομάδα ἐξακολούθησε ν' αὐξάνῃ καθημερινῶς ἡ ἐξαργύρωσις τῶν γραμματίων. Προφανῶς, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ ἐφημερίδες σταμάτησαν νὰ δημοσιεύουν τὶς ἐξαργυρώσεις του, ὁ Τζὼν ἀγόραζε πράγματα εὐτελοῦς ἀξίας καὶ πλήρωνε μὲ γραμμάτια τῶν 10 καὶ 20 δολλαρίων. Σιγὰ-σιγὰ οἱ γραμμὲς ἀνάμεσα στὶς καρφίτσες στὸ χάρτη τοῦ Φὶνν ἔγιναν πιὸ πυκνές.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

-Η ΠΙΟ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΣΤΟ ΝΤΙΤΡΟΪΤ -

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Crime Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **ΓΕΩΡ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

"Οταν ἤρχισεν αὐτὴ ἡ μεγάλη δίκη δολοφονίας δὲν ὑπῆρχον οὐδέτεροι εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ γιατροῦ ὅμως, ἔμειναν κατάπληκτοι ὅταν ἀπεκαλύφθησαν στὸ κοινὸ οἱ σκανδαλώδεις ἐρωτικές του σχέσεις.

Οἱ φίλοι των, οἱ γείτονές των καὶ ὁ καθένας ποὺ τοὺς γνώριζε, θεωροῦσε τὸ ζεῦγος Φράνγκ Λούμη ὡς τὸ πιὸ ἰδεῶδες ζευγάρι. 'Η Γκρέϋς Λούμη, ντροπαλὴ καὶ σεμνή, ὅταν ὁ γιατρὸς ἔλλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι, κλείδωνε προσεκτικὰ πόρτες καὶ παράθυρα. 'Ο ἴδιος ὁ γιατρὸς Λούμης ἦτο κοινωνικός, ὡραιότατος καὶ εὔθυμος ἄνδρας καὶ παρὰ τὰ τριάντα του χρόνια, ἐφημίζετο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους γιατροὺς τοῦ Ντιτρόϊτ. 'Ακόμη, παρὰ τὴν διαφορετική των ἰδιοσυγκρασία, ὁ γιατρὸς ἦταν ἕνας ἀφωσιωμένος σύζυγος καὶ πατέρας, ποὺ μόνος του ἔπλενε τὰ ροῦχα τοῦ σπιτιοῦ στὸ πλυντήριο, ἢ ἀκούραστος ἔπαιζε στὸν κῆπο μὲ τὰ δυό του μικρὰ παιδιά, πηγαίνοντάς τα συχνὰ περίπατο μὲ τὸ μεγάλο μπλὲ αὐτοκίνητό του, μάρκας Πάνκαρτ.

'Ο Λούμης ἦταν ἕνας φιλόδοξος καὶ αὐτοδημιούργητος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐργασθῆ μὲ τὸν δικό του τρόπο στὴν ἰατρικὴ σχολὴ τοῦ Μίτσιγκαν καὶ εἶχεν ἐξασκηθῆ στὸ μεγαλύτερο νοσοκομεῖο τῆς Ν. Υόρκης. 'Εκεῖ εἶχε συναντήσει τὴν Γκρέϋς Μπάρνς, μία ἁπλῆ ἀλλὰ ὡραιοτάτη νέα, μερικὰ χρόνια μεγαλύτερή του, ποὺ ἐργαζόταν ὡς νοσοκόμος.

Παντρέφτηκαν στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ νοσοκομείου καὶ ἐπέστρεψαν στὴν γενέτειρά του, ἕνα χωριὸ τοῦ Μπρούκλην–Μίτσιγκαν, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμά του.

'Η Γκρέϋς, ποὺ καὶ ἡ ἰδία ἀρχικῶς ἦταν χωριατοκόριτσο, θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ εὐτυχήσῃ ἐκεῖ καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά της, στὴν ὑγιεινὴ ἀγροτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Μπρούκλην. 'Ο γιατρὸς ὅμως ἦτο πολὺ καλὸς καὶ ἀνυπόμονος νὰ ἀνέβῃ ψηλά, δὲν ἐφαίνετο καθόλου νὰ ἱκανοποιῆται στὸ μικρὸ χωριό. 'Ενθαρρυνόμενος ἀπὸ τοὺς πρώην καθηγητὰς καὶ συμμαθητάς του, στὴν ἰατρικὴ σχολὴ ὅπου εἶχε διαπρέψει, ἀποφάσισε νὰ μετοικήσῃ μὲ τὴν γυναίκα του στὸ Ντιτρόϊτ. Μετὰ ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ἔγινε γνωστὸς ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους γιατροὺς τῆς πόλεως. Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ ἔκτισε μιὰ πολὺ ἀκριβὴ κατοικία σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς συνοικίες τῆς πόλεως, στὴ Λεωφόρο Grand River, διαγωνίως πρὸς τὸ 'Αστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ἀκριβῶς στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Marlowe καὶ Schoolcraft. 'Εκεῖ ἐνεφανίσθη τὴν 9.20′ ὥραν μ.μ. τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1926 σὲ κατάστασι διεγέρσεως. «Θεέ μου», φώναζε, «ἐλάτε γρήγορα, ἡ γυναίκα μου εἶναι δολοφονημένη».

'Ο ἀρχιφύλαξ Μίλφορντ Χάρισσον καὶ ὁ ντέτεκτιβ 'Ελίζαν Βάσσον ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τὴν κυρία Λούμη νὰ εἶναι ξαπλωμένη στὸ πάτωμα τῆς βεράντας τοῦ σπιτιοῦ των. "Ηταν ντυμένη, ἂν καὶ ἡ φούστα της ἦτο σηκωμένη μέχρι τὴ μέση της. Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι της ἦσαν βουτηγμένα μέσα σὲ πηχτὸ αἷμα καὶ ἀναμφισβήτητα φαινόταν πεθαμένη. Κοντὰ στὰ ἁπλωμένα χέρια της βρισκόταν τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου βγαλμένο ἀπὸ τὴ συσκευή. "Αν καὶ δὲν φαινόταν

σημαντικὸ στὴν ἀρχή, στὸ σπίτι ὑπῆρχεν ἀσυνήθιστη θερμοκρασία. Οἱ ἀστυνομικοὶ ρώτησαν τὸ γιατρὸ Λούμη, τὶ ἐν προκειμένῳ εἶχε συμβῆ. «Κατὰ τὴν 9ην ὥραν», εἶπε ὁ γιατρός, «πῆγα νὰ κάνω τὸ νυκτερινὸ περίπατό μου. Γύρισα εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα περίπου καὶ τὴν βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι».

Παρὰ τὸ ἀρχικὸ συμπέρασμα μιᾶς σεξουαλικῆς ἐπιθέσεως, οἱ ἀστυνομικοὶ παρετήρησαν ὑποπτες κηλῖδες αἵματος πάνω στὸ ἀκούμβωτο παλτό του καὶ στὸ γκρὶ κουστούμι τῆς δουλειᾶς, ποὺ φοροῦσε. Ὁ γιατρὸς ἐξηγήθη: «Ὅταν τὴν βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἐξήτασα τὸ σφιγμό της. Ἔβαλα τὸ κεφάλι μου πάνω στὸ στῆθος της νὰ ἀκούσω τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς της. Τότε, ὅταν κατάλαβα πλέον πὼς ἦταν πεθαμένη, τὴν σήκωσα στὰ χέρια μου γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔτσι ἐγέμισα αἷμα».

Φυσικὰ οἱ ντέτεκτιβς περίμεναν μιὰ τέτοια ἐπίδειξη συγκινήσεως, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἕνα γιατρό. Ὁ Βάσσον τὸν ρώτησε: «Γιατρὲ Λούμη ποῖος νομίζετε πὼς τὴν σκότωσε;» Ὁ γιατρὸς σιγανὰ ἀπάντησε. «Πιθανὸν ἕνας ληστὴς—ὁ ὁποῖος τῆς ἐπετέθη γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ σεξουαλικῶς».

«Τὶ σᾶς κάνει νὰ τὸ νομίζετε αὐτό;»

«Λίγο πρὶν ἔβγω ἔξω, μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ πάῃ γιὰ ψώνια αὔριο τὸ πρωΐ. Στεκόμασταν στὸ ἀπέναντι παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς βεράντας καὶ τῆς ἔδωσα 100 δολλάρια. Ἴσως ὁ δολοφόνος νὰ τὸ εἶδε αὐτό», εἶπε ὁ γιατρὸς Λούμης.

Ὁ Βάσσον παρετήρησε τὰ ὑψωμένα παραθυρόφυλλα, μὲ τὴ σκέψι νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἱστορία τοῦ γιατροῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀντικρούσῃ ὅσα εἶπε ὁ γιατρός, ἔδειξε τὰ τρία μεγάλα διαμαντένια δαχτυλίδια στὰ δάχτυλα τῆς σκοτωμένης γυναίκας καὶ εἶπε: «Ἐὰν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια ὁ δολοφόνος ξέχασε νὰ πάρῃ τὰ δαχτυλίδια». Ὁ γιατρὸς Λούμης δὲν ἔδωσε καμμίαν ἀπάντησι, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Βάσσον ἄλλαξε συζήτησι καὶ εἶπε, ὅτι ὅπως εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ μερικοὺς ἀστυφύλακες τοῦ Τμήματος τῆς γειτονιᾶς, ἡ κυρία Λούμη ἦταν ὑπερβολικὰ δειλὴ καὶ οὐδέποτε ἄνοιγε τὴν πόρτα σὲ ξένους. «Σωστὰ» ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός, «εἰδικώτερα τοὺς τελευταίους δύο μῆνες». «Γιατὶ τελευταίως;» ρώτησε, ὁ Βάσσον. «Φαινόταν νὰ ἐφοβεῖτο ἀπὸ κάποιον ἢ ἀπὸ κάτι», εἶπε ὁ γιατρὸς Λούμης. «Ἀπὸ ποιὸν ὅμως ἢ ἀπὸ τὶ δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ τὸ μαρτυρήσῃ. Ὑπάρχουν ἐπίσης διαδόσεις στὴ γειτονιὰ γιὰ κάποιον ἡδονοβλεψία ἢ ληστή. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν αὐτός».

Ὁ Βάσσον γνώριζε τοὺς τελευταίους ἰσχυρισμοὺς τοῦ γιατροῦ κατὰ πόσον μποροῦσε νὰ εἶναι ἀληθινοὶ καὶ τὸν ρώτησε: «Ναὶ ἀλλὰ πῶς μποροῦσε ὁ δολοφόνος νὰ μπῆ στὸ σπίτι;» Ὁ γιατρὸς Λούμης ἐφάνη τώρα ν' ἀντιφάσκῃ. Αὐτὸ εἶπε, «δὲν τὸ καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐκτὸς ἂν ἦταν κάποιος ποὺ γνώριζε». «Πέστε μου γιατρέ, μήπως ἐσεῖς κατὰ τύχην ξέρατε κάποιον ποὺ νὰ ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ;» ρώτησε ὁ Βάσσον καί, ὅταν ὁ γιατρὸς ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε, ὁ ντέτεκτιβ ἔστρεψε τὴν προσοχή του προσωρινῶς σὲ ἄλλα πράγματα. Οἱ ἁρμόδιοι ποὺ ἔκαναν τὶς ἐρεύνες εἶχαν διαπιστώσει τὸ σπάσιμο ἑνὸς τζαμιοῦ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τρία παράθυρα τῆς βεράντας. Τὸ τζάμι εἶχε πέσει ἔξω μέσα στὴν αὐλὴ μαρτυρώντας—ὅπως εἶχε μαρτυρήσει τὸ βγαλμένο ἀπὸ τὴ συσκευὴ τηλέφωνο ποὺ ἔκειτο στὸ πάτωμα, οἱ πιτσιλισμένες μὲ αἷμα καρέκλες καὶ τὸ ἐλαφρὸ σπάσιμο τοῦ καναπὲ—ὅτι μία σφοδροτάτη πάλη εἶχε λάβει χώραν μέσα στὸ δωμάτιο. Κατὰ κάποιο περίεργο τρόπο τὸ κάθε τι φαινόταν νὰ εἶναι τακτοποιημένο στὴν κανονική του θέσι, ἀπὸ κάποιον ποὺ προσεκτικὰ ἐνδιεφέρθη νὰ εἶναι τὸ σπίτι κόσμιο.

Καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεπαρέστησαν τὸ ἔγκλημα, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ κυρία Λούμη εἶχε κτυπηθῆ κατὰ τὴ διάρκεια ποὺ καθόταν πάνω σὲ μία ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, διαβάζοντας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς κρεμαστῆς λάμπας. Μερικὲς ἐκδορὲς στὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της μαρτυροῦσαν πὼς αὐτὴ εἶχε σπάσει τὸ τζάμι καὶ εἶχε τραβήξει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου ἔξω ἀπὸ τὴ συσκευή, ὅταν προσπάθησε νὰ καλέσῃ βοήθεια. Εἴτε ὑπῆρξε τόσο γνωστὴ στὸν ἐπιτιθέμενο οὕτως ὥστε

νὰ εἶχε συνηθίσει τὴν παρουσία του, εἴτε ἕνας κακοποιὸς εἶχε κατὰ κάποιο τρόπο εἰσέλθει στὸ σπίτι καὶ τὴν εἶχε ὕπουλα κτυπήσει· τοῦτο δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν καθὼς καὶ κατὰ πιὸ τρόπο εἶχεν εἰσέλθει, ἢ γιατὶ νὰ σκοτιζόταν νὰ ξανατακτοποιήσῃ τὰ ἔπιπλα μετὰ ἀπὸ ὅ,τι συνέβη. Τὰ ἀνωτέρω μποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὴν ξεκλείδωτη πίσω πόρτα καὶ τὴν ἀνοιχτὴ μπροστινὴ πόρτα, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς Λούμης εἶπε πὼς αὐτὸς εἶχεν ἀφίσει ξεκλείδωτη τὴν πίσω πόρτα ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ βραδυνό του περίπατο καὶ εἶχεν ἀνοίξει τὴν μπροστινὴ πόρτα ὅταν ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ πιὸ εὐλογοφανὴς ἐξήγησις γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ δολοφόνου ἐφάνη νὰ εἶναι ἡ ξεκλείδωτη πίσω πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν πίσω αὐλὴ στὸ ὑπόγειο. Ὁ γιατρὸς Λούμης παρεδέχθη τὴν ἐνοχή του γιὰ τὴν πόρτα λέγων: «Πρέπει νὰ εἶχα ξεχάσει νὰ τὴν ξανακλειδώσω ὅταν τὴν περασμένη βδομάδα εἶχα βγῆ ν' ἀπομακρύνω μὲ τὸ φτυάρι μου τὸ χιόνι». Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ: «Ἄχ γυναικούλα μου, φτωχὴ ἀγαπημένη μου γυναίκα. Πῶς μπορῶ ποτὲ νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτόν μου; Ἡ ἀπροσεξία μου τὴν ἔχει σκοτώσει, εἶναι τόσο βέβαιο αὐτὸ σὰν νὰ τὸ ἔκανα ὁ ἴδιος» καὶ κούνησε τὸ σῶμα του μπροστὰ καὶ πίσω.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἦσαν ἀπολύτως βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθῳότητα τοῦ γιατροῦ. Ἕνας σύζυγος ἢ μία σύζυγος, εἶναι πάντοτε οἱ πρῶτοι, οἱ λογικῶς ὕποπτοι, ὅταν ὁ ἕνας βρεθῇ σκοτωμένος. Καὶ ὁ γιατρὸς Λούμης, παρὰ τὴν καλή του ὑπόληψη καὶ παρὰ τὸ ὅτι κατοικοῦσε πολὺ πλησίον στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, μποροῦσε, νὰ μὴν ἀποτελῇ ἐξαίρεσι. Ἡ ὑποψία ἔγινε δυνατώτερη, ὅταν ὁ χημικὸς γιατρὸς τῆς ἀστυνομίας Τζὼν Ε. Κλὰρκ ἐξέφρασε τὴ γνώμη ὅτι ὁ γιατρὸς Λούμης εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ πλύνῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ ροῦχα του. Φυσικὰ αὐτὸς τὸ ἠρνήθη. Ἀκόμη βαρύτερη κατηγορία γι' αὐτὸν ἦταν τὸ μπλὲ ριγωτὸ ὑποκάμισό του ποὺ φοροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ πιτσιλισμένο μὲ αἷμα παλτό του, τὸ ὁποῖο ἦταν προσεκτικὰ καθαρισμένο ἀπὸ τοὺς λεκέδες τοῦ αἵματος. Αὐτὸς ἠρνήθη τὴν κατοχὴ ἑνὸς ἄλλου ὑποκαμίσου τοῦ ἰδίου τύπου, ἢ τὴν ἀλλαγή, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἦσαν τόσο βέβαιοι. Ὁ Χάρισσον καὶ ὁ Βάσσον ἐνεθυμήθησαν τὴν ἀσυνήθη θερμοκρασία τοῦ σπιτιοῦ ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀρχή, τὴν ὁποίαν δὲν τὴν ἐθεώρησαν σημαντική. Τώρα, ἐξεπλήττοντο γιατὶ μποροῦσε ὁ γιατρὸς νὰ εἶχεν ἀνάψει τὸν κλίβανο, ποὺ ἦταν στὸ ὑπόγειο καὶ νὰ εἶχε κάψει τὸ ματωμένο ὑποκάμισο, πρὶν τοὺς εἰδοποιήσῃ. Θὰ ἦταν ἀρκετὰ πανοῦργος νὰ μὴν καταστρέψῃ τὸ ματωμένο του κουστούμι, γνωρίζοντας, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐσκέπτοντο τελείως φυσικά, ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ματωμένο. Ἀλλὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ κακὴ ἐνέργεια καταστρέφοντας τὸ ὑποκάμισο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀστυνόμου Ἄλ Κράμερ, καθάρισαν τὸν κλίβανο καὶ ἐξήτασαν τὰ ὑπολείμματα. Ἀπετελοῦντο ἀπὸ δύο μαργαριταρένια κουμπιὰ ἑνὸς ἀνδρικοῦ ὑποκαμίσου.

Ὁ γιατρὸς Λούμης εὔκολα ἀντιμετώπισε τὴν ἐνοχήν του καὶ μὲ μιὰ εὐλογοφανῆ ἐξήγησι λέγοντας: «Χθὲς καθάρισα τὸ σπίτι μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα ἀντὶ τῆς κ. Λούμη. Ἡ σκούπα μπορεῖ νὰ εἶχε μαζέψει τὰ κουμπιὰ ἀπὸ τὸ πάτωμα. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό. Ἄδειασα τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ ἔκαψα στὸν κλίβανο». Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήτασαν τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα. Ἦταν ἄδεια ὅπως ἀκριβῶς εἶχεν εἴπει.

Ἐξήτασαν τὸ γιατρὸ Λούμη στὸ σῶμα του, γιὰ σημεῖα σφοδρᾶς πάλης καὶ βρῆκαν μία ἐκδορὰ στὸν ἀριστερὸ δείκτη τοῦ χεριοῦ του καὶ ἕνα μικρὸ σχίσιμο στὸ ἀριστερό του μάγουλο. Εἶπε πὼς εἶχε κόψει τὸ δάχτυλό του στὴν ἀποστειρωτικὴ μηχανὴ τῆς ἐργασίας του. Τὸ σχίσιμο προήρχετο ἀπὸ ξύρισμα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν φαινομενικὰ ἀπογοητευμένοι, ὅταν ὁ τελευταῖος ἀσθενὴς τοῦ γιατροῦ Λούμη, ἦταν βέβαιος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πὼς ὁ γιατρὸς φοροῦσε τὸ ἴδιο καθαρὸ μπλὲ ριγωτὸ ὑποκάμισο. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχαν βρῆ τὰ κουμπιὰ στὸν κλίβανο, ἦταν τελείως ἀδύνατο ν' ἀποδείξουν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἀγοράσει ἕνα δεύτερο ὑποκάμισο πρὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ πιὸ χειρότερο, ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς, ἦταν ἡ κυρία Μίλντερ Τρούοκ, μία γειτόνισσα ποὺ κάθοταν ἀκριβῶς στὴν ἑπομένη πόρτα ἀπὸ τοῦ Λούμη τὸ σπίτι, ἡ ὁποία εἶπε πὼς εἶχε περάσει μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ κατὰ τὶς 9.20′, χωρὶς νὰ δῇ ἢ ν' ἀκούσῃ τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπρόκειτο νὰ μπῇ στὸ σπίτι της ὅταν ἐφάνη ὁ Λούμης στὴ Βεράντα φορώντας τὸ παλτό του καὶ φωνάζοντας ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν δολοφονημένη.

«Βγῆκα γιὰ τὸν περίπατό μου τὴν 9ην ὥραν ἀκριβῶς», εἶπε ὁ γιατρὸς Λούμης στοὺς ἀστυνόμους Φρὰνκ Νάλλυ καὶ Τζὼν Νάρραβ εἰδικοὺς ἐπὶ τῶν ἀνθρωποκτονιῶν. «Περπάτησα τέσσερα τετράγωνα πρὸς τὴν ὁδὸ Scoolcraft καὶ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν ἰδία πλευρὰ τοῦ δρόμου, φθάνοντας στὸ σπίτι κατὰ τὰς 9.15′. Ἐπρόσεξα ὅτι τὰ φῶτα στὴν κουζίνα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ διάβαζε ἡ κυρία Λούμη στὸ δωμάτιο τῆς βεράντας ἦσαν σβυσμένα. Τότε τὴν βρῆκα». Πρόσθεσε ἐπίσης ὅτι εἶχε συναντήσει μερικοὺς διαβάτες στὸ δρόμο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ἀκόμη φιλύποπτοι. Ἀποροῦσαν γιατὶ ὁ γιατρὸς εἶχε τόσο προσεκτικὰ σημειώσει τὴν ὥρα ποὺ εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ εἶχε φύγει. Ἐπίσης ἡ μανία μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Γκρέϋς Λούμη εἶχε δολοφονηθῇ, ἔδειχνε τὴν ἐκδικητικὴ ζηλοτυπία κάποιου γνωστοῦ της. Ἐὰν ἡ κυρία Λούμη δὲν εἶχεν ἐρωμένο, τότε ποιὸς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γιατρὸ Λούμη, θὰ τὴ σκότωνε;

Οὔτε οἱ γείτονές του, οὔτε οἱ συνάδελφοί του θὰ τὸν θεωροῦσαν ποτὲ ἔνοχο. Οἱ ἀνωτέρω ἐπίστευαν πὼς ὁ γάμος τῶν Λούμη προωρίζετο γιὰ μίαν ἀπόλυτη καὶ εὐτυχῆ συζυγικὴ μακαριότητα. Οἱ συνάδελφοι τοῦ γιατροῦ, περιλαμβανομένων καὶ πολλῶν ἄλλων τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου στὴν πόλι, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πεισθοῦν ὅτι ἕνας ἄνδρας, ὅπως ὁ γιατρὸς Λούμης, ἀπολύτου ἐπαγγελματικῆς ἀκεραιότητος, ἐξέχουσα προσωπικότης γιὰ τὸ ζῆλο του καὶ τὴν ἀφοσίωσί του στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς τοῦ ἐπαγγέλματός των, θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα. Ὅλοι τους ἦσαν ἀγανακτισμένοι ἐναντίον τῆς ἀστυνομίας, γιατὶ τὸν ἀνέκριναν ὅλην τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος. Ὅλοι τους ἔδειξαν τὴν πίστι τους καὶ τὴν ἀγάπην τους, μισθώνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον φημισμένα δικηγορικὰ γραφεῖα νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ. Ἡ ἐμπιστοσύνη τους ἐξηπλώθη σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ ὁ περισσότερος κόσμος πῆρε τὸ μέρος τους. Ἀκόμη μερικὲς ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἐφημερίδες τῆς πόλεως ἐδίχασαν τὶς γνώμες τους γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ γιατροῦ Λούμη. Δὲν ὑπῆρχαν ἀποτυπώματα στὸ σπίτι, ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν Λούμη. Τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος ἐπιστεύετο νὰ εἶναι ἕνα ἀμβλὺ ξύλινο ρόπαλο, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν καταφερθῇ τέσσαρα βαρυὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι καὶ τοὺς κροτάφους τοῦ θύματος, ὅπως ἔγραψε στὴν ἀναφορά του ὁ ἀνακριτὴς Γεώργιος Μπέργκ, αἰτιολογώντας τὸ θάνατο μὲ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία. Ἡ γνώμη τῶν ἀστυνομικῶν ἦταν ὅτι ἡ κυρία Λούμη δὲν ὑπῆρξε θῦμα σεξουαλικῆς ἢ λῃστρικῆς ἐπιθέσεως. Ἐξ ἄλλου τοὺς ἔκανε ν' ἀπορήσουν, τὸ ὅτι ἡ φούστα της εἶχε σηκωθῇ, ἁπλῶς γιὰ νὰ φανῇ πὼς τὸ ἔγκλημα εἶχε σεξουαλικὰ ἐλατήρια. Ἐρεύνησαν τὴν περιοχή, ἐκεῖ ποὺ ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς πῆγε περίπατο γιὰ νὰ βροῦν ἕνα τέτοιο ὅπλο. Τίποτε δὲν βρέθηκε. Ἴσως νὰ ἐκάη στὸν κλίβανο μαζὶ μὲ τὸ ματωμένο ὑποκάμισο. Τοῦτο ἐθεωρήθη πολὺ φυσικὸ ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους ποὺ διενεργοῦσαν τὶς ἀνακρίσεις.

Ἡ ἀστυνομία ἀπηύθυνε μία ἔκκλησι σὲ ὅλους αὐτοὺς ποὺ κατὰ τύχην ἦσαν στὴν περιοχὴ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος. Ἂν εἶχαν δῇ κανέναν ὕποπτον, νὰ ἤρχοντο νὰ τὸ καταγγείλουν. Ἡ κυρία Λουὰν Ντιλάνεϋ καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της Ἀρθοῦρος Σώντερς προσῆλθον νὰ καταθέσουν. Εἶπαν πὼς εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Λούμη στὶς 9 ἡ ὥρα ἢ ἴσως λίγο ἐνωρίτερον, ὅταν ἤκουσαν ἕνα σπάσιμο τζαμιοῦ καὶ μιὰ γυναικεία κραυγή. Οἱ κουρτῖνες τῶν παραθύρων ἦσαν ριγμένες πάνω στὰ τζάμια καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν τί εἶχε συμβῇ μέσα. Ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν. Ἦταν τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ ἔκαναν, μιὰ καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ δουλειὰ ἐκεῖ.

Αὐτὴ ἡ κατάθεσις περιήγαγε τὸ γιατρὸ Λούμη σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, γιατί, κατὰ τὴ δική του ἐκδοχὴ δὲν εἶχε βγῆ γιὰ τὸν περίπατό του μέχρι τὶς ἐννέα ἡ ὥρα. Αὐτό, περισσότερον ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς, ἀπέρριπτε τὴν ἐκδοχὴ ὅτι ἡ κυρία Λούμη εἶχε κτυπηθῆ ἀπὸ ἕναν ἀνώμαλο καὶ περίεργο ληστή. Ἦταν τελείως ἀδύνατο γιὰ τὸν τελευταῖο νὰ κατεβάσῃ τὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀμέσως ἀπ' αὐτήν.

Ἐφ' ὅσον οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν βρῆ ἕνα μάρτυρα νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν περίπατο τοῦ γιατροῦ ἐκείνη τὴ νύχτα, ἦσαν πλέον πεπεισμένοι ὅτι δὲν τὸν εἶχε πραγματοποιήσει. Ἔμεινε στὸ σπίτι καὶ σκότωσε τὴ γυναίκα του. Τὴ στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ φόνο, ἦλθε κάποιος νὰ συσκοτίσῃ ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Ἡ κυρία Π. Φ. Κλέντζ, ποὺ διέμενε λίγα μέτρα πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Λούμη, στὴ Λεωφόρο Μάρλοου—κατέθεσεν ὅτι καθόταν κοντὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο ἐκείνη τὴ χειμωνιάτικη νύχτα, αἰσθανομένη λιποθυμία ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀέρος, ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ. Γιὰ κάποιον περίεργο λόγο, ἐκύτταξε ἀμέσως τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου. Ἡ ὥρα ἦταν 9.05'. Ἔτσι, ἂν ὁ γιατρὸς Λούμης εἶχεν ἀφίσει τὸ σπίτι τὴν 9ην ὥραν, ὅπως εἶπε, πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἦταν εὔκολο ν' ἀπομακρυνθῆ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸ θόρυβο τοῦ σπασμένου τζαμιοῦ καὶ τὶς κραυγὲς τῆς γυναίκας του.

Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, ἡ εἰλικρίνεια, εἴτε τοῦ ἀρραβωνιασμένου ζεύγους, εἴτε τῆς κυρίας Κλέντζ, ἦταν πλέον σαφὲς στοὺς ἀστυνομικούς, πὼς κάπου ἦταν λανθασμένη. Ἔστειλαν τὰ ὡρολόγια τῶν Σώντερς καὶ τῆς κυρίας Κλέντζ καθὼς καὶ τοῦ γιατροῦ Λούμη, νὰ τὰ ἐλέγξῃ γιὰ τὴν ἀκρίβειάν τους, ἕνας ὡρολογοποιός. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ὡρολογοποιοῦ ἀπομάκρυνε ξανὰ τὸ βάρος τῆς ὑποψίας ἀπὸ τὸ γιατρό. Τὸ ὡρολόγιον τῶν Σώντερς εὑρέθη νὰ πηγαίνῃ πέντε λεπτὰ πίσω. Τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς κυρίας Κλέντζ ἦσαν ἀκριβῆ. Μ' ἄλλα λόγια ἐὰν ὁ γιατρὸς Λούμης εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπως εἶχε δηλώσει, δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ σκοτώσει τὴ γυναίκα του, οὔτε θὰ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ ὅλη τὴν ἔκβασι τοῦ ἐγκλήματος ἢ τὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι. Φυσικὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν προβλέψει τὴν πιθανότητα, ὅτι ὁ Λούμης μποροῦσε νὰ εἶχεν ἀφίσει τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου ἀνοιχτή, σκοπίμως, γιὰ νὰ νομισθῆ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ μπῆκεν ὁ δολοφόνος. Δὲν κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ στηρίξουν τὰς ἀπόψεις τους. Δύο μέρες τὸν εἶχαν κρατήσει χωρὶς κἂν νὰ κοιμηθῆ. Ἐπέμενε τόσο πολὺ στὴν ἱστορία του, σὰν ἕνας καλοεξασκημένος παπαγάλος, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦσαν ν' ἀποδείξουν τίποτε.

Ὅπως εἶχεν ἀποδειχθῆ ὁ γιατρὸς Λούμης δὲν εἶχε κίνητρα σεξουαλικά, οἰκονομικὰ ἢ ἄλλου εἴδους καὶ ἡ κυρία Λούμη δὲν εἶχεν ἐρωμένους. Δὲν εἶχε κάνει ἀσφάλεια ζωῆς, οὔτε ἦτο κάτοχος καμμιᾶς περιουσίας, μὰ οὔτε καὶ περίμενε νὰ κληρονομήσῃ κάποιον. Χωρὶς κανένα κίνητρον αὐτοῦ τοῦ εἴδους καὶ μαρτυρίας τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἢ ἄλλο ἔντονο περιστατικό, δὲν μποροῦσαν ν' ἀποδείξουν ὅτι ὁ γιατρὸς εὑρίσκετο στὸ σπίτι κατὰ τὴ μοιραία στιγμή. Ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν περισσότερο. Ἀπελύθη μὲ ἐγγύησι 10.000 δολλαρίων τὸ Σάββατο, δύο ἡμέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα. Ὅταν ἡ εἰδικὴ ἐπὶ τῶν ἀνθρωποκτονιῶν ὁμὰς ἀπέτυχε νὰ βρῆ μιὰ τελειωτικὴ ἀπόδειξι μέχρι τὴ Δευτέρα, ὁ ἀνακριτὴς Ρόμπερτ Τόμς, ἔλαβεν ὁδηγίες ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τῆς Εἰσαγγελίας, νὰ μὴν ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως γιὰ φόνο. Τὸ δικαστήριο ἐνέκρινε τοῦ γιατροῦ τὴν ἐγγύησι καὶ ἔτσι ἀφέθη ἐλεύθερος. Προθύμως ταχυδρόμησε 1.000 δολλάρια γιὰ τὴν ἀμοιβὴ ἐκείνου ποὺ θὰ συνελάμβανε τὸ δολοφόνο τῆς γυναίκας του καὶ πῆρε τὸ πτῶμα της γιὰ νὰ τὸ θάψῃ στὸ Νιοῦτον τῆς Νέας Ὑερσέης.

Καὶ ἐνῷ ὁ γιατρὸς Λούμης ἐφαίνετο νὰ κερδίζῃ τὴν ὑπόθεση, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν τελείως ἀπογοητευμένοι, γιατὶ ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν ἐνοχή του, ἂν καὶ σύμφωνα μὲ τὴν κατηγορία ἔπρεπε τελικὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἦταν

ἔνοχος μὲ ἀδιάσειστα στοιχεῖα. Ὅταν ὁ γιατρὸς Λούμης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Νιοῦτον τῆς Ν. Ὑερσέης, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ θάψῃ τὴ γυναίκα του, εἰδοποιήθη νὰ παρουσιασθῇ πρὸς ἐξέτασιν ἀπὸ τὸ εἰδικὸ Γραφεῖο Ἐγκληματολογίας. Προσῆλθε μὲ τὸ δικηγόρο του καὶ ἠρνήθη ρητῶς ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀστυνομικῶν ἢ κατὰ κάποιον τρόπο νὰ συνεργασθῇ μ' αὐτούς. Οἱ ἀστυνομικοί, μαζὺ μὲ μερικοὺς συνταξιούχους ἀστυνομικούς, παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις του καὶ συνέχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὸ παρελθόν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας ἡδονοβλεψίας συνελήφθη μερικὰ μίλλια ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Νόρμαν Α. Ἄλλγουὼκ, πασιφανῶς διανοητικῶς ἀνώμαλον. Παρεδέχθη πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνδρας ποὺ κατεσκόπευε τὶς γυναῖκες ὅταν ἐγδύνοντο στὴν περιοχὴ ποὺ ἦταν τοῦ Λούμη τὸ σπίτι καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ μερικοὺς ποὺ τὸν εἶχαν καταγγείλει. Πραγματικὰ τὸ τελευταῖο παράπονον εἶχε διατυπωθῇ ἀπὸ ἕνα σπίτι ποὺ βρισκόταν μερικὰ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Λούμη.

Οἱ ψυχίατροι ποὺ τὸν ἐξήτασαν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐστοιχημάτιζαν τὴν ἐπαγγελματική τους ὑπόληψι, πὼς ὁ Ἄλλγουὼκ ἦτο τελείως ἀκίνδυνος. Πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὸς κατεῖχε ἕνα τέλειο ἄλλοθι. Τὴν νύκτα, ποὺ ἡ Γκρέϋς Λούμη ἐδολοφονήθη, αὐτὸς ἐκρατεῖτο στὸ κρατητήριο γι' ἀλητεία. Ὁ Ἄλλγουὼκ ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ ἐστάλη πρὸς θεραπεία σ' ἕνα Κρατικὸ Ἰνστιτοῦτο διανοητικῶς ἀναπήρων καὶ οὐδέποτε τὸν ἀπησχόλησαν ξανὰ γιὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔγκλημα.

Ὁ γιατρὸς Λούμης, πρὶν πάῃ νὰ θάψῃ τὴν γυναίκα του στὸ Νιοῦτον τῆς Ν. Ὑερσέης εἶχε διαδώσει πὼς θὰ πωλοῦσε τὸ σπίτι του καὶ ὅτι θὰ συνέχιζε νὰ ἐργάζεται στὸ Ντιτρόϊτ, διαμένοντας σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα ἢ νοικιάζοντας δωμάτια. Παρ' ὅλο ποὺ διατηροῦσε τὰ ἴδια γραφεῖα στὴν Λεωφόρο τοῦ Grand River, ἄλλαξε κατοικία. Πολὺ γρήγορα ἡ ἀστυνομία τὸν ὑπωπτεύθη, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη του. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀπέτυχε ἡ ἔρευνα ν' ἀποδείξῃ κάτι εἰς βάρος του, δεδομένου ὅτι ἀπέφευγε νὰ φιλοξενήσῃ γυναῖκες, οὔτε κανέναν ἄλλον στὶς διάφορες κατοικίες ποὺ διέμενε.

Ἐπὶ πλέον, ἡ ἀστυνομία, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε κάπου νὰ εἶναι μπλεγμένος στὴν κοινωνική του ζωή, γιατὶ σπανίως ἐπέστρεφε στὰ δωμάτιά του πρὶν τὰ μεσάνυχτα. Οἱ μέχρι στιγμῆς ἔρευνες ἀπεκάλυψαν δύο παράξενα πράγματα, ποὺ αὐτὸς εἶχε κάνει, πολὺ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ φόνο τῆς κυρίας Λούμη. Πρῶτον, εἶχε πάρει ἄδειαν ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του γιὰ τὸ Κολλοράντο καὶ δεύτερον εἶχε μεταφέρει τὴν ἀσφάλεια ζωῆς στὸν ἑαυτόν του, εἰσπράττοντας τὸ ποσὸν τῶν 12.000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θὰ εἰσέπραττε ἡ Γκρέϋς ὡς κληρονόμος του. Τὸ πρῶτο, θὰ παρουσιάζετο, ὡς ἀντίθεσις, στὴ δηλωθεῖσα πρόθεσί του νὰ παραμείνῃ στὸ Ντιτρόϊτ. Ὁ γιατρὸς ἠρνήθη ὅτι σχεδίαζε νὰ μετοικήσῃ στὸ Κολλοράντο. Ἐξήγησε πὼς πῆρε τὴν ἄδεια μᾶλλον ἀπὸ ἀδυναμία πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ προσέθεσε ὅτι εἶχεν ἐκδοθῇ στὸ ὄνομά του καὶ ἄλλη ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος γιὰ τὴν Ν. Ὑερσέη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πῆγε ἐκεῖ, οὔτε ἤλπιζε ποτὲ νὰ πάῃ. Αὐτὸ δὲν ἐφάνη καλὸ στοὺς Νάλλυ καὶ Νάρρεβ, ἀλλὰ τὸ ἄφησαν νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητο. Τὸν ρώτησαν γιατὶ εἶχε μεταφέρει τὴν ἀσφάλεια ζωῆς στὸ ὄνομά του. Αὐτὸς ἀπήντησε : «αὐτὸ ἦταν εἰσήγησις τῆς γυναίκας μου γιατὶ χρειαζόμουν χρήματα». Ἐλέγχοντας τὸν τρόπον ζωῆς του, οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι αὐτὸς ἔτρωγε σ' ἕνα πολυτελέστατο κέντρο τοῦ Ντιτρόϊτ καὶ ἠρέσκετο σὲ ἀρκετὲς ἄλλες πολυτέλειες, τελείως ἀσυμβίβαστες μὲ τὴ ζωήν του. Ἔμαθαν ἐπίσης ὅτι εἶχε φιλοξενήσει στὸ ἀνωτέρω κέντρο μιὰ γυναίκα καὶ μάλιστα πολλὲς φορὲς πρὸ τοῦ θανάτου τῆς γυναικός του. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κέντρου εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι δὲν εἶχε φανῇ μαζί της μετὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του. Περιγράφοντας αὐτὴν εἶπε ὅτι ἦτο μία πολὺ ὡραία κοκκινομάλλα μ' ἕνα ἁπαλὸ καὶ βελουδένιο πρόσωπο, ποὺ θὰ τὸν τρέλλαινε ἂν ἦταν πιὸ νέος.

(Συνεχίζεται)

ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Κλοπαὶ καὶ λῃστεῖαι ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.
2. Πῶς ἔγινεν ἡ λῃστεία τοῦ Μόντε—Κάρλο.
3. Τί ἀφηγοῦνται οἱ αὐτόπται μάρτυρες.
4. Δηλώσεις ἀξιωματικοῦ τῆς Ἰντερπόλ.

***

1. Κλοπαὶ καὶ λῃστεῖαι ποῦ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.

Τελευταίως, ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα ὅλης σχεδὸν τῆς Εὐρώπης, εἶχον ἀσχοληθῆ ἀρκετὰ μὲ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ λαθρεμπόριον χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς μεγάλην ἀκμήν, εἰς τὰ πλεῖστα τῶν Κρατῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὰ σχόλια αὐτὰ τοῦ τύπου καὶ προεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης, ἦτο μία θρασυτάτη λῃστεία, ἡ ὁποία διεπράχθη πρό τινος χρόνου, εἰς ἕνα μεγάλο κοσμηματοπωλεῖον τοῦ Μόντε—Κάρλο, ὑπὸ διεθνοῦς σπείρας διαρρηκτῶν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκλάπησαν κοσμήματα καὶ πολύτιμοι λίθοι ἀξίας 500 περίπου ἑκατομμυρίων Γαλλικῶν φράγκων.

Μολονότι τὸ διεθνῶς γνωστὸν κοσμηματοπωλεῖον τοῦ Φερράριο εὑρίσκεται εἰς κεντρικὸν σημεῖον καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ περίφημον ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων καὶ πλησίον τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ Καζίνου τοῦ Μόντε—Κάρλο, ἡ δὲ λῃστεία συνέβη ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἐν τούτοις ἡ Ἀστυνομία τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς δὲν κατώρθωσε, μέχρι σήμερον, νὰ συλλάβῃ τοὺς δράστας.

2. Πῶς ἔγινεν ἡ λῃστεία τοῦ Μόντε-Κάρλο.

Μίαν πρωΐαν τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἐσταμάτησεν, ἔμπροσθεν ἀκριβῶς τοῦ κοσμηματοπωλείου τοῦ Φερράριο, εἰς τὸ Μόντε—Κάρλο, ἓν ἰδιωτικὸν αὐτοκίνητον τύπου Σιτροέν, χρώματος μπλέ. Ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ ἐξῆλθον ταχέως τρεῖς νέοι οἱ ὁποῖοι, μὲ κεκαλυμμένα τὰ πρόσωπα καὶ προτεταμένα τὰ περίστροφα, ὥρμησαν ἐντὸς τοῦ κοσμηματοπωλείου. Ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν περιστρόφων των, ὑπεχρέωσαν τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρισκομένην εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον σύζυγον τοῦ ἰδιοκτήτου (ὁ ἰδιοκτήτης Φερράριο πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθει αὐτοῦ) καὶ μίαν ὑπάλληλον νὰ πέσουν ὑπτίως ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἐν συνεχείᾳ, γνωρίζοντες προφανῶς καὶ τὴν ὕπαρξιν φύλακος τοῦ καταστήματος, ἀνεῦρον τοῦτον ἐντὸς μικρᾶς ἀποθήκης, ὅπου εἶχεν εἰσέλθει διὰ νὰ ἐνδυθῆ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξήγαγον βιαίως ἐκεῖθεν, τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς ὑπτίως εἰς τὸ δάπεδον, παραπλεύρως τῶν δύο γυναικῶν.

Ἀκολούθως, μὲ μεγάλην ταχύτητα, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν περισυλλογὴν ὅλων τῶν κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προθήκας τοῦ καταστήματος καὶ τὰ ὁποῖα ἔρριπτον ἐντὸς σάκκου. Ἀφοῦ ἐπεράτωσαν τὸ λῃστρικὸν ἔργον των, ἐξῆλθον ταχέως τοῦ κοσμηματοπωλείου καὶ ἐπιβάντες τοῦ ἀναμένοντος αὐτοὺς αὐτοκινήτου ἐξηφανίσθησαν.

3. Τί ἀφηγοῦνται οἱ αὐτόπται μάρτυρες.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν τί λέγουν οἱ αὐτόπται μάρτυρες, διὰ τὴν θρασυτάτην αὐτὴν

λῃστείαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται, ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ὡς «λῃστεία τοῦ αἰῶνος εἰς τὸ Μόντε—Κάρλο».

Ἡ σύζυγος τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ κοσμηματοπωλείου, ἀφηγήθη ὡς ἑξῆς τὴν σκηνὴν τῆς λῃστείας :

«Πρὸ ὀλίγου, μόλις εἶχεν ἐξέλθει ὁ σύζυγός μου ἀπὸ τὸ κατάστημά μας διὰ » νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴν » ὥραν ποὺ εἴχομεν ἀνοίξει. Αἰφνιδίως, ὥρμησαν ἐντὸς τοῦ καταστήματός μας, μὲ » προτεταμένα τὰ περίστροφα, τρεῖς νέοι, μελαχροινοί, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ » μᾶλλον ἀδύνατοι. Τὰ πρόσωπά των ἦσαν κεκαλυμμένα μὲ μαῦρον ὕφασμα φουλάρ » τὸ ὁποῖον τοὺς προσέδιδε μίαν περίεργον ὄψιν, ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς μᾶς ἐπά- » γωσε, περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ περίστροφα.

« Μὲ φωνὴν χαμηλήν, ἀλλ' ἀποφασιστικήν, μᾶς διέταξαν νὰ ἐξαπλωθῶμεν » κάτω εἰς τὸ πάτωμα. Ἐξηπλώθημεν πράγματι ἀμέσως, μαζὶ μὲ τὴν πωλήτριαν, » μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ φύλαξ Ἐμίλ, ὁ ὁποῖος ἐνεδύετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην » εἰς μίαν μικρὰν ἀποθήκην εἰς τὸ βάθος τοῦ καταστήματος, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ » καταφέρῃ τίποτε. Οἱ λῃσταὶ ὅμως,, ὡσὰν νὰ ἐμάντευσαν τὴν σκέψιν μου, ἤνοιξαν » ἀποτόμως τὴν μικρὰν θύραν τῆς ἀποθήκης, ἥρπασαν τὸν Ἐμίλ, ὁ ὁποῖος κατὰ » τρόπον ἀνύποπτον ἐφόρει τὴν στολήν του καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ἐξαπλώσῃ καὶ » αὐτὸς παραπλεύρως μας. Ὅλη αὐτὴ ἡ φάσις εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ἐκράτησε ὀλίγα » δευτερόλεπτα. Καὶ ἐν τούτοις, ἤμεθα τόσον τρομοκρατημένοι ὥστε ἐνομίζαμεν » ὅτι ἐπέρασαν ὁλόκληρες ὧρες ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰσόδου τῶν λῃστῶν εἰς τὸ κο- » σμηματοπωλεῖον μας μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἔφυγαν τρέχοντες».

Παρατυχὼν ὑπάλληλος, τοῦ ἐκεῖ πλησίον εὑρισκομένου ξενοδοχείου τῶν Παρισίων, συνεπλήρωσεν ὡς ἑξῆς τὴν εἰκόνα τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς λῃστείας :

«Ἐνῷ διηρχόμην, ἔμπροσθεν τοῦ κοσμηματοπωλείου, εἶδον ἕνα θέαμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη ἀπίστευτον. Ὄπισθεν τῆς βιτρίνας τοῦ καταστήματος ἦτο ἕνας » νεαρός, μὲ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον δι' ἑνὸς μαύρου φουλάρ, ὁ ὁποῖος ἐμάζευε » μὲ τὰ χέρια του τὰ διάφορα κοσμήματα καὶ τὰ ἔρριπτεν εἰς ἕνα σάκκον. Ἔξωθι » ἀκριβῶς τοῦ καταστήματος ἐστάθμευεν ἓν αὐτοκίνητον τύπου Σιτροέν, χρώματος » μπλέ. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, μόλις μὲ ἀντελήφθη ἐκορνάρισε συνθηματικὰ » δύο φοράς. Τότε ἐγώ, ὑποψιασθεὶς ὅτι κάτι σοβαρὸν συνέβαινε, ἐγύρισα τρέχων » εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστυνομίαν».

Ἡ γκαγκστερικὴ αὐτὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ κοσμηματοπωλείου, ἐν καιρῷ ἡμέρας, εἰς τὸ κέντρον τοῦ Μόντε—Κάρλο καὶ ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων κοσμημάτων, κατατάσσουν τὴν λῃστείαν αὐτὴν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πλέον τολμηρῶν καὶ ἐπιτυχῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ὑποκόσμου, ἡ ἐξιχνίασις τῆς ὁποίας ματαίως ἀπασχολεῖ μέχρι σήμερον τὰς Ἀστυνομίας ὅλης σχεδὸν τῆς Εὐρώπης.

4. Δηλώσεις ἀξιωματικοῦ τῆς Ἰντερπόλ.

Μετὰ τὴν λῃστείαν τοῦ Μόντε—Κάρλο καὶ πολλὰς ἄλλας κλοπὰς χρυσοῦ καὶ κοσμημάτων, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς διαφόρους χώρας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σημειωθῇ ἔξαρσις εἰς τὸ λαθρεμπόριον χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας (Ἰντερπόλ) ἔδωσε τὴν κατωτέρω συνέντευξιν πρὸς ἀνταποκριτὴν τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος «Φρὰνς—Σουάρ». :

«Εἶναι περισσότερον δύσκολον, ἐδήλωσε, νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διάλυσις μιᾶς σπεί- » ρας λαθρεμπόρων χρυσοῦ παρὰ μία σπεῖρα λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν. Καὶ τοῦτο » διότι, εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ὅλα τὰ Κράτη συνεργάζονται προθύμως μετὰ » τῆς Ἰντερπόλ, καὶ τῆς παρέχουν κάθε πληροφορίαν ἐκ τῶν ἀρχείων των. Ὅσον, » ὅμως, ἀφορᾷ τὸ λαθρεμπόριον χρυσοῦ, ἐκ τῶν 76 κρατῶν, τὰ ὁποῖα συνεργάζονται » μαζί μας, μόνον ἕν, ἡ Τουρκία, δὲν παρεμβάλλει δυσκολίας διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν

» λαθρεμπόρων. Τὰ ὑπόλοιπα κράτη μὲ τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν τηροῦν, σχεδὸν τοὺς » προστατεύουν. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ Σουηδία, ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς τὴν » ἔκδοσιν αὐτῶν. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὅτι, ἀφορᾷ » τὸ λαθρεμπόριον χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἄλλα, πάλιν, Κράτη ἐκδίδουν ἕνα » λαθρέμπορον μόνον ἐπ' ἀνταλλαγῇ. Ὅσον διὰ τὰ ὄπισθεν τοῦ Παραπετάσματος » κράτη, ταῦτα ἀπὸ τοῦ 1959 καὶ ἐντεῦθεν ἔπαυσαν συνεργαζόμενα μὲ τὴν Ἰντερ- » πόλ. Πρὸ παντός, ἡ Ρωσία, εὐνοεῖ τὸ λαθρεμπόριον αὐτὸ διότι ἡ βιομηχανία της » ἔχει μεγάλην ἀνάγκην πολυτίμων λίθων.

«Ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν—συνέχισε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς » Ἰντερπόλ—τὸ λαθρεμπόριον πολυτίμων λίθων δὲν ἀκολουθεῖ ὡρισμένον δρομολό- » λόγιον. Διὰ τὰ ναρκωτικά, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν Μέσην Ἀνατολήν, » μεταφέρονται εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν πρὸς κατεργασίαν καὶ καταλήγουν εἰς τὰ » μεγάλα κέντρα καταναλώσεως, ὡς εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σὰν Φραντζίσκο, τὸ » Λὸς Ἄντζελες κ.τ.λ. Ὅμως, ὁ χρυσὸς καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι, ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν » Νότιον Ἀφρικὴν καὶ τὴν Σιέρρα Λεόνε διὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν μόλις διέλθουν τὰ » σύνορά των. Ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν διάφορον νομοθεσίαν ἑκάστου Κράτους, » διὰ τῆς ὁποίας καθορίζεται ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ κιτρίνου μετάλλου καὶ » τῶν πολυτίμων λίθων.

«Συνηθέστερον, εἶπεν ἐν τέλει ὁ ἴδιος ἀξιωματικός, ὁ χρυσὸς διοχετεύεται » εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὸ Πακιστάν. Εἰς τὰ Κράτη αὐτά, ὁ πληθυσμός, παρὰ τὸ χα- » μηλὸν βιοτικόν του ἐπίπεδον, θέλει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν κατοχήν του ἔστω καὶ ἓν μικρὸν » τεμάχιον τοῦ κιτρίνου αὐτοῦ μετάλλου. Εἰς τὰ σύνορα τῶν Κρατῶν αὐτῶν, εἶναι » πολὺ αὐστηρὸς ὁ ἔλεγχος, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν των ἐπιτρέπονται ἐλευθέρως αἱ συν- » αλλαγαὶ εἰς χρυσόν. Οὕτω, ἐκεῖ εἶναι δυνατὸν νὰ ἴδῃ κανεὶς λαθρεμπόρους νὰ » κυκλοφοροῦν μὲ αὐτοκίνητα τῶν ὁποίων οἱ προφυλακτῆρες εἶναι κατασκευασμέ- » νοι ἀπὸ καθαρὸν χρυσὸν βάρους 450 κιλῶν».

Εὐτυχῶς, ἡ χώρα μας, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν Ἑλληνικῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τὴν ἱκανὴν ἡγεσίαν των, δὲν προσφέρεται διὰ δρᾶσιν διεθνῶν συμ- μοριῶν, διαφόρων εἰδικοτήτων, ὡς ἄλλωστε φαίνεται ν' ἀναγνωρίζῃ τοῦτο καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἰντερπόλ, ὅστις οὐδόλως μᾶς ἀναφέρει εἰς τὰς δηλώσεις του.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΛΑΜΨΑ

— ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ Φ. ΧΑΛΛΙΝΤΕΫ —

Μεταξὺ τῶν δυσχερειῶν αἱ ὁποῖαι παρενεβάλλοντο κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ὀργανώσεως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἦτο καὶ ἡ ἀντιμετώπισις μιᾶς δυσπιστίας, καχυποψίας καὶ αὐταρχικότητος, ποὺ μετὰ πείσματος, συχνὰ ἐπρόβαλλε ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αποστολῆς.

'Ο Σὲρ Φρέντερικ Χαλλίντεϊ, ὑπηρέτησεν προηγουμένως ἐπὶ μακρόν, ὡς διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν Καλκούταν τῶν 'Ινδιῶν, λόγῳ δὲ τῆς πανσπερμίας τῶν κατοίκων τῆς πολυανθρώπου αὐτῆς πόλεως, ἀντιμετώπιζε ἀπειρίαν ζητημάτων ἡ λύσις τῶν ὁποίων, κατ' ἀνάγκην, διέστρεψε τὸν καλὸν, κατὰ βάθος, χαρακτῆρα του καὶ ἐπηρέαζε τὴν ἔμφυτον εὐγένειάν του. Οὕτως εἶχεν ὑποστῆ, ὡς εἶναι φυσικόν, καὶ ὡς μοῦ εἶχεν ἀργότερον ὁ ἴδιος ἐμπιστευθῆ, κάποιαν ἀθέλητον ἀλλαγὴν εἰς τοὺς τρόπους ἐνεργείας του, καὶ μολονότι εὑρίσκετο ἐν 'Ελλάδι, καὶ μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ πεπολιτισμένων ἀνθρώπων, ἐξηκολούθει νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ συστήματα διοικήσεως τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς τῆς ἀπεράντου τότε Βρεταννικῆς αὐτοκρατορίας. Μετὰ ὀλιγόμηνον ὅμως παραμονὴν μεταξύ μας καὶ κατόπιν τῆς συνεχοῦς καὶ ἐπιμόνου ὑποδείξεώς μου, περὶ ἀποβολῆς τῶν κακῶν αὐτῶν συνεπειῶν, καὶ ἀλλαγῆς συστήματος καὶ συμπεριφορᾶς ἀπέναντί μας, ἤλλαξεν ἄρδην ἀντιλήψεις. Εἰς τὰς προσπαθείας μου αὐτὰς σπουδαίαν συμβολὴν ἔσχον καὶ αἱ ἐξωϋπηρεσιακαί του ἐπαφαὶ μὲ ἐπίλεκτα μέλη τῆς 'Αθηναϊκῆς κοινωνίας, εἰς τὰς ὁποίας καταλλήλως τὸν κατηύθυνον. Σπουδαιοτέρα δὲ ὅλων ὑπῆρξεν ἡ βοήθεια τοῦ κοσμογυρισμένου καὶ πραγματικὰ πολιτισμένου διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, μακαρίτου Εὐσταθίου Λάμψα, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα ἀναπτύξει τὸ θέμα καὶ τὸν εἶχα παρακαλέσει νὰ μὲ βοηθήσῃ. Πράγματι μίαν πρωΐαν, ἐλθὼν ὁ 'Αρχηγὸς μας εἰς τὸ γραφεῖον του, μὲ ἐκάλεσε μὲ ἰδιαιτέραν λεπτότητα καὶ ἀσυνήθη εὐπροσηγορίαν καὶ μειδιῶν μοὶ ἀνεκοίνωσεν τὸ μυστικὸν τῆς εὐκόλου καὶ ἀκόπου διοικήσεως τοῦ "Ελληνος.

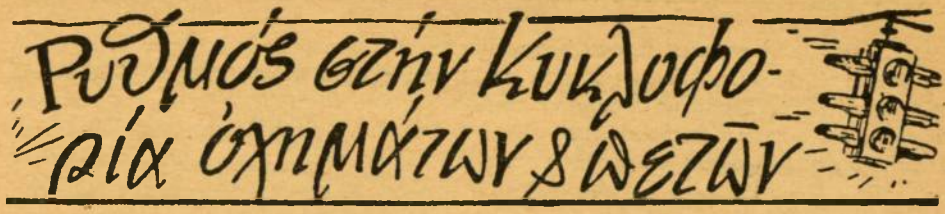
Σεῖς οἱ "Ελληνες, μοῦ εἶπεν, ἔχετε τὸ «φιλότιμο». 'Ο Λάμψας μοῦ ἐξήγησεν ὅτι μὲ τὸν καλὸν τρόπο, μ' ἕνα εὐγενικὸ «σὲ παρακαλῶ» καὶ τὸ πολὺ μ' ἕνα φιλικὸ κτύπημα στὸν ὦμο, γίνεσθε «ἀρνάκια». Δὲν εἶναι ἔτσι ;

Τὸν διαβεβαίωσα ὅτι ἔτσι εἶναι καὶ τοῦ ἐπανέλαβα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι ὁ 'Ελληνικὸς λαός, ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐφυὴς καὶ φιλότιμος, διοικεῖται ἀποδοτικώτερον μὲ τὸ σύστημα ποὺ τοῦ ὑπέδειξεν ὁ Λάμψας. Καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἔκτοτε μετεβλήθη εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Εἶχεν τόσον ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὴν εὔστοχον καὶ ἐπίκαιρον ἐπέμβασιν τοῦ Λάμψα, ὥστε μετέβαλεν ἄρδην τακτικὴν καὶ ἡ συνεργασία μας ἀπέβη πλέον εὔκολος καὶ τόσον καρποφόρος, ὥστε ἐντὸς ἑξαετίας καὶ ὁ Νόμος 2461 περὶ 'Αστυνομίας Πόλεων νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐν Κερκύρᾳ 'Αστυνομικὴ Σχολὴ νὰ λειτουργήσῃ παραδειγματικῶς, καὶ ἀπὸ τοῦ 'Οκτωβρίου τοῦ 1921 νὰ εἰσαχθῇ ὁ θεσμὸς εἰς Κέρκυραν καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἔπειτα καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1926 εἰς Πάτρας, Πειραιᾶ καὶ 'Αθήνας.

Πολὺ δὲ συχνά, ὅταν ἐγὼ μὲ τὸν αὐθορμητισμὸν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας μου, ἀπευθυνόμενος κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις μας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, πρὸς ἰδιώτας μὴ συμμορφουμένους, ὕψωνα τὴν φωνήν, ὑποδεικνύων κάπως ἐντονώτερον τὴν ἀνάγκην συμμορφώσεώς των, μὲ ἐπλησίαζεν καὶ μοῦ ἐψιθύριζεν μειδιῶν.

—Μὴν εἶσαι ἀπότομος Κορέσση... μεταχειρίσου τὴν μέθοδον Λάμψα !.....

ΔΗΜ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

ΟΙ ΣΤΡΟΦΕΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ὁ καλὸς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου φαίνεται στὶς στροφές. Γιατί, στὶς στροφὲς χρειάζεται, ὄχι μόνον νὰ γνωρίζῃ ὁ σωφέρ τοὺς κανόνες πορείας, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι κύριος τῆς μηχανῆς του. Θὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα πρὶν ἀπὸ τὴ στροφή, θὰ φουλάρῃ λίγο πάνω στὴ στροφή, γιὰ νὰ δώσῃ τὴ ἰσορροπία στὸ ἁμάξι του καὶ θὰ πάρῃ ὕστερα τὸν κανονικὸ δρόμο. Ταυτόχρονα θέλοντας νὰ στρίψῃ κάπου, δὲν θὰ ξεχάσῃ νὰ εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως ἐκείνους, ποὺ ἔρχονται πίσω του, κατὰ ποῦ θέλει νὰ στρίψῃ.

Αὐτὰ γιὰ τὴν τέχνη τοῦ ὁδηγοῦ κατὰ τὶς στροφές.

Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα καὶ τοὺς κανόνες πορείας, ποὺ ὀφείλει νὰ τηρῇ ὁ ὁδηγός, κατὰ τὶς στροφές. Οἱ κανόνες αὐτοὶ εἶναι ἀνάλογοι μὲ τὴν πορεία τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ εἶδος τῆς στροφῆς ποὺ θὰ γίνῃ, ἀκολουθοῦν δὲ πάντοτε τὸ βασικὸ κανόνα τῆς κινήσεως τῶν ὀχημάτων δεξιά.

Καὶ: 1) Ἡ κανονικὴ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ γίνεται πάντοτε κλειστά, δηλαδὴ πρέπει νὰ ὁδηγοῦμε τὸ ἁμάξι ὅσο τὸ δυνατὸν πλησιέστερα πρὸς τὸ πεζοδρόμιο καὶ μὲ μικρὴ ταχύτητα. Ὅταν μάλιστα στὴ στροφὴ ἐπάνω ὑπάρχῃ διάβασις πεζῶν, ὀφείλουμε νὰ προσέχουμε πολὺ καὶ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ σταματήσωμε τὸ αὐτοκίνητο ἐπὶ τόπου, ἂν χρειασθῇ.

Ἐὰν πάλι πρόκειται περὶ στροφῆς ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπότομη κλίση τοῦ δρόμου, λ.χ. πάνω σὲ βουνὸ ἢ σὲ ἐξοχή, πρέπει νὰ ἐλαττώνουμε στὸ ἐλάχιστο τὴν ταχύτητά μας καὶ νὰ προχωροῦμε μὲ πρώτη ταχύτητα καὶ μέχρι βήματος πεζοῦ, ἀκόμα, γιατὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὑπάρχουν κίνδυνοι φοβερῶν δυστυχημάτων. Ἐάν, στὰ μέρη αὐτά, θελήσουμε ν' ἀναπτύξουμε μεγάλη ταχύτητα, εἴτε γιὰ νὰ παραστήσουμε τὸν ἐξαιρετικὸ ὁδηγό, εἴτε γιὰ νὰ φτάσουμε πιὸ γρήγορα στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας, δὲν θὰ εἴμαστε κύριοι τοῦ αὐτοκινήτου μας καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἐνδέχεται ἀσφαλῶς νὰ βρεθοῦμε στὸ γκρεμνὸ ἢ στὴ θάλασσα, καὶ ἔτσι νὰ μὴ φθάσουμε ποτὲ στὸν προορισμό μας.

2) Ἡ κανονικὴ στροφὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ παίρνεται πάντοτε ἀνοικτά, δηλαδὴ πρέπει νὰ ὁδηγοῦμε τὸ ἁμάξι μας ὅλο δεξιὰ στὸ δρόμο, ὥστε νὰ μὴ ἀποκλείουμε τὸ πέρασμα στὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἔρχονται στ' ἀντίθετα. Ὅταν μάλιστα παίρνουμε στροφὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σὲ δρόμο μὲ καμπύλη, ὀφείλουμε νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν καμπύλη κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, καὶ νὰ μὴ παίρνουμε ἀπότομα τὴ στροφή, γιατὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ προκαλέσουμε δυστύχημα.

Ἐπίσης, μπαίνοντας ἀπὸ ἕνα δρόμο σὲ ἄλλον, μὲ ἀριστερὴ στροφή, θὰ προσέξουμε πολύ, γιατὶ φυσικά, θὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἄξονος τοῦ δρόμου στὸν ὁποῖον μπαίνουμε, καὶ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ συγκρουσθοῦμε μὲ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα θὰ κινοῦνται στὸ δρόμο αὐτό, καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν προτεραιότητα,,ἐφ' ὅσον θὰ ἔρχωνται ἀπὸ τὰ δεξιά μας.

Ἀκόμη πιὸ μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται στὰ σταυροδρόμια, ὅταν θέλουμε νὰ στρίψουμε ἀριστερὰ καὶ ὅταν μάλιστα στὰ σταυροδρόμια αὐτὰ ὑπάρχουν διαβάσεις πεζῶν καὶ τοῦτο, γιατὶ ὀφείλουμε νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς διασταυρώσεως τῶν δρόμων, ὥστε νὰ βρεθοῦμε κανονικὰ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπου θέλουμε νὰ μποῦμε, προσέχοντας ταυτόχρονα νὰ μὴ κινοῦνται πεζοὶ ἐπάνω στὶς διαβάσεις.

Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ στὸ σταυροδρόμι ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας, ρυθμιστὴς τῆς κινήσεως, θὰ ἀκολουθήσουμε τὴ πορεία ποὺ θὰ μᾶς ὑποδείξῃ.

3) Στὶς Πλατεῖες, καθὼς καὶ τὰ σταυδροδρόμια ὅπου ὑπάρχουν καταφύγια πεζῶν στὴ μέση, ὅπως στὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου, πρέπει νὰ κινούμεθα πάντα δεξιά, ὥστε ἡ Πλατεῖα ἢ τὸ κύκλωμα νὰ βρίσκωνται συνεχῶς ἀριστερά μας. Αὐτὸς εἶναι ἕνας κανὼν βασικὸς στὴν κυκλοφορία καὶ ἡ τυχὸν παραβίασή του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι φέρνει ἀμέσως ἀναστάτωση στὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς κινήσεως τῶν ὀχημάτων, θὰ προκαλέσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς συγκρούσεις καὶ ἄλλα δυστυχήματα.

Συνήθως στὶς Πλατεῖες καὶ στὶς διασταυρώσεις αὐτὲς μὲ τὰ καταφύγια, τοποθετοῦνται εἰδικὲς καθοδηγητικὲς πινακίδες μὲ τὸ διεθνὲς σῆμα κυκλικῆς κινήσεως, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ σῆμα αὐτὸ δὲν ὑπάρχῃ, καθῆκον τοῦ καλοῦ ὁδηγοῦ εἶναι νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ πορείαν μὲ περιστροφὴν γύρω τῆς πλατείας ἢ τοῦ καταφυγίου.

4) Πολλοὶ ὁδηγοὶ κάνουν στροφὲς στὸ κατάστρωμα τῶν δρόμων τῆς πρωτευούσης. Καὶ ἂν μὲν τὸ φάρδος τοῦ δρόμου εἶναι μεγάλο, τὴν παίρνουν μὲ μιᾶς ὁλόκληρη τὴ στροφή, ὅταν ὅμως ὁ δρόμος εἶναι στενός, τότε ἀναγκάζονται νὰ κάνουν μανοῦβρες. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπαγορεύεται, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρακωλύει τὴν κυκλοφορία, γίνεται συχνὰ αἰτία δυστυχημάτων. Στοὺς κεντρικοὺς μάλιστα καὶ πολυσυχνάστους δρόμους τῆς πόλεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ πλάτους των, ἀ π α γ ο ρ ε ύ ε τ α ι ἀ π ο λ ύ τ ω ς ἡ στροφὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

5) Σὲ ὡρισμένους δρόμους διπλοῦ καταστρώματος, παρίσταται ἀνάγκη νὰ μποῦν τ' ἁμάξια σὲ διπλῆ ἢ τριπλῆ σειρά. Στὴ περίπτωση αὐτὴ πρέπει ὁ ὁδηγὸς νὰ μπαίνῃ ἐγκαίρως στὴ σειρὰ ἐκείνη ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ στρίψῃ χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυκλοφορία τῶν ἄλλων ὀχημάτων, σύμφωνα ἄλλωστε μὲ τὶς καθοδηγητικὲς χαράξεις μὲ λευκὴ γραμμὴ καὶ τόξα, ποὺ ἔχουν γίνει στὸ κατάστρωμα ὅλων σχεδὸν τῶν κεντρικῶν δρόμων.

Γενικά, τονίζουμε ὅτι πολλὰ δυστυχήματα γίνονται στὰ σ τ α υ ρ ο δ ρ ό μ ι α κ α τ ὰ τ ὶ ς σ τ ρ ο φ ὲ ς τ ῶ ν α ὐ τ ο κ ι ν ή τ ω ν καὶ ἄλλων ὀχημάτων. Γι' αὐτὸ σὲ κάθε στροφή, πρέπει νὰ προσέχουμε πολύ, νὰ κάνουμε ἐγκαίρως σῆμα, δείχνοντας τὴν πρόθεσί μας, νὰ εἴμεθα κύριοι τῆς ταχύτητος τοῦ αὐτοκινήτου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλαττώνουμε εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ ἂν βρισκώμαστε σὲ φάλαγγα νὰ τηροῦμε τὴν κανονικὴ ἀπόσταση καὶ νὰ διατηροῦμε στὴν εὐθεῖα πορεία, ἀδιάφορα ἂν τὸ μπροστινὸ αὐτοκίνητο στρέφῃ ἀριστερὰ ἢ δεξιά. Δὲν πρέπει νὰ βιαζώμεθα ποτὲ νὰ περάσουμε καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζουμε στοὺς χειρισμοὺς τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ μπροστινοῦ αὐτοκινήτου, γιατὶ μπορεῖ νὰ βρεθοῦμε σὲ δύσκολη θέση μὲ ἀποτέλεσμα δυστύχημα εἰς βάρος μας καὶ εἰς βάρος ἄλλων ἢ τὸ ὀλιγώτερο ἀνωμαλίας εἰς τὴν κυκλοφορίαν.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Διστόμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄργους 2, στὸν Κολωνὸ (Λόφος Κολωνοῦ).

Τὸ Δίστομον, ἱστορικὴ κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας, ἀπέχει ἀπὸ τὴ Λειβαδιὰ περίπου 18 χιλ. Δύο σημαντικὲς μάχες συνέδεσαν τὸ Δίστομο μὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821. Ἡ πρώτη ἔγινε τὸ Μάϊο τοῦ 1825, ὅταν οἱ Τουρκαλβανοὶ τοῦ Κιουταχῆ Μεχμὲτ Ρεσσήτ, πρεσεπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν τὴ συνένωσι τῶν δυνάμεων τοῦ Γκούρα μὲ τοὺς ἀπὸ τὴ Πελοπόννησο ἐπιστρέφοντες Ρουμελιῶτες ποὺ εἶχαν ἀγωνισθῆ ἐναντίον τοῦ Ἰβραήμ. Οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν καὶ οἱ Τουρκαλβανοὶ γύρισαν ἄτακτα στὴν Ἄμφισσα καὶ τὸ Μεσολόγγι.

Ἡ δεύτερη καὶ πιὸ σημαντικὴ ἔγινε τὸ Γενάρη τοῦ 1827. Κείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Δίστομο εὑρίσκοντο 400 Σουλιῶτες ὑπὸ τὸ Νότη Μπότσαρη, Μῆτσο Τριανταφύλλου κ.λ.π. Ὁ Κιουταχῆς, γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμὸ στὶς κινήσεις τοῦ Καραϊσκάκη, ἔστειλε 2.500 περίπου ἄνδρες γιὰ νὰ προσβάλουν τὸ Δίστομο. Οἱ Σουλιῶτες βλέποντας τὸν μεγάλο ὄγκο τῶν ἐπιτιθεμένων, ὕστερα ἀπὸ ἄμυνα πολλῶν ὡρῶν, ἀπεσύρθησαν στὸ τελευταῖο τους ὀχυρό, στὸ λόφο τοῦ Προφήτη Ἠλία.

Οἱ Σουλιῶτες, βλέποντες πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος καὶ μὴ θέλοντες νὰ αἰχμαλωτισθοῦν, ἐπεχείρησαν ἀκάθεκτη ἐξόρμησι, καὶ ἔτρεψαν τοὺς Τούρκους σὲ φυγή. Στὴ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως, ἔφθασε ἐνίσχυσις ἀπὸ 200 Σουλιῶτες καὶ Λεβαδεῖς ὑπὸ τοῦ Δράκου. Στὴ μάχη αὐτὴ τραυματίσθηκε καὶ ὁ Νότης Μπότσαρης. Ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης ἦτο ν' ἀποχωρήσουν οἱ Τοῦρκοι ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ Δίστομο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα, τὴ Δαύλεια καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Στ. Ἑλλάδος.

Στὸ διάστημα τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς (1941-1944), τὸ Δίστομο γνώρισε ἀφάνταστη τραγῳδία.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχοντες πληροφορίες ὅτι μεταξὺ Διστόμου καὶ Ἀμφίσσης δροῦσαν ἄνδρες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς ἐξοντώσουν. Ἔτσι τὸ πρωῒ τῆς 10

Ἰουνίου 1944, οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες βρίσκονται στὸ Δίστομο. Θέλοντες νὰ παραπλανήσουν τοὺς Ἑλασίτες ντύθηκαν περίπου 50 ἀπ' αὐτούς πολιτικά, ἀνέβηκαν σὲ δυὸ ἐπιταγμένα φορτηγὰ αὐτοκ/τα, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἄμφισσα ἐνῶ ἀπὸ κοντὰ ἀκολουθοῦσαν 20 γερμανικὰ αὐτοκίνητα μὲ στρατιῶτες. Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Δίστομο διέταξαν νὰ μὴ βγῇ κανένας πολίτης ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του μέχρι νὰ γυρίσουν.

Ὅταν οἱ μεταμφιεσμένοι Γερμανοὶ ἔφθασαν στὴ θέσι Καταβόθρα, δέχθηκαν ἐπίθεσι τῶν ἀνταρτῶν. Ἐπηκολούθησε σύγκρουσις μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἀντάρτες νὰ τραποῦν σὲ φυγή, ἀφήνοντας 15-20 νεκροὺς καὶ ἀρκετοὺς τραυματίες, ἐνῶ παράλληλα σκοτώθηκαν 6 γερμανοὶ καὶ τραυματίσθηκαν βαρειὰ περὶ τοὺς 15.

Τὸ τί ἔγινε στὸ Δίστομο, ὅταν οἱ Γερμανοὶ γύρισαν, δὲν περιγράφεται. Σκληρότητες ἀφάνταστες, ἀντίποινα ἀπανθρωπιᾶς. Γυναῖκες καὶ κορίτσια ἐβιάσθησαν καὶ κατόπιν ἐξετελέσθηκαν, ἀφοῦ πρὶν τοὺς ἀπεκόπησαν οἱ μαστοί. Ὁ παπᾶς βρέθηκε ἀποκεφαλισμένος. Τὸ κεφάλι του βρέθηκε ἀλλοῦ μὲ βγαλμένα τὰ μάτια. Οἱ Γερμανοὶ σκέφθηκαν νὰ βάλουν φωτιὰ σ' ὅλο τὸ Δίστομο, πλὴν ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἔπαιρνε ἡ ὥρα, ἄρχισαν νὰ σκοτώνουν τοὺς πάντας, μπαίνοντας ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Ὅταν πλέον νύχτωσε ἐγκατέλειψαν τὴν κωμόπολι καὶ γύρισαν στὴ Λεβαδειά. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα, ἰδοὺ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐκτελεσθέντων.

	Ἄρρενα	Θήλεα	Σύνολον
Νήπια ἕως 6 ἐτῶν	10	10	20
Ἄτομα 5–20 ἐτῶν	26	19	45
» 20–60 »	44	67	111
ἄνω τῶν 60 ἐτῶν	24	18	42
	104	114	218

Οἱ Γερμανοὶ γυρίζοντας στὴ Λεβαδειά, σκότωσαν ὅσους βρῆκαν στὸ δρόμο ἢ στὰ χωράφια ποὺ δούλευαν.

Τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ τῶν Γερμανῶν προκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, ὅπου μεταδόθηκε ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Λονδίνου.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Γερμανικοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ὁ ὑπολοχαγὸς Χάϊντς Ζάμπελ, ὁ ὁποῖος τὸν Αὔγουστο τοῦ 1949, ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν, ὡμολόγησε τὶς θηριωδίες τοῦ Διστόμου, ἐπικαλεσθεὶς ὡς ἐλαφρυντικό, τὸ γεγονὸς ὅτι, ὡς στρατιωτικὸς ἐξετέλει διαταγὲς ἀνωτέρων του.

(Ὁδοὶ μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Διώνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφῶντος 16, στὴν ἀγορὰ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς.

Ἡ Διώνη, παλαιότατη θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀναφέρεται στὴν Ἰλιάδα (Ε' 370) ὡς μητέρα τῆς Ἀφροδίτης. Ἀντίθετα ὁ Ἡσίοδος λέγει πὼς ἦτο κόρη τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ Φερεκύδης μιὰ ἀπὸ τὶς παραμάνες τοῦ Διονύσου κ.λ.π.

Οἱ σύγχρονοι μυθολόγοι χαρακτηρίζουν τὴν Διώνη ὡς πολὺ ἀρχαία Πελασγικὴ θεότητα, ἐκπρόσωπο τῆς γονιμοποιοῦ δυνάμεως τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, θεὰ τῆς ὑγρᾶς φύσεως. Στὴν Ἀθήνα, ἡ λατρεία τῆς Διώνης ἦτο ἀρκετὰ παληά, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ πανάρχαιο βωμό της ποὺ βρέθηκε πάνω στὴν Ἀκρόπολι, μπροστὰ στὸ Ἐρέχθειο.

Δοϊράνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐβοίας 67, κοντὰ στὸν ἱερὸ ναὸ Μεταμορφώσεως, στὴ Κυψέλη.

Ἡ Δοϊράνη, πόλις τῆς Νοτιοσλαβίας, βρίσκεται στὸ νομὸ Μοναστηρίου, κοντὰ

στὰ Ἑλληνογιουγκοσλαβικὰ σύνορα. Εἶναι κτισμένη ἀμφιθεατρικὰ κοντὰ στὴν ὁμώνυμη λίμνη.

Κοντὰ στὴ Δοϊράνη τὴν 23 Ἰουνίου 1913, τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐνίκησαν τὰ βουλγαρικά. Σφοδρὲς μάχες διεξήχθησαν καὶ κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο.

Δοκοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νάξου 12, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Κυψέλης.

Ἡ Δοκός, νησὶς τῆς Ἑρμιονίδος θαλάσσης, κοντὰ στὴν Ὕδρα, τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἀγκυροβόλιον τοῦ Ὑδραϊκοῦ στόλου. Ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς εἶχεν ὀχυρωθῆ μὲ φρούριο ἴχνη τοῦ ὁποίου ἀκόμη σώζονται. Ὀρεινὴ καὶ βραχώδης, ἐξάγει πολύτιμα χρωματιστὰ μάρμαρα. Διοικητικῶς ἀνήκει στὸν δῆμο τῆς Ὕδρας.

Δομοκοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παιωνίου 60, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς.

Ἡ Δομοκός, κωμόπολις τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος, γνωστὴ καὶ ὡς Θαυμακός, περιῆλθε στὴν Ἐλεύθερη Ἑλλάδα τὸ 1881. Τὸ 1897, στὴ Δομοκό, διεξήχθη ἡ κυριώτερη μάχη τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, κατὰ τὴν ὁποία καὶ ἐνικήθησαν τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα.

Δομπόλη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρχιμήδους 38, στὸ Μέτς.

Ὁ Δομπόλης ἢ Ντομπόλης Ἰωάννης, Ἠπειρώτης μεγαλέμπορος τῆς Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1814 εἰσῆλθε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ ὁποίου καὶ διετέλεσε γιὰ πολλὰ χρόνια, οἰκονόμος καὶ ἀκόλουθος. Ὕστερα ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ κυβερνήτου, γύρισε ξανὰ στὴ Ρωσία, ὅπου καὶ πέθανε τὸ 1849, ἀφήνοντας 285.744 ἀργυρᾶ ρούβλια καὶ ἄλλα περιουσιακὰ στοιχεῖα, γιὰ τὴν ἵδρυσι Πανεπιστημίου ποὺ θὰ ὠνομάζετο Καποδιστριακόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔγινε ἀπὸ τὸ 1912, ὅταν τὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο πῆρε τὴν ὀνομασία «Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον».

Δοντᾶ Σπυρίδωνος.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Συγγροῦ 33, στοῦ Μακρυγιάννη.

Ὁ Σπῦρος Δοντᾶς, ἀθηναῖος ἀγωνιστὴς ἐπολέμησε ὑπὸ τὸν Κτενᾶν, καὶ Σαρρῆν. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1821, διαφωνήσας μὲ τοὺς Ἀνδροῦτσον καὶ Γκούραν, ἀπεσύρθη στὴ Σαλαμῖνα μέχρι τοῦ 1825. Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ Καραϊσκάκη ἐπανῆλθεν ἐπὶ κεφαλῆς Κουλουριωτῶν καὶ πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες. Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1827 κοντὰ στοὺς τρεῖς Πύργους, ἐματαίωσε τὸν σκοπὸ τοῦ Κιουταχῆ, νὰ καταλάβῃ τὴν Καστέλλα.

Δοξαπατρῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωτίου Πατριάρχου 27, στὰ Πευκάκια.

Μὲ τ' ὄνομα αὐτό, ἀναφέρονται στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία τὰ ἑξῆς πρόσωπα: 1) ὁ Βουτσαρᾶς ἐπονομαζόμενος τοπάρχης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τρίτης σταυροφορίας. 2) Γρηγόριος, λόγιος τοῦ 12ου αἰῶνος, 3) Θεοφάνης, Σπαθάριος καὶ δισύπατος τοῦ 12ου αἰῶνος, 4) Ἰωάννης, ἐπονομαζόμενος Σικελιώτης ἢ Σικελός, Μοναχὸς τοῦ 11ου αἰῶνος, 5) Νικόλαος, Πατριαρχικὸς νοτάριος, Πρωτοσύγκελλος καὶ νομοφύλαξ, τῆς ἐποχῆς τῶν Κομνηνῶν καὶ 6) Νεῖλος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ὁποῖος ταυτίζεται, ἀπὸ πολλούς, μὲ τὸν προηγούμενο.

Δοξαρᾶ ἢ Δόξα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεκελείας 16, στὴν Ἁλυσσίδα τῶν Πατησίων.

Ὁ Δοξαρᾶς Παναγιώτης, γυιὸς τοῦ Εὐπατρίδου Νικολάου Δοξαρᾶ, γεννήθηκε μᾶλλον στὴ Ζάκυνθο τὸ 1662 καὶ ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄριστους Ἕλληνες ἁγιογράφους.

Δοξάτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καβάλας 5, στὴ πλατεῖα Ράμνες (Ἐλαιοτριβείων–Προφήτης Δανιήλ).

Τὸ Δοξᾶτον, κωμόπολις τῆς Μακεδονίας, εἶναι ἕδρα ὁμωνύμου Δήμου στὴν ἐπαρχία καὶ τὸ νομὸ Δράμας.

Τὸ 1912, καταληφθὲν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, ἐξεκενώθη ὑπ' αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως κατεστράφη καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων του ἐσφάγησαν. Παρομοίαν καταστροφὴν ὑπέστη στὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο (1916–1918) καθὼς καὶ κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν κατείχετο ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ Βουλγάρους.

Δόρδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρεβέζης 107, κοντὰ στὸν Ἅγιο Μελέτιο Σεπολίων.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν ὁμωνύμου ἀγωνιστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ ὑπῆρξε μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Δορυλαίου.

Βρίσκεται στὴ πλατεῖα Μαβίλη καὶ εἶναι πάροδος τῆς Λεωφ. Β. Σοφίας 100.

Τὸ Δορύλαιον ἢ Δορυλάϊον, πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φρυγίας, ἱδρύθη πρὶν ἀπὸ τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Δορυλάου, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἐρέτρια. Βρίσκεται κοντὰ στὸ σημερινὸ Ἐσκῆ - Σεχὶρ καὶ ὑπῆρξε σπουδαῖος συγκοινωνιακὸς κόμβος καὶ φρούριον, τὸν καιρὸ τῶν Βυζαντινῶν. Τὴν 8 Ἰουλίου 1921 κοντὰ σ' αὐτό, τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐσημείωσαν λαμπρὴ νίκη ἐναντίον μεγάλης δυνάμεως Τουρκικοῦ στρατοῦ. (Ὁδοὺς μὲ ἴδια ὀνομασία συναντᾶμε σὲ πολλὲς συνοικίες).

Δούκα Νεοφύτου.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Β. Σοφίας, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ρηγίλλης.

Ὁ Νεόφυτος Δούκας, Ἕλλην λόγιος καὶ κληρικός, γεννήθηκε στὰ Ἄνω Σουδενὰ τοῦ Ζαγορίου τὸ 1760 καὶ ὑπῆρξε μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους. Μὲ τὴν κήρυξι τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Δούκας διέτρεξεν ὅλην τὴν Τρανσυλβανίαν, ὡς Ἐθναπόστολος. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Καποδιστρίου, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὀρφανοτροφείου Αἰγίνης.

Ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας μετέσχε, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Κωλέττη, συνέβαλε τὰ μέγιστα στὸ ἔργο τῆς ἐπιτροπῆς. Στὶς φροντίδες τοῦ Δούκα καὶ τοῦ Γ. Γενναδίου, ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τῆς Ριζαρείου σχολῆς, τῆς ὁποίας καὶ ἐγένετο διευθυντὴς. Πέθανε τὸ 1845, σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν. Φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς ἀρχαίας γλώσσης, δικαίως θεωρεῖται ὡς διδάσκαλος τοῦ Γένους. Τὸ ἔργο του πολυσχιδές, ἔχαιρεν εὐρωπαϊκῆς φήμης.

Δουκίσσης Πλακεντίας.

Συνέχεια τοῦ Τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἔσλιν, στὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων (ΘΩΝ).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν σύζυγο τοῦ Δουκὸς τῆς Πλακεντίας Λεμπρέν, Σοφία (1785–1854), ἡ ὁποία συνεισέφερε μεγάλα ποσὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ γιὰ τὴν Παιδεία, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Ἐρχομένη μὲ τὴν κόρη της, στὴν Ἑλλάδα, ἐργάσθηκε γιὰ κοινωφελεῖς σκοποὺς, ἔκτισε ἕνα μέγαρο κοντὰ στὸν Ἰλισό, (ὅπου σήμερα στεγάζεται τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον), καὶ ἄλλο στὸ Πεντελικὸ τοῦ ὁποίου σώζονται ἐρείπια, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν κέντρα τῶν ξένων καὶ Ἑλλήνων λογίων.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κατέβηκα τρέχοντας τὶς σκάλες. Ὁ θυρωρὸς ἀπουσίαζε καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου στεκόταν ὁ ἀστυφύλακας Μαθιός.

—Τί ἔγινε; τὸν ρώτησα. Χτύπησαν πολὺ τὸν Σωτηρίου;

—Ναί, δυστυχῶς...

—Καὶ πῶς ἔγινε; Ποιοὶ τὸν χτύπησαν;

—Στεκόταν ἐδῶ, στὴν εἴσοδο, καὶ σ' αὐτὴν τὴν καρέκλα καθόταν κάποιος ἄλλος, σαρανταπεντάρης περίπου. Ξαφνικὰ κατέβηκαν δυὸ ἄτομα καὶ τὸν πλησίασαν. Ἀστραπιαῖα ἅρπαξαν τὸν σαρανταπεντάρη καὶ ἔκαναν νὰ φύγουν. Ὁ ἀστυφύλακας τοὺς ἐπετέθη μὰ ἐκεῖνοι τὸν χτύπησαν μ' ἕνα σίδερο καὶ τὸν ἔρριξαν κάτω. Πῆραν ὕστερα τὸν σαρανταπεντάρη καὶ μπαίνοντας στὸ ταξὶ ἐξαφανίστηκαν πρὸς τὸ τελωνεῖο.

Ἔνοιωσα νὰ μὲ κυριεύῃ μεγάλη ἀπογοήτευση. Οἱ λαθρέμποροι μοῦ πῆραν τὸν Πουλίδη καὶ τραυμάτισαν τὸν Σωτηρίου!!...

—Ἐλπίζω νὰ μὴ ξεφύγουν κ. Ὑπαστυνόμε, συνέχισε ὁ Μαθιός. Ἀπὸ κοντά του τρέχει ὁ κ. Βέλιος μὲ δυὸ ἀρχιφύλακες δικούς μας. Ἔπρεπε καὶ γὼ νὰ βρίσκωμαι μαζί τους μὰ δὲν πρόφτασα νὰ πηδήσω στὸ τζίπ, γιατὶ ὁ κ. Βέλιος ξεκίνησε ἀμέσως ὅταν εἶδε νὰ παίρνουν τὸν μεσόκοπο καὶ νὰ φεύγουν.

Ἀνάσανα μ' ἀνακούφιση ὅταν ἄκουσα ὅτι τοὺς κυνηγάει ὁ Ἀστυνόμος. Ἤξερα ὅτι δὲν θὰ τοῦ ξέφευγαν μὲ κανένα τρόπο κι' ὅτι ὁ Πουλίδης θὰ βρισκόταν πάλι στὰ χέρια μας σὲ λίγο.

Πῆρα μαζί μου τὸν ἀστυφύλακα κι' ἀνέβηκα γρήγορα στὸν τρίτο ὄροφο. Ὁ Κῶτσος στηριζόταν στὸν τοῖχο κι' ἔβριζε τὸν ἀνθυπαστυνόμο. Ὁ τρίτος ἔμενε ἀκίνητος, ὅπως τὸν εἶχα ἀφήσει. Μόνο ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε τώρα μελανιάσει λίγο.

Ἔκανα ἕνα τηλεφώνημα καὶ σὲ λίγο κατέφθασαν στὸ ξενοδοχεῖο ὁ Διευθυντὴς Πειραιῶς μὲ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἰατροδικαστή. Δὲν ἄργησε ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ γνωματεύσῃ ὅτι πρόκειται γιὰ δηλητηρίαση κι' ὅτι ὁ νεκρὸς εἶχε λάβει τὸ δηλητήριο πρὶν δύο ὧρες περίπου. Τότε πρόσεξα ὅτι στὴ μικρὴ ἐταζέρα ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ βρύση ἦταν τρία ποτήρια καὶ τρία φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ. Ἦταν θῦμα τῶν δύο συνενόχων του καὶ λεγόταν Δ. Λιάσκος. Ὁ ἄλλος ὀνομαζόταν Π. Θαλῆς καὶ ὁ τρίτος Θ. Κῶτσος.

Ἔκανα λεπτομερῆ ἔρευνα στὶς τσέπες τῶν δύο κακοποιῶν καθὼς καὶ στοῦ νεκροῦ. Μόνον στὸ πτῶμα τοῦ Λιάσκου βρῆκα ναρκωτικά. Στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ Κώτσου βρῆκα ἀρκετὲς φωτογραφίες. Μοῦκανε ἐντύπωση τὸ ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς παρίσταναν ἡλικιωμένα ἢ μεσόκοπα ζευγάρια σὲ τρυφερὲς στάσεις. Ἀκόμα περισσότερη ἐντύπωση μοῦ προξένησε μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια: Κανένα ἀπὸ τὰ ἄτομα ποὺ παρίσταναν οἱ φωτογραφίες δὲν εἶχε στραμένα τὰ μάτια πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὶς ἔπαιρνε, ὅπως συμβαίνει συνήθως Οἱ στάσεις ὅλων ἐκείνων ποὺ ὑπῆρχαν στὶς φωτογραφίες ἦταν πολὺ φυσιολογικὲς καὶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἀγνοοῦσαν τὴν παρουσία τοῦ φακοῦ.

Στὸ πορτοφόλι τοῦ Θαλῆ ὑπῆρχαν ἐπίσης πολλὲς τέτοιες φωτογραφίες. Μία παρίστανε τὸν Πουλίδη μὲ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία. Φαινόταν καλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ἄλλη παρίστανε τὸν Κῶτσο νὰ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ μελαχροινή, τριάντα χρόνων περίπου. Ἡ φωτογραφία ἐκείνη εἶχε παρθῆ στὸ «Πίγκαλς» καὶ στὸ βάθος

τῆς σκηνῆς διακρινόταν ἡ Νάνσυ νὰ βγαίνῃ ἡμίγυμνη γιὰ τὸ νουμερό της. Μιὰ ἄλλη φωτογραφία παρίστανε τὸν Μπούκη στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ξανθῆς γοητευτικῆς κυρίας, περίπου τριάντα πέντε χρόνων. Ἦταν καθισμένοι σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ «Πίγκαλς» κι' αὐτοὶ καὶ ἡ κυρία φαινόταν πολὺ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ σύνοδό της.

Κοιτάζοντας καὶ τὴν τελευταία φωτογραφία ἀναπήδησα. Ἡ γυναίκα φίλου μου βιομηχάνου βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κοιτόταν τώρα νεκρὸς στὴν καρέκλα. Ἡ φωτογραφία εἶχε παρθῆ σὲ κεντρικὸ νυχτερινὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, φημιζόμενο γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ πελατεία του καὶ τὶς ἀστρονομικές του τιμές.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ νεκροτομείου σταμάτησε ἀπὸ κάτω καὶ δυὸ ἄνθρωποι ἀνέβηκαν. Σήκωσαν τὸ πτῶμα τοῦ Λιάσκου καὶ τὸ τοποθέτησαν σ' ἕνα φορεῖο. Ὁ Διευθυντὴς μὲ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν Ἰατροδικαστὴ μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν μὲ χρειάζονταν ἄλλο.

Πῆρα τὸν Κῶτσο καὶ τὸ Θαλῆ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀνθυπαστυνόμου ἔφτασα σὲ μιοὴ ὥρα στὴν Ἀσφάλεια. Ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα περίπου. Αἰσθανόμουν ἀφάνταστα κουρασμένος καὶ ζήτησα νὰ φύγω γιὰ νὰ ξεκουραστῶ λίγες ὧρες. Τὰ γεγονότα καὶ οἱ συγκινήσεις τῶν τριῶν ἡμερῶν ποὺ πέρασαν ἀφ' ὅτου ἄρχισα τὴ διαλεύκανση τῆς δολοφονίας τοῦ Θέμου Βότσικα, μὲ εἶχαν ἀρκετὰ συντρίψει κι' αἰσθανόμουν ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ξεφύγω γιὰ τρεῖς τέσσερις ὧρες. Πρὶν φύγω, ρώτησα γιὰ τὴν «ὄμορφη Μίνα». Μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν παρουσιάστηκε ἀκόμα στὴν Ἀσφάλεια κι' ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς τὴν ζητοῦσε ἀπ' τὸ πρωΐ.

***

Βρισκόμουνα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δὲν μὲ εἶχε πάρει οὔτε λεπτό. Τὸ κεφάλι μου βούιζε ἀκατάπαυστα καὶ στὸ μυαλό μου περνοῦσαν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔζησα τὶς τρεῖς τελευταῖες ἡμέρες. Σκεπτόμουνα, ὅτι φεύγοντας τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια εἶχα καταλήξει σὲ μερικὰ συμπεράσματα ποὺ θεωροῦσα ἐντελῶς ἀδύνατο ν' ἀνατραποῦν. Ὅμως, μελετώντας μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἀφήγηση τῆς «ὄμορφης Μίνας» στὴν ἐφημερίδα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξάπλωσα στὸ κρεβάτι, πολλὰ ἀπὸ τὰ συμπεράσματα ποὺ εἶχα βγάλει ἀνατρέπονταν καὶ νέοι δρόμοι ξανοίγονταν μπροστά μου. Ἡ δολοφονία τοῦ ζωγράφου Θέμου Βότσικα περιπλεκόταν ἀφάνταστα τώρα, καὶ πολλὰ ἦταν ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ μ' ἔκαναν νὰ σκέπτωμαι ὅτι ἴσως νὰ μὴ βρισκόμουν οὔτε στὴν ἀρχὴ ἀκόμα...

Ἡ ἐφημερίδα βρισκόταν πλάϊ μου ἀνοιχτή. Τὴν πῆρα καὶ ξαναδιάβασα ὅλη τὴν εἴδηση μὲ προσοχή :

«Δολοφόνος τοῦ Βότσικα εἶναι γυναίκα!..».

«Παρουσιάσθη τὴν νύκτα εἰς τὸν συνεργάτην μας κ. Μ.Σ. ἡ δολοφόνος τοῦ ζωγράφου Θέμου Βότσικα κ.λ.π....».

«.....

»Ἀργὰ χθὲς τὴν ἑσπέραν, ἐνῷ ὁ συνεργάτης μας κ. Μ.Σ. εὑρίσκετο εἰς τὸ γρα» φεῖον του, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν νεαρᾶς γυναικός, ἡ ὁποία τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι θέλει » νὰ προβῆ εἰς μίαν συνταρακτικὴν ἀποκάλυψιν. Ὁ συνεργάτης μας ἄφησε τὴν » ἐργασίαν του καὶ ἐνῷ τῆς προσέφερε κάθισμα, τῆς εἶπε ὅτι δύναται νὰ τοῦ ἀπο» καλύψῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

«Ἡ νεαρὰ γυνή, ἡ ὁποία σημειωτέον εἶναι πολὺ ὄμορφη καὶ μόνον εἴκοσι » ἐνὸς ἔτους, τοῦ ἐδήλωσε τότε ὅτι αὐτὴ ἐφόνευσε τὸν ζωγράφον Θέμον Βότσικα » καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ τὰς συνθήκας καὶ τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα τὴν ὡδήγησαν » εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἐπροτίμησεν δὲ τὴν ἐφημερίδα μας, εἶπεν, διότι πάντοτε ἔτρεφε

» συμπάθειαν πρὸς τὴν «Ἐ π ο χ ὴ ν» καὶ πάντοτε ἐθεωροῦσε τὴν γραμμήν μας » ὡς τὴν πλέον συμφέρουσαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ δίκαια καὶ τὸν Ἕλληνα πολίτην. » Ὁ συνεργάτης μας τὴν ηὐχαρίστησεν, πλὴν ὅμως τῆς ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ » παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν πρῶτον. Ἐκείνη ἀπήντησεν : «Ὕστερα ἀπὸ » σᾶς, πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἀσφάλεια γιὰ νὰ παρουσιασθῶ. Γιὰ πολλοὺς » ὅμως λόγους, θέλω νὰ ἀφηγηθῶ τὰ τῆς δολοφονίας σὲ σᾶς πρῶτα...».

«Ἡ νεαρὰ δολοφόνος ὀνομάζεται Μίνα Στέφεν καὶ εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Δρα- » ματικῆς Σχολῆς τοῦ Θεάτρου. Ἔχει παίξει εἰς πολλὰ ἔργα ρόλους βοηθητικοὺς καὶ » δὲν εἶναι ἀκόμα γνωστὴ εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν. Τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ γίνῃ μιὰ ἄφθαστος » καλλιτέχνις τοῦ Θεάτρου καὶ τοῦ Κινηματογράφου, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἀπὸ ἔρω- » τα. Ἰδοὺ πῶς ἀφηγήθη τὴν βδελυρὰν της πρᾶξιν :

«Τὸ Θέμο, εἶπε, τὸν γνώρισα ὅταν ἤμουνα δέκα ἑπτὰ ἐτῶν. Δινόταν κάποιος » χορὸς στὴ φοιτητικὴ λέσχη καὶ πῆγα μὲ τὸν ἀδελφό μου τὸ Λάκη, ποὺ ἦταν τότε » στὸ τελευταῖο ἔτος τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐκεῖ γνώρισα τὸ Θέμο, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ » ἀδελφοῦ μου. Χόρεψα πολλοὺς χορούς μαζί του καὶ φεύγοντας κατὰ τὶς τρεῖς τὸ » πρωί, κατάλαβα ὅτι ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί του.

«Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Θέμος δὲν φάνηκε νὰ μὲ πρόσεξε. Εἶχε παρέα πολλὲς » ὄμορφες κοπέλλες, ποὺ ἐκεῖνο τὸ χρόνο ἔπαιρναν τὰ πτυχία τους. Ἦταν μορφωμέ- » νες ἐκεῖνες, ἔξυπνες καὶ πρὸ παντὸς ὄμορφες. Ἤξεραν νὰ μιλᾶνε ὡραῖα καὶ νὰ φέρ- » νωνται ὡραῖα στοὺς ἄνδρες, ἐνῶ ἐγώ, ὅσο κι' ἂν ἤμουνα ὄμορφη, δὲν εἶχα τὸν ἀέρα » καὶ τὴν ἄνεση ἐκείνων. Πήγαινα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ δημόσιο χορὸ καὶ μοῦ φαι- » νόταν ὅτι θὰ πνιγόμουνα ἐκεῖ μέσα.

«Ὁ Θέμος ἦταν πολὺ ὄμορφος νέος. Εἶχε πάρει τὸ πτυχίο του δυό χρόνια πρίν, » καὶ εἶχε ἀρχίσει μιὰ καλὴ σταδιοδρομία. Οἱ πίνακες ποὺ παρουσίασε στὰ δυὸ » πρῶτα του χρόνια παινεύτηκαν ἀπὸ πολλοὺς κριτικοὺς τῶν Καλῶν Τεχνῶν κι' οἱ » καθηγηταί του τὸν κάλεσαν στὸ χορὸ «τιμῆς ἕνεκεν».

«Ἦταν μοιραῖο φαίνεται νὰ βρεθῇ στὸ δρόμο μου ἐκεῖνο τὸ βράδι καὶ νὰ » νοιώσω τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ καρδιοχτύπι. Μιλοῦσε τόσο ὡραῖα, τόσο συναρπαστι- » κά, ποὺ οἱ γυναῖκες τὸν κύκλωναν καὶ τὸν ἄκουγαν μὲ θαυμασμό. Διάβαζα στὰ » μάτια ὅλων ἐκείνων τῶν γυναικῶν τὸν πόθο νὰ τὸν κατακτήσουν, τὴ δίψα νὰ τὸν » κάνουν νὰ τὶς προσέξῃ. Ἐκεῖνος δὲν ἔδινε καὶ πολλὴ σημασία σ' αὐτές. Ἀλλὰ » οὔτε καὶ σὲ μένα. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ κράτησε ὁ χορός, μόνο δύο φορὲς μὲ » κοίταξε στὰ μάτια. Ὅταν σηκωνόταν ὅμως νὰ χορέψῃ, φαινόταν καθαρὰ ὅτι » ἔδειχνε μεγάλη προτίμηση νὰ χορεύῃ μὲ μένα. Δὲν μοῦ μίλησε οὔτε μιὰ φορὰ στοὺς » ὀχτὼ χορούς ποὺ χόρεψε μαζί μου. Δὲν μοῦ εἶπε οὔτε καὶ τὸ παραμικρὸ ἀθῷο » κοπλιμέντο, ποὺ ἐπιβάλλεται σὲ τέτοιες στιγμές...

«Στὶς τρεῖς τὸ πρωὶ μὲ πῆρε ὁ ἀδελφός μου καὶ φύγαμε. Πῆγα στὸ σπίτι καὶ » ξάπλωσα στὸ κρεβάτι μου κατάκοπη. Τότε ὁ νοῦς μου γιόμισε ἀπ' αὐτόν. Ἔβλεπα » τὸ ἀρρενωπό του πρόσωπο νὰ μοῦ χαμογελᾷ, νὰ συνοφρυώνεται, νὰ σκύβῃ πάνω » ἀπὸ τὸν ὦμο μου. Ἔβλεπα τὸ στόμα του νὰ μιλᾷ ἀκατάπαυστα ὅταν καθόταν στὸ » τραπέζι κι' ἄκουγα τὰ λόγια του νὰ πλημμυρίζουν τὴν αἴθουσα... Ἔβλεπα καὶ » ὅλες ἐκεῖνες τὶς ὄμορφες γυναῖκες νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ νὰ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὶς » προσέξῃ. Μιὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ πάῃ στὸ Παρίσι νὰ σπουδάσῃ, κι' ὅτι θὰ μποροῦσε » νὰ τὸν φιλοξενήσῃ ἐκεῖ γιὰ κάμποσο καιρό, ἂν ἤθελε νὰ μελετήσῃ τὰ ἔργα τοῦ » μουσείου τοῦ Λούβρου καὶ τῆς Γαλλικῆς πινακοθήκης. Τοῦ τόνιζε πολλὲς φορὲς » ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁπωσδήποτε τὸ «Μουλὲν Ρούζ» καὶ νὰ κάνῃ μελέτες » πάνω στὰ ἔργα τοῦ Τουλοὺζ Λωτρέκ. Μιὰ ἄλλη, μὲ καταγάλανα μάτια καὶ ποὺ » φάνταζε σὰν τὴν Λουκρητία Βοργία μὲ τ' ἀσημικὰ καὶ τὰ δαχτυλίδια, τοῦ ἔλεγε » νωχελικὰ ὅτι τρελλαίνεται γιὰ τὴ ζωγραφικὴ καὶ ὅτι μετάνοιωσε ποὺ ἀκολούθησε » τὴν ἀρχιτεκτονικὴ καὶ δὲν σκέφθηκε νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ ζωγράφος. Μιὰ ἄλλη, μὲ

» σῶμα 'Αφροδίτης καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔρριχναν κάτω τὰ δικά σου μόλις τὰ κοίταζε, » σφιγγόταν σὰν μαϊμουδίτσα στὴν ἀγκαλιά του ὅταν χόρευαν. Καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη, » καὶ ἄλλη...

«Τίς ἔβλεπα ὅλες αὐτὲς μπροστά μου κι' ἔσφιγγα τὰ χέρια μου ἀπὸ ἀγανά- » κτηση. Θὰ τὶς ξεμάλλιαζα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ ἂν μποροῦσα, κι' ἂν αὐτὸ δὲν » θὰ θύμωνε τὸ Θέμο.

«Σηκώθηκα τὸ πρωὶ μὲ τὰ μάτια πρισμένα ἀπ' τὴν ἀϋπνία καὶ τὸ κλάμα. » Ἔκλαιγα ἀπὸ ζήλεια γιὰ ὅλες ἐκεῖνες ποὺ κύκλωναν τὸ Θέμο στὸ χορό. Αἰσθανό- » μουνα ἀνίκανη νὰ τὶς ἐκτοπίσω, ἀλλὰ κάτι μ' ἔσπρωχνε νὰ ριχτῶ στὸν ἀγῶνα » καὶ νὰ παλαίψω μ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ξελογιάστρες φοιτήτριες. Μπορεῖ καὶ νὰ » νικοῦσα.

«Ντύθηκα γρήγορα καὶ παίρνοντας τὴ σάκκα μου ἔφυγα γιὰ τὸ Λύκειο. Παρα- » κολούθησα μαθήματα τὶς δύο πρῶτες ὧρες καὶ κατόπιν ἔφυγα κρυφά. Πῆγα κατ' » εὐθεῖαν στὸ ἀτελιέ του καὶ χτύπησα τὴν πόρτα. Μοῦ ἄνοιξε ἀμέσως καὶ μόλις » μὲ εἶδε τὰ μάτια του μεγάλωσαν. Δὲν μὲ περίμενε καὶ παραξενεύτηκε μὲ τὴν πα- » ρουσία μου ἐκεῖ. Τότε μὲ ρώτησε :

«—Συμβαίνει τίποτα στὸ Λάκη ; Μήπως ἔπαθε τίποτα ;

«—Ὄχι, κατώρθωσα ν' ἀρθρώσω.

«Ἄρχισα νὰ ζαλίζωμαι καὶ τρίκλιζα λίγο. Εἶχα χάσει τὸ χρῶμα μου καὶ » ἔνοιωθα σὰν χαμένη. Μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθήσω.

«—Λοιπόν ; μέ ρώτησε. Πῶς ἀπὸ δῶ ; Ἐλπίζω νὰ περάσατε πολὺ καλὰ χθὲς » τὸ βράδι.

«—Ναί, πολὺ καλά...

«—Μὰ γιατὶ τρέμετε ! Τί ἔχετε ; Δὲν αἰσθάνεσθε καλά ;

«—Ὄχι. Καλὰ εἶμαι ...

«Σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ βάθος ποὺ δυὸ μπλὲ κουρ- » τίνες σχημάτιζαν ἕνα παραπέτασμα. Τράβηξε τὴν κουρτίνα καὶ μπαίνοντας ἐκεῖ » μέσα μοῦ εἶπε :

«—Ἐμένα μὲ συγχωρῆτε. Θ 'ἀποτελειώσω ἕνα πίνακα σὲ δέκα λεπτὰ καὶ » θὰ εἶμαι ὕστερα στὴ διάθεσή σας.

«Χαμογέλασε καὶ τράβηξε πίσω του τὴν κουρτίνα. Ἕνα κρυστάλλινο γυναι- » κεῖο γέλοιο ἀκούστηκε τότε. Ὕστερα ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου πάλι :

«—Ἔλα Νάνσυ, μεῖνε ὅπως ἤσουνα γιὰ ν' ἀποτελειώσουμε. Πιὸ κλειστὰ τὰ » χείλη σου. Ἔτσι ! Τὸ πόδι σου λίγο πιὸ χαμηλά. Σήκωσε λίγο τὸ κεφαλάκι σου !.. » Ὡραῖα ! Μὴν κινηθῇς !!...

«Ἔγινε σιωπή. Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ποὺ ἔκανε τὰ μηνίγγια μου νὰ πονοῦν. » Κοιτοῦσα τὸ ρολόγι μου καὶ μετροῦσα ἕνα ἕνα τὰ λεπτά. Πέρασαν τὰ δέκα, δώ- » δεκα, δέκα πέντε, εἴκοσι... Μόνον ἕνα ἐλαφρὸ γρατσούνισμα ἀκουγόταν κάπου » κάπου ἀπ' τὸ πινέλο τοῦ Θέμου καὶ τίποτα ἄλλο. Κατάλαβα. Θὰ ἔκανε τὸ πορ- » τραῖτο καμμιᾶς φίλης του, καμμιᾶς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶδα τὴν προηγούμενη νύχτα » νὰ τὸν πολιορκοῦν.

«Στὰ εἴκοσι πέντε λεπτὰ βγῆκε ἐπὶ τέλους. Πῆγε νὰ πλυθῇ καὶ βγάζοντας » τὴ μπλούζα του, ἦρθε καὶ κάθησε κοντά μου. Ἄκουσα μιὰ μικρὴ πόρτα νὰ τρίζῃ » μέσα ἀπὸ τὸ παραβὰν καὶ βήματα ν' ἀπομακρύνωνται.

«—Πῶς αἰσθάνεσθε τώρα ; μὲ ρώτησε σκύβοντας κοντά μου. Καλύτερα, ἔ ; » Φαίνεται ὅτι τὸ περιβάλλον σᾶς ἐπηρέασε μόλις μπήκατε μέσα... Δὲν πήγατε στὸ » Λύκειο σήμερα ;

«— ! ! !....

(Συνεχίζεται)

Ἀθανάσιος Μπουκουβάλας

Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1961 ἀπεβίωσε, προσβληθεὶς ἐκ τῆς ἐπαράτου νόσου τοῦ καρκίνου, ὁ τέως Ὑπαστυνόμος Α'. Ἀθανάσιος Μπουκουβάλας.

Ὁ μεταστὰς διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του, διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν προσήλωσίν του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Α' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν πολλοὶ Τραπεζιτικοὶ καὶ Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς καὶ πολλοὶ φίλοι καὶ συμπολῖται του.

Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν ὁ Ἀστυνόμος κ. Γεώργιος Κανελλόπουλος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Αἴσθημα βαθυτάτης λύπης δοκιμάζει σήμερον ἡ Ἀστυνομικὴ οἰκογένεια καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τῆς ΕθνικῆςΤραπέζης Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία καὶ ἰδιαιτέρως ἡ κοινωνία τοῦ Παγκρατίου καὶ τῆς Κυψέλης διὰ τὸν ἀπρόοπτον θάνατον τοῦ τέως Ὑπαστυνόμου Α' καὶ ἀνωτέρου Τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου Ἀθανασίου Μπουκουβάλα.

† *ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ*

Μία ἐπάρατος νόσος, ἡ ὁποία τόσον σκληρὰ δοκιμάζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, συνήντησε στὸν ἀδυσώπητον δρόμον της τὸν ἀνυπόπτως καὶ τιμίως ἐργαζόμενον Ἀθανάσιον Μπουκουβάλαν διὰ νὰ τοῦ καταφέρῃ ἕνα μοιραῖον πλῆγμα, μὲ τὸ ὁποῖον προώρως τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος διὰ νὰ τὸν στερήσῃ ἀπὸ τὴν προσφιλῆ του οἰκογένειαν τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπα καὶ ἡ ὁποία εἶχε τόσην ἀνάγκην τῶν φροντίδων του.

Μοῦ εἶναι δύσκολον, κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμὴν νὰ ἐκφράσω τὴν εἰλικρινῆ θλῖψιν, ἡ ὁποία κατέχει ὅλους ἡμᾶς διὰ τὸν πρόωρον καὶ τόσον ὀδυνηρὸν θάνατόν του καὶ ν' ἀπαριθμήσω τὰς ἀρετάς του καὶ τὰς σημαντικὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὸ πρῶτον Τραπεζιτικὸν Ἵδρυμα τῆς χώρας μας, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρέτησεν.

Θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ ἐντιμότης του, ἡ εὐψυχία του, ἡ αὐταπάρνησίς του κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ὅπως θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ ἀπέραντος καλωσύνη του. Ξεκίνησε ἀπὸ τὸν Ἁλμυρὸν τοῦ Βόλου τὸ ἔτος 1920, νέος 20 ἐτῶν, διὰ νὰ καταταγῇ εἰς τὸ στράτευμα καὶ νὰ μετάσχῃ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας.

Ἐν συνεχείᾳ κατετάγη ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, διὰ νὰ φθάσῃ πολὺ σύντομα, μὲ τὰ ἐξαίρετα πνευματικὰ ἐφόδια τοῦ πτυχιούχου τῆς Νομικῆς, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α'.

Ἀποχωρήσας ἐν ἔτει 1931 τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, διωρίσθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ ἐξελιχθῇ μέχρι τοῦ βαθμοῦ

τοῦ Τμηματάρχου. Καὶ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὑπηρετῶν εὐδοκίμως τὸν εὗρε τὸ μοιραῖον.

Ἔκλεισε μέσα στὴν καρδιά του τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των.

Μὲ τὸ ἐξαίρετον ἦθος του καὶ τὴν καλωσύνην του ἄφησε δείγματα ἰδανικοῦ ἀστυνομικοῦ λειτουργοῦ καὶ λαμπροῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν μίαν πολύτιμον κληρονομίαν διὰ τοὺς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ δρᾶσις τοῦ Ἀθανασίου Μπουκουβάλα ἦτο ἀξιόλογος.

Θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ μεγάλη ἱκανοποίησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὅταν ἐβοήθει πτωχοὺς καὶ πάσχοντας, ἰδίᾳ κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῆς Χριστιανωσύνης. Ὅπως ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ καὶ ἡ πρόθυμος συμπαράστασίς του εἰς κάθε φιλανθρωπικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν.

Διὰ τὴν πολύμορφον δρᾶσιν του, ἡ Πολιτεία τοῦ ἀπένειμε πολλὰς ἠθικὰς ἀμοιβάς.

Ἀγαπητὲ φίλε Ἀθανάσιε Μπουκουβάλα,

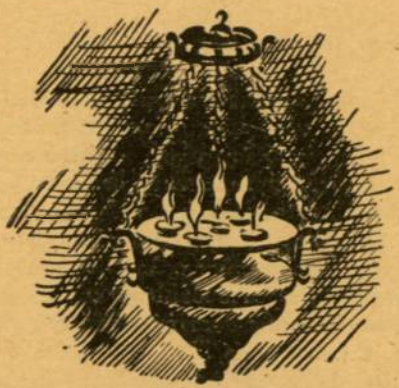
Θρηνοῦμεν εἰλικρινὰ διὰ τὴν τόσον πρόωρον, ἀλλὰ καὶ τραγικὴν ἀπώλειάν σου, ἐμπνεόμενοι ὅμως ἀπὸ τὴν φωτοβόλον προσωπικότητά σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου, θὰ ζῶμεν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εὑρίσκεσαι πάντοτε κοντά μας καὶ θ' ἀποτελῇς παράδειγμα ἰδανικοῦ δημοσίου λειτουργοῦ καὶ ἐξαιρέτου ἀνθρώπου.

Ἀπευθύνων τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν, εὔχομαι ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς χαρίσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην σου οἰκογένειαν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, τὸ δὲ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ποὺ σὲ λίγο θὰ σὲ σκεπάσῃ νὰ εἶναι ἐλαφρόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπητέ μας φίλε καὶ συνάδελφε».

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα πένθους ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑποβάλλουν εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος τὰ ὁλόψυχα συλλυπητήρια καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Κύριος, ὁ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Αἰωνία ἂς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961

Κατὰ τὸν μῆνα 'Οκτώβριον καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς 'Αθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) 'Εξητάσθησαν ἀπὸ 'Ιατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι...	810		Μέλη
2) » εἰς 'Ιατρεῖα » » »	1.327		»
3) Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	215		»
4) 'Εγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	15	νέα	»
5) 'Εξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ 'Ιατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου 'Υγείας 'Αθηνῶν—Πειραιῶς	4.042		»
"Ητοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	6.409		»
6) 'Εξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των	4.992		Συνταγαὶ
7) 'Εχορηγήθησαν εἰς 46 Μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας ...	7.532		Δραχμῶν

'Απὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Σεπτέμβριος ἔχει ὡς ἑξῆς :

"Εσοδα τακτικὰ Δραχμαὶ	Δρχ.	403.596.—
"Εσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	135.425,50
Σύνολον ἐσόδων	»	539.021,50
"Εξοδα	»	684.306,90

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

1) Συνταξιοῦχοι—Μέλη τοῦ Κλάδου 'Υγείας, προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ταμείου, εἴτε πρὸς καταβολὴν τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς των ἐκ 2% ἐπὶ τοῦ συνταξίμου μισθοῦ των, εἴτε πρὸς πάσης φύσεως ἐξυπηρέτησίν των, ὀφείλουσιν ἀπαραιτήτως νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν, τόσον τὸ συνταξιοδοτικὸν των βιβλιάριον πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ σημειουμένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δημοσίου Ταμείου Πληρωμῶν πραγματοποιουμένης ἐκ 0,50% κρατήσεως ἐπὶ τῆς συντάξεώς των ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, ὅτε καὶ μόνον δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς καὶ 'Ιατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως, ὅσον καὶ τὸ οἰκογενειακόν των βιβλιάριον ὑγείας, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἀναγραφὴν ἐπ' αὐτοῦ τῆς χρονολογίας μέχρι τῆς ὁποίας ἐξώφλησεν ἕκαστος τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον ὑποχρεώσεις του, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς εἰδικώτερον ἑκάστοτε δι' αὐτοῦ ἔλεγχον παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου.

2) Δυνάμει ἐγγράφου 'Υπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ('Υπηρεσίας 'Υγειονομικῆς Περιθάλψεως 'Υπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων Δημοσίου) ἐφεξῆς δὲν θὰ ἐγκρίνωνται αἱ δαπάναι ἐκτελέσεως ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων παρὰ μὴ 'Ιατρῶν, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον καὶ ἀπαγορεύεται ἐκ τοῦ νόμου. 'Η ἐκτέλεσις ὅμως ὑποδορείων ἢ ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων ἐπιτρέπεται ΜΟΝΟΝ παρὰ διπλωματούχων νοσοκόμων ἢ Μαιῶν, παρ' ὧν εἰς τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις δαπανῶν δέον ν' ἀναγράφηται εὐκρινῶς ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ διπλώματος, ἡ χορηγήσασα τοῦτο 'Αρχὴ κ.λ.π., ὡς καὶ ἡ διεύθυνσις κατοικίας των.

'Η ἐνέργεια ὑποδορείων ἢ ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων παρὰ πρακτικῶν νοσοκόμων δὲν δικαιολογεῖται ἐν τῇ περιοχῇ τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν μόνον, λόγῳ εἰδικῶν τοπικῶν συνθηκῶν, εἰς ἐπαρχίας ἢ εἰς σημεῖα ἀπομεμακρυσμένα τοῦ Κέντρου, ἐλλείψει 'Ιατροῦ ἢ διπλωματούχου νοσοκόμου ἢ μαίας, ὅπερ θὰ ἐκτιμᾶται παρὰ τοῦ 'Υγειονομικοῦ 'Ιατροῦ καὶ τῆς ἁρμοδίας 'Υγειονομικῆς 'Επιτροπῆς.

'Ο 'Αρχηγὸς
'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

—Διὰ Β.Δ. ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Β' Τάγματος τοῦ Φοίνικος εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ρακιντζῆν Θεόδωρον.

—Ὡσαύτως διὰ Β.Δ. ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Β' Τάγματος τοῦ Φοίνικος εἰς τοὺς κάτωθι Ἀστυνομικοὺς Διευθυντάς : κ.κ. 1) Ὑφαντῆν Δημήτριον, 2) Βασιλάκον Δημήτριον, 3) Τασιγεῶργον Κωνσταντῖνον, 4) Ταμιωλάκην Γεώργιον, 5) Στρατῆν Ἀθανάσιον, 6) Χαλοῦλον Γεώργιον, 7) Κατσικαβέλον Γεώργιον, 8) Παπαρσενίου Γρηγόριον, 9) Κούκουραν Ἰωάννην, 10) Κανελλάκην Γεώργιον, 11) Ζερβόπουλον Σπυρίδωνα, 12) Κωτσιᾶν Ἀθανάσιον, 13) Δημητρόπουλον Χρῆστον, 14) Χατζηελευθερίου Γεώργιον, 15) Τσακρῆν Νικόλαον, 16) Τσαλτάκην Νικόλαον, 17) Κατσώλην Ἀπόστολον, 18) Δημόπουλον Βασίλειον, 19) Ὑφαντῆν Κωνσταντῖνον, 20) Θεοχαράκην Νικόλαον, 21) Βλάχον Πάϊκον, 22) Χίου Δημήτριον, 23) Γιαννόπουλον Βασίλειον, 24) Λυκούσην Παναγιώτην, 25) Κεφαλᾶν Ἰωάννην, 26) Ἀναστασόπουλον Γεώργιον, 27) Παπαγιάννην Γεώργιον, 28) Μπογιατζόπουλον Εὐθύμιον, 29) Διαβάτην Εὐάγγελον, 30) Καφαράκην Ἀθανάσιον, 31) Δουβάραν Δημήτριον, 32) Μόρον Δημήτριον, 33) Γάτσην Ἰωάννην, 34) Βούλγαρην Μιχαήλ, 35) Χανδρινὸν Δημοσθένην, 36) Γιαννόπουλον Δημήτριον, 37) Χρυσανθόπουλον Ἀνδρέαν, 38) Τουζένην Κωνσταντῖνον, 39) Κανέλλον Γεώργιον καὶ 40) τέως Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Δασκαλόπουλον Ἰωάννην.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος ἐκ τοῦ καταρτισθέντος οἰκείου πίνακος ἱκανῶν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων ἰσαρίθμων κενῶν θέσεων, οἱ Ἀστυφύλακες : κ.κ. Χανιωτάκης Χαράλαμπος καὶ Στεφανάκης Ἐμμανουήλ.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως κ. Δημητρόπουλος Χρῆστος. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Παπασημακόπουλος Δημήτριος, Εὐγενικὸς Γεώργιος, Παπαδᾶτος Ἀριστείδης, Χυτήρης Κωνσταντῖνος καὶ Ἀρβανίτης Φίλιππος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ μαθητευόμενοι Ἀστυφύλακες : κ.κ. Τσιούκας Παναγιώτης καὶ Ὑφαντῆς Ἰωάννης, διότι ἐκρίθησαν ἀκατάλληλοι διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνίκανοι νὰ διορισθοῦν τακτικοὶ Ἀστυφύλακες.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σωτηρόπουλος Παναγιώτης, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

—Μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Μονίμου Διαθεσιμότητος καὶ δὴ τῆς Β' κατηγορίας, ἅτε πληρουμένων τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων προϋποθέσεων ἀπὸ τῆς 24/10/61, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Μητσόπουλος Κωνσταντῖνος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. 'Αναστασόπουλον 'Ιωάννην, διότι οὗτος ἀναπτύξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρέτου ζήλου καὶ προθυμίας, ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε τὴν 21/8/1961 σπεῖραν νεαρῶν κλεπτῶν, παρ' ὧν ὡμολογήθησαν δέκα κλοπαὶ ἐξ αὐτοκινήτων καὶ καταστημάτων.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) 'Υπαρχιφύλακα κ. Γεβρέκον Δημήτριον καὶ 2) 'Αστυφύλακας κ.κ. Καμαριανάκην Μιχαήλ καὶ Καλλιτέρην 'Αλέξανδρον, διότι τὴν 8/9/61 καὶ ὥραν 3.50' οἱ δύο τελευταῖοι, ἐνεργήσαντες μετ' ἐξαιρετικῆς ψυχραιμίας, παρατηρητικότητος καὶ τόλμης τῇ συνδρομῇ τοῦ 'Υπαρχιφύλακος, ὅστις ἀφυπνισθεὶς ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν συμπλεκομένων 'Αστυφυλάκων μετὰ κακοποιοῦ, πλησίον τῆς κατοικίας του, προσέτρεξεν εἰς ἐνίσχυσιν τούτων καὶ διὰ τῆς εὐστόχου καὶ ἐγκαίρου ἐνεργείας του, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου διαρρήκτου Γιαρενίου Κωνσταντίνου, τούτου τραυματισθέντος ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ κακοποιοῦ.

—'Ωσαύτως δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Χρηστίδην Χρῆστον τοῦ Πέτρου, διότι οὗτος τὴν 16.20' ὥραν περίπου τῆς 22/8/1961, εὑρισκόμενος πλησίον τῶν εἰς Πάτρας 'Εγκληματολογικῶν Φυλακῶν, ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, καὶ ἀντιληφθεὶς τὸν ἐκ τῶν ὡς ἄνω φυλακῶν ἀποδράσαντα κρατούμενον Κουτρόπουλον 'Αντώνιον, ἐτέθη εἰς καταδίωξίν του καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν, δραστηριότητα, ψυχραιμίαν καὶ θάρρος, κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ καὶ ὁδηγήσῃ τοῦτον εἰς τὸ Α' 'Αστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰς φυλακάς, προκαλέσας διὰ τῆς ἐπιτυχίας του ταύτης εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ τὰς εὐχαριστίας τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Φυλακῶν.

***

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Οἱ ὁρκισθέντες τὴν 11/10/1961 ἑκατὸν δέκα (110) δόκιμοι 'Αστυφύλακες, δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας διωρίσθησαν ὡς μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες, τοῦ διορισμοῦ των λογιζομένου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁρκωμοσίας των καὶ ἐτοποθετήθησαν ὡς κάτωθι :

Α) Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν:

1) Βλασταράκης Γεώργιος, 2) Τέκος Δημήτριος, 3) Μακρυγιάννης Γεώργιος, 4) Λάγιος Βλάσιος, 5) Κακαβούλης 'Ιωάννης, 6) Πεπόνας Στέφανος, 7) Γκότσης Δημήτριος, 8) Δραγώνας Γεώργιος, 8) Μπερεδήμας Δημήτριος, 10) Κόνιαρης Βασίλειος, 11) Μαριόλης 'Ηλίας, 12) Τσώτας Περικλῆς, 13) Δελώνας Μιχαήλ, 14) Μούζουλας Γεώργιος, 15) Μπαρμπούτας 'Αλέξανδρος, 16) Ψωρογιάννης 'Ιωάννης, 17) Νέζης Γεώργιος, 18) Μαστρογιάννης Κωνσταντῖνος, 19) Στρεμμένος Παναγιώτης, 20) Γίγας Γεώργιος, 21) Κοσκινᾶς 'Ιωάννης, 22) Οἰκονομίδης Γεώργιος, 23) Ράπτης Θωμᾶς, 24) Ρεπούλιας Κωνσταντῖνος, 25) Βασιλάκης Γεώργιος, 26) 'Αργυρόπουλος Θεόδωρος, 27) Κατεργάρης Κωνσταντῖνος, 28) Βιδάλης 'Ιάκωβος, 29) Σταῦρος Νικόλαος, 30) Παπαϊωάννου Κωνσταντῖνος, 31) Καρβούνης Παναγιώτης, 32) Τσιπτσᾶς Κωνσταντῖνος, 33) Δραμητινὸς Γεώργιος, 34) 'Ασπιώτης

Σπυρίδων-'Αριστείδης, 35) Γυφτάκης Νικόλαος, 36) Μαγρῆς Τριαντάφυλλος, 37) Κακογιαννάκης Μιχαήλ, 38) Γεωργόπουλος 'Ιωάννης, 39) 'Αναδιώτης 'Αναστάσιος, 40) Λουκόπουλος Παναγιώτης, 41) Μπέλλος Δημήτριος, 42) Χρύσανθος Θεόδωρος, 43) Μαροπάκης 'Εμμανουήλ, 44) 'Αλέξης Γεράσιμος, 45) Καντζούρας Θεόδωρος, 46) Λουκάκης Χρῆστος, 47) Σαμπαζιώτης Παναγιώτης, 48) Βασιλείου Χρῆστος, 49) Παπαζόπουλος 'Ιωάννης, 50) Λαλιώτης Θεόδωρος, 51) Τσαμάλης Σωτήριος, 52) Λαρκόπουλος 'Αναστάσιος, 53) Μαντᾶς Νικόλαος, 54) Κοντογιάννης 'Ιωάννης, 55) Παπανδρέου Σπυρίδων, 56) Λέκκας Θεοφάνης, 57) 'Αθανασόπουλος 'Ιωάννης, 58) Σταματίου 'Ηλίας, 59) Κρητικὸς Γεώργιος, 60) Χριστοδούλου Δημήτριος, 61) Κατσαδοῦρος 'Αθανάσιος, 62) Βουνισέας Γεώργιος, 63) Κούτσης 'Ιωάννης, 64) Σταπάκης Βασίλειος, 65) Παντελόπουλος Χρῆστος, 66) Δημόπουλος Δημοσθένης, 67) Βάρδας Γεώργιος, 68) Καρυστινὸς Τάσος, 69) Πλατανιᾶς Γεώργιος, 70) 'Αλεξόπουλος 'Απόστολος, 71) 'Αθανασίου Δημήτριος, 72) 'Ιωαννίδης Πέτρος, 73) 'Αλμπάνης Λουκᾶς, 64) Πάντος Παναγιώτης, 75) Κάλφας 'Ελευθέριος, 76) Φίλων Εὐάγγελος, 77) Καρτσακλῆς Εὐάγγελος, 78) Οἰκονομόπουλος Θεοφάνης, 79) Γεωργακόπουλος Σταῦρος καὶ 80) Δημητρίου Παντελῆς.

Β) Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς:

1) Νέζερης 'Αριστείδης, 2) Μανώλης Δημήτριος, 3) Φωτόπουλος Εὐστάθιος, 4) Πατσιᾶς 'Αθανάσιος, 5) Κωνσταντίνου Γεώργιος, 6) Διπλάρης Εὐάγγελος, 7) Τσακαλάκας Γεώργιος, 8) Φίλης Σεραφείμ, 9) Βρεττὸς Δημήτριος, 10) Κακαρούχας Εὐστάθιος, 11) Τσακαλουβέρτος Παναγιώτης, 12) Τσαμπαχανιώτης Μιχαήλ, 13) Πρατίλας Βασίλειος, 14) Καραμάνης Κωνσταντῖνος, 15) Λεμόνης Γρηγόριος, 16) Κουμεντάκος Κούλης, 17) Μελέτης Νικόλαος, 18) Καπνουτζῆς Δημήτριος, 19) Τσαγανὸς Νικόλαος καὶ 20) Παναγιωτάκος Πιέρρος.

Γ) Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν:

1) Παππᾶς Χρῆστος, 2) Μητσόπουλος Λάμπρος, 3) Καρυώτης Νικόλαος, 4) Μπαλάκας Βασίλειος, 5) Κρανίτης Χρῆστος, 6) Δουκάκης Γεώργιος, 7) Λυμπερόπουλος Εὐάγγελος, 8) 'Αγγελακόπουλος Βασίλειος, 9) Γεωργίου Γεώργιος καὶ 10) Μαλαβίτης Γεώργιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙΑΙ ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ

'Ο ἀστυφύλαξ Παπαϊωάνου 'Ιωάννης, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Μηχανοκίνητον Τμῆμα Πατρῶν, ἐπιθυμεῖ νὰ μετατεθῇ ἀμοιβαίως μὲ συνάδελφόν του τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ἐγκύκλιος τοῦ νέου Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Δημ. Δαβάκη πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του 9871

Ἐγκύκλιος τοῦ ἀποχωρήσαντος Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Παν. Καλογεροπούλου 9872

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων (ἄρθρα 1—4 Π.Ν.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα (συνέχεια) 9873

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν δὲν δικαιολογοῦν ἀνησυχίαν, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 9877

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ φανέλλα τοῦ στρατιώτη, ὑπὸ Κας Ζαναντρίς 9880

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Πανηγυρικὸς λόγος ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἐκφωνηθεὶς τὴν 27-10-1961 ἐνώπιον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Β' κ. Δημητρίου Ὑφαντῆ 9881

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 9887

Τὸ πάθος σκοτώνει τὴν γυναίκα τοῦ γιατροῦ — Ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ ὑπόθεσις δολοφονίας στὸ Ντιτρόϊτ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Crime Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Γ. Γεωργακοπούλου 9893

Ληστεία στὸ Μόντε Κάρλο, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γ. Κανελλοπούλου 9899

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ μέθοδος Λάμψα — Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσιακὴ ζωὴ τοῦ ὀργανωτοῦ καὶ πρώτου Ἀρχηγοῦ Φ. Χαλλίντεϋ, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ κ. Δημ. Κορέσση 9902

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ρυθμὸς στὴν κυκλοφορία ὀχημάτων καὶ πεζῶν — Οἱ στροφές, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 9903

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9905

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 9909

ΠΕΝΘΗ

† **Ἀθανάσιος Μπουκουβάλας** 9913

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ὀκτωβρίου 1961 9915

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9916

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.